

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

Demetrius

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

την δ' αει τιω μητέρα σουδην κ' πατέρα υμων εφαινετο, δι' ονοια δηληλιω μαλλον η τεραπειαι της δυναμειως. και ποτε παρεσεια νι τδ Αντηνονου χρλαζοντος, απο θηρας ο Δημητειος επεση και παρθετων τα πατει, και φιλησας, ως παρ ειχε τας βολιδας, εκασισε παρ αυτον. ο δ' Αντηνος απιοντας ηδη τες παρεσειεις εργιας αποκρισεις, **»** μεγαλη φωνη παρσαρδύσας, **Και** τδ το ειπεν, ω ανδρες, **»** απαγειλατε παει ημων, οτι παρδς αλληλοις ουτως εχουμν ως ισχυρινα παρματων βασιλικων, και δυναμειως επιδδξιν ουσαν, τιω παρδς τ' υον ομοιοιαι και πισιν. ουτως δε παρδμητη δεσχεινωνητον η δερχη, και μεσον απισιας και δεσνοιας, εως τε αλλαεσθαι τ' μεγισον τ' Αν λεξιδουρου Διαδοχων και παρσεουτατων, οτι μη φοβεται τ' υον, αλλα παρσειεται τιω λοχλω εχοντα τδ σωματος πλησιον. ου μνη αλλα και μονος ως ειπειν, ο οικος οδ' επι πλεισας Διαδοχας τ' υου ουτων κακων εκασταρδουσε μαλλον η εις μονος τ' υου Αντηνονου Φιλιππου αιειλεν υον. αι δ' δηλα γεδον απασα Διαδοχα, πολλων μνη εχουσι παιδων, πολλων η μητερων φονοις και γυναικων. ο μνη γαρ αδελφοις αιμαρην, ως παρ οι γεωμετρα τδ αιτηματα λαμβαιουσιν, ουτω σιωχερωστο χρινον η νομιζομενον αιτημα και βασιλικην παρ ασφαλειας. τδ μνητοι και φιλαν δεσπον φυση και φιλεταρον γερνενα τ' Δημητειον εν δερχη, παρδειγμα τδ επιν βστιν ειπειν. **Μιθριδατης** ο Αρειοβαρζαις παει, επαρεσ ιω και βηλικιδω αυτη κ' σιωητης. ετεραπθε η Αντηνον, ουτε αν ετε δοκων πονηρος. εκ η ενυππιου υνος παρσφια Αντηνονα παρραγεν. εδοκε μεγα και καλον πεδιον επιων ο Αντηνονος, ψηματα χρειου και παρειρειν. δε αυτη η παρσπον μνη παρφυεα δε παρδς χρουσιω, ολιγω η υρεον, επαρελθων, ουδεν ιδειν αλλ' η τετμημενιω και λαμνω. λυπουμνος η και παρσπαθων, ακουσαι υων λερσντων ως δερα ο Μιθριδατης ες Ποντον Ευξνον οίχεται, δε χρουσιω παρδς δεσμησαμνος. εκ τουτου παρραρεις, και τ' υον ορκασας σιωπησειν, εφρασε τιω οψιν αυτω, και οτι παρδτως τ' αν δεσπον εκποδων ποειοσθαι και Διαφθειρην εγνωκεν. ακουσας η ο Δημητειος ηρθεσθι σφοδρα και τδ νεαισχυ, και παρ ειωη, ημομδου παρ αυτω, και σιωοντος επι χρλη, φτηνξασθαι μνη οκ επολμησειν, οδδδ τη φωνη καιτειπειν, Δια τ' ορκων παρσαρων η κ' μικρον απο τ' υου Φιλων, ως εχερνησαν μνοιοι και αυτες, τα εφρακι της λοχης και παρραφεν εις **»** τιω γλω οραντος αυτη, Φδωγε Μιθριδατα. σιωεις η εκει **»** νος, απεδρα νυκτις εις Κατωπαδοκίαι. και ταχυ τιω Αντηνονη ημομδου οψιν παρ αυτη σιωετλει δε χρεων. πολλης γαρ και αγαθης εκραθησε χρεας, και ο τ' υου Ποντικων βασιλεων ημος ογδδη που Διαδοχη παυσαμνον παρ Ρωμειων, εκεινος παρραγε. ταυτα μνη ουν δ' οφιας δειγματα τδ Δημητειου παρδς επιεικειαι κ' δικασοσιωιω. επει κ' ως παρ εν τοις Εμπεδοκλειοις σοιχειοις, Δια ο νεικος και τιω φιλια ενεσι Διαφορα παρδς δηηλα και πολεμος, μαλλον η τοις αλληλων απωμομδου και πελαξοισιν ουτω τ' πασι τοις Αλεξιδουρου Διαδοχαις παρδς αλληλοις οντα σιωεχη πολεμον, αι τ' υου παρραματων και τ' υου ποτων σιωαφρα παρδς ενιοις εποιω επιφανεσρον, και μαλλον δεξεκασον, ως παρ Αντηνονα ποτε παρδς Πτολεμειον. αυτος μνη Αντηνονος εν Φρυγια διεβρε. Πτολεμειον δε ακουσας εν Κυρω Διαβαιτα παρδην Συρια, κ' τας παλδς απαγην,

A Obseruare vero matrem etiam in patris gratiam videbatur ex sincera potius pietate quam quod potentiam eius captaret obsequijs. Ac quum aliquando audiret Antigonus certos legatos, si peruenit a venatione Demetrius, adiitque parentem, atq; eum osculatus, quum teneret adhuc iacula, apud eum affedit. Ibi Antigonus digredientes iam cum responso legatos alta voce appellans, Et hoc, inquit, de nobis legati renunciate, ita inter nos conuenire. quasi concordia cum filio suo fidesque quam ei habebat, regni nerui essent & potentiae demonstratio. Nempe usq; adeo infociabile vnde **B** dequaq; est imperium, diffidentiaq; & maleuolentiae plenum, ut summus inter Alexandri successores & natus maximus gloriaretur quod non timeret filium, sed committeret lancea armato corpus suum. Verumenimvero vnica prope dixerim in multas successiones haec domus eiusmodi vacauit malis. Imo ex Antigoni posteris filium suum solus trucidauit Philippus. Reliquae familiae regum penes omnes frequentes habent liberorum, frequentes etiam matrum neces & vxorum. Nam fratrum parricidia, ut petitiones geometrae sumunt, sic concedebantur habebanturque communis quaedam petitio ad securitatem & regia. Adhaec humanum natura amicorumq; Demetrium amantem initio fuisse, hoc habeo exemplum commemorare: Mithridates Ariobarzanis, amicus erat eius, & propter aetatem familiaris. Hic in comitatu Antigoni erat, nec erat vel habebatur improbus: verum ex somnio quopiam venit Antigono in suspicionem. Visus est sibi Antigonus amplum & pulchrum campum inire, atq; cum auri ramentis conferere: ex eo primum exurgere aurea messis, mox regressus nihil nisi demessum culmum videre. quum anxio & maeesto animo esset, audiuisse quosdam dicentes, Mithridatem in Pontum Euxinum fugere, asportantem auream messem defectam. Hinc trepidans, filio, iureiurando adacto taciturnum, visum aperuit, ac se profus de medio tollere eum & interficere statuisse. Quod ut audiuit Demetrius, oppido fuit ei acerbum: adolescentique, quum more suo ipsum adisset, ut otium secum falleret, verbum facere, aut voce id detegere iurifurandi religione dubitauit: sed abduxit eum paulatim ab amicis, atque vbi soli sine arbitris fuerunt, hastili in solo inspiciente illo descripsit, Fuge Mithridate. Eo aduerso profugit nocte in Cappadociam, breuiq; oblatam Antigono de ipso visionem fatum compleuit. **A**mpla enim & praecleara regione potitus est, regumque Pontii ille stirpem, quae octaua ferme successione a populo Romano est deleta, edidit. Praeclearae indolis haec ad humanitatem & iustitiam specimina extant Demetrii. Quia vero quemadmodum Empedoclis elementis discordiae & concordiae causa mutuuum inest diffidium & bellum, magisque contiguus & vicinis: ita bellum, quod inter omnes Alexandri successores fuit perpetuum, magis patefecerunt, in quosdam, magisque inflammauerunt prouinciarum & locorum confinia, sicut **F**uit Antigonum tunc contra Ptolemaum. Ipse id temporis in Phrygia Antigonus agebat. Quum autem Ptolemaum transisse accepisset in Cyprum, & Syriam populati, vrbesq; sollicitare,

almen.

& vi in potestatem suam redigere: filium Demetrii eò misit annos natum duos & viginti, qui tunc primùm per se magnis in bellis exercitū ducere cœpit, atq; vt iuuenis & tyro cum viro confli- gens ex Alexandri palestra, qui multa suo ductu & magna prelia obierat, ad urbē Gazam offendit, fufusq; est octo millibus captis & quinq; millibus desideratis. Amisit simul tabernaculum, stipen- dium, totumq; quo ad corporis cultum utebatur, famulitium. Caterùm remisit ei hæc cum amicis Ptolemæus, generoso & humano adiecto dicto, Non de vniuersis, sed esse de gloria ipsis & impo- rio decertandum. Quibus receptis, precatus De- metrius deos est ne eius beneficij diu maneret debitor, sed citò paria referret ei. Neque fuit iu- venili more attonitus quum in rerum gerendarū esset vestibulo prostratus, sed vt constans dux re- rum vicibus versatus, militum delectibus armisq; parandis intendit, atq; vrbes institit in potestate retinere, conscriptosq; exercere. Antigonus pu- gna nuntiata Ptolemæum imberbes ait nunc vi- cisse, sed iteratò dimicaturum cum viris. Ne ani- mum autem infringeret aut perstringeret filij, pe- tenti de integro per se præliari non prohibuit, sed concessit. Mox magnus cum copijs Ptolemæi dux Cilles quòd Demetrium ex priore aduerso prelio contemneret, adfuit ad eum tota Syria summo- uendum. At Demetrius repentino insultu nō ex- pectantem perculit, atq; castra cum ipso cepit du- ce. Milites septem millia viuos in potestatem re- degit, ac permagna præda potitus est. Victor exul- tavit non horū causa quæ habiturus, sed quæ red- diturus esset. Atq; ex victoria non ita opes & glo- riam, vt pensitationem munificentix & gratix in Ptolemæum relationē est amplexus. Neque hæc tamen exequutus est ex suo arbitrio, sed ad patrē scripsit. Quo annuente, & mandante omnibus vt ex libitu suo vteretur, ipsum Cille & amicos eius magnificè donatos remisit. Hoc naufragiū exegit Ptolemæum Syria, & Antigonom victoria ouan- tem, filiumq; auentem aspicere, exciuit Celænis. Inde ad subiugandos Arabas quos Nabatzos ap- pellant, Demetrius missus, quum incidisset in lo- ca arenosa, in periculum venit. At eo ipso quòd nō expauesceret nec perculsus esset, percellens bar- baros, ingenti capta præda & septingentis camelis recepit se. Quū verò Seleucus ante ab Antigono Babylonia emotus, recepta inde per se ea prouin- cia victor cum exercitu superiores regiones petif- fet, ad conterminas Indis gentes ac circumiectas

Caucaso subigendas nationes: sperans vacuam se Demetrius Mesopotamiā deprehensurum, trans- misso repente Euphrate Babyloniam inuasit. Oc- cupauit etiam altera (nam duæ erant) arce Seleu- ci præsidium summouere. qua potitus suum ibi septem millium militum imposuit. Ac quæ- cunque ex illa prouincia rapere possent, in præ- dam suam vertere militibus iussis, ad mare est regressus, firmiter Seleuco relinquens imperi- um. quippe cedere videbatur, dum vastat quasi non iam suam. At Halicarnassum, quam obside- bat Ptolemæus, celeriter succurrens eripuit. Hoc factum quum ingentem his gloriam attulisset,

A καὶ βιάζεσθαι κατέπεμψε τὸ υἱὸν Δημήτριον, δύο καὶ εἴκοσι ἔτη ὄντα, καὶ στρατείας τότε πρῶτον ἀβστελάς ἐπι- πρῶμασι μεγάλοις ἀπὸ μύθων. οἷα ὁ νέος καὶ ἀπείρος, αἰδρὶ συμπεσὼν ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου παλαίστρας ἠθληκῶ- τι πολλοὺς καὶ μεγάλους κατ' αὐτὸν ἀγῶνας, ἐσφῶδη πρὸς πόλιν Γάζου ἠτήθει, ὀκτακισχλίων ἀλόντων καὶ πεντακισ- χλίων ἀποθανόντων. ἀπέβη δὲ καὶ σκηνῶν καὶ χημάτων, καὶ ὅλως σύμπασαν τὴν πρὸς τὸν Σάμα στρατείαν. ἀλ- λά τῶντα μὲν αὐτῷ Πτολεμαῖος ἀπέπεμψε μὲν τῶν φί- λων, ἀγνώμονα καὶ Φιλάν, δευτέρου ἀνείπων λόγον, ὡς οὐ πρὸς πόρτων ἄμα, πρὸς δὲ καὶ δευτέρου πολυμητόν ἐστιν αὐτοῖς. Δημήτριος δὲ δειλάμνος ἤξαστο τοῖς θεοῖς μὴ πο- λὺν χρόνον ὀφειλέτιον ἡμεῖς Πτολεμαῖω χάριτος ἀλ- λά τὰ χάριτος ἀμείψασθαι διὰ τῶν ὁμοίων, καὶ πάθος οὐ μει- ρακίου παθῶν, ἐν δευτέρῃ πρῶτον ἀναστρέψας, ἀλλ' ἐμ- βειδοῦς στρατηγὸς, καὶ χημάτων πρῶτον μετὰ βολαῖς, ἀν- δρῶν τε συλλογῆς καὶ κατασκευῆς ὀπλῶν ἐπεμελεῖτο· καὶ τὰς πόλεις διὰ χάριτος εἶχε, καὶ τὰς ἀδελφικὰς ἐγγύμνα- ζεν. Ἀντήρονος δὲ τὴν μάχην πυθόμενος, Πτολεμαῖον μὲν ἀδελφίκοις νενικηκῶτα ἔφηνεν, αὐτὸς δὲ ἀγωνιῆσθαι πρὸς ἀν- δρῶν. τῷ δὲ υἱὸς δὲ φρόνημα κατέλεξε καὶ κωλύσαι μὴ βουλό- μινος, ὅτι ἐνέστη πάλιν ἀπυρμύθῳ μάχασθαι κατ' αὐτὸν, ἀλλ' ἀφῆκε. καὶ μετ' οὐ πολὺν χρόνον ἀφῆκε Κίλλης Πτολεμαῖου στρατηγὸς μὲν λαμωρῶς διωάμεως, ὡς ἐξελάσων Συρίας Δημήτριον ἀπάσης, τῷ πρῶτον ἡσθαι κατὰ φρονούμην. ὁ δὲ ἐξάφνης ἐπιπέσων οὐ πρῶτον ἀπο- μύθῳ, καὶ φοβήσας, ἔλαβεν αὐτῷ στρατηγῶν δὲ στρατόπεδον· καὶ στρατῶν μὲν ἐπιτακισχλίοις ζῶντας εἶλε, χημάτων δὲ παμπόλων ἐκείδου. ἔχαρτο ἡνικήσας, οὐχ οἷς ἔξειν, ἀλλ' οἷς ἀποδώσῃ ἐμελλε· καὶ τῆς νίκης, οὐτ' ἀποδοῦν οὐ- πὼς ὁδὸν τὴν δόξαν, ὡς τὴν ἀφῆκε τῷ Φιλάν, δευ- τέρου ἀματος ἐκείνου καὶ τὴν χάριν, ἡγάπησεν· οὐ μὲν αὐ- τῶν μόνως ταῦτα ἔπραξε, ἀλλ' ἔγραψε τὰς πατεῖ. δὸν- τος δὲ ἐκείνου καὶ κελύσαντος ὃν βούλεται πᾶσι χημάτων ἔσπον, αὐτὸν τε τὸ Κίλλιν, καὶ φίλους αὐτῷ δωροδοκῶντος ἀφῆκε, ἀπέπεμψε. τῷ δὲ πάθος Συρίας ἐξήλασε Πτο- λεμαῖον, Ἀντήρονος δὲ κατήγαγε ἐκ Κελαμωνῶν, χημάτων τῆς νίκης, καὶ ποδῶντα θεάσασθαι τὸ υἱὸν. ἐκ τούτου δὲ τῶν Ἀρ- βων τοῖς κελύσαντος Ναβαταῖοις ἔπαυσα ἡσθαι περι- φθῆς ὁ Δημήτριος, ἐκινδυνώσεν μὲν, εἰς τόποις αἰνῶντος ἐμπεσὼν· ὅτι μὴ ἀφῆκε ἀφῆκε μὴδὲ ἐκπλαγῶν κατὰ πηλὴ ἀμνος τοῖς βαρβαροῖς, λείαν τε λαβῶν πολ- λῶν, καὶ καμήλοις ἐπιτακῶν παρ' αὐτῷ, ἀνεχώρησε. ἐπεὶ δὲ Σελδύκῃς ἐκπεσὼν μὲν ὑπὸ Ἀντήρονος τῆς Βαβυλωνίας πρῶτον, ὑστέρῃ δὲ ἀναλαβῶν τὴν ἀρχὴν δι' αὐτῶν καὶ κατ' αὐτῶν αἰετῶν μὲν διωάμεως, τὰ σιωρομῶντα τοῖς Ἰνδοῖς ἔδθη καὶ τὰς πρὸς τὸ Κανέασον ἐπαρχίας πρῶτον ἀμνος· ἐλπί- ζων Δημήτριος ἡρημον ἄρῃσιν τὴν Μεσοποταμίαν, καὶ πρῶ- τος ἀφῆκε, τὸ Εὐφράτιν, εἰς τὴν Βαβυλωνίαν παρὰ πρῶτον, διέφθη, καὶ τῆς ἐτέρας ἀκρας (δύο γὰρ ἦσαν) ἐκκρούσας τὸ τῶν Σελδύκῃς φρουρῶν, καὶ κημάτων, ἰδίους ἐγκατέστησεν ἐ- πιτακισχλίοις ἀνδρας. ἐκ τῆς χάριτος ὅσα φέρῃ ἡ ἀγῶν ἡ-

δύνατο τὰς στρατῶν ὠφελῆσθαι καὶ λαμβάνῃ κελύσαν, ἐπὶ μὴ ληθῆναι ὅτι τὰ λαβῶν, βεβαγοτέραν Σελδύκῃς τὴν ἀρχὴν ἀπολιπῶν. ἔξισασθαι γὰρ ἔδοκει ὅτι κακῶν, ὡς μηκέτι πρῶτον ἡσθαι αὐτοῖς. Πτολεμαῖου μὲντοι πο- λιρκωμῶντος Ἀλικαρνασσόν, ὅξενος βοηθῆσας ἐξήλασε τὴν πόλιν. ἐν δὲ τῷ τῆς φιλοτιμίας τῶν ἡμεῖς ἡμεῖς,

ὄρμη παρέση θαυμάσιος αὐτοῖς ἐλθόντων τὴν Ἑλλάδα
 πᾶσαν, ὑπὸ Κασάνδρου καὶ Πτολεμαίου καταδεδουλω-
 μένῳ. τούτου πόλεμον σθένεις ἐπόλεμῆσε τῶν βασιλέων
 καλλιῶ καὶ δικαιοτέρῳ. αἱ γὰρ ἅμα τὸς βαρβάρους ἀ-
 πεινοῦντες ὑποείας σιωπήσαν, εἰς τὸς Ἕλληνας ὑπὸ
 Διδόξιας καὶ ἡμῆς ἀνήλυσαν. ὡς ὁ παρθὸν ἐδόκει πλεῖν ὅτι
 τὰς Ἀθῆνας, τῶν φίλων εἰπόντος Ἰνὸς πατρὸς τῆ Ἀντήρου,
 ὅτι δεῖ ταύτῃ τὴν πόλιν, αἰ ἐλῶσι, κατέχῃν δι' αὐτῆν,
 ὅτι βάρβαροι τῆς Ἑλλάδος οὐσαν, οὐ παρῆσαν ὁ Ἀντήρ-
 νος, ἀλλ' ὅτι βάρβαροι μὲν ἔφη καλλιῶ καὶ ἀσάλβον ἐῖ
 τὴν Ἰνὸν. τὰς ὁ Ἀθῆνας, ὡς παρ' οὐκὸν τῆς οἰκουμέ-
 νης, ἄλλ' ὅτι δόξῃ ἀπαρτῆσαν εἰς ἀπὸρτα ἀνθρώπους τὰς
 παρῆσαν. ἐπλεῖ ὁ Δημήτριος ἔχων δευτέρου πεντακί-
 χλια ἄλματα, καὶ σὺλον νεῶν πεντήκοντα καὶ δεκάσιον
 ὅτι τὰς Ἀθῆνας, ὅ μὲν αὖτε Δημητρίου τῆ Φηρηέως
 Κασάνδρου διοικῶντος, ἐν ὁ τῆ Μοιουχία φερούσας κα-
 τεστάσης. ἀτυχία ὁ ἅμα καὶ παρῆσαν χερσαίμυρος, ἐπε-
 φάνετο τῶν Πάραθ' πέμπτῃ φθίνοντος Θαρρηλιάνος, παρ-
 αμοιῶν μὲν σθένεις. ἐπεὶ ὁ ὄφθη πλησίον ὁ σὺλος, ἀ-
 πὸρτων ὡς Πτολεμαίους τὰ ναῦς ὑποδέχασθαι τὰ σκευα-
 ζομένων, ὅτι συμφρονήσαντες ἐδοήσαν οἱ στρατηγί. καὶ
 φόρυθος ἴω, οἱ εἰκὸς ἐν ἀπαρτῆσαν πολέμοις ἀποβά-
 νοῦσας ἀνακασσομένων ἀμύνεσθαι. τοῖς γὰρ τόμασι τῶν λι-
 μένων ἀκλείστους ὅτι τυχεῖν ὁ Δημήτριος, καὶ διεξέλασας ἐν-
 τὸς, ἴω ἡδὴ κατὰ φανῆς πᾶσι, καὶ διεσημῆσαν ἀπὸ τῆς νεῶς
 αἰτησὶν ἡσυχίας καὶ σιωπῆς. ἡμοιῶν ὁ πύτου, κήρυκα
 τῶν χερσαίμυρος, ἀνείπεν ὅτι πέμψειεν αὐτὸν ὁ πατὴρ ἀγα-
 θῆ τύχη Ἀθῆναίους ἐλθόντων, καὶ τὴν φερούσας ἐκ-
 βαλῶντα, καὶ τὸς νόμοις αὐτοῖς καὶ τὴν πατρίων ἀποδῶσαν-
 τα πολιτείας. αἰ ἀρήθῆσαν ὁ πύτων, οἱ μὲν πολλοὶ τὰς
 ἀσπίδας τῶν χερσῶν ἡμῶν παρ' τῶν ποδῶν, ἀεικρότη-
 σαν, καὶ βοῶντες ἐκέλευον ἀποβάσθαι τὸ Δημήτριον, Ἐ-
 τῆρα καὶ ἀεργῆσαν ἀναρρῶντες. οἱ ὁ παρ' τῆ Φηρη-
 εῖα, πύτες μὲν ὄντο δὲν δέχεσθαι τὸ χερσαίμυρα, καὶ
 σθένεις ὡν ἐπαγγήσαν μέλλῃ βεβασιῶν. ὅμοις ὁ παρῆσαν δει-
 μόμοις ἀπέσθαι, οἱ ὁ Δημήτριος ἐντυχεῖν φιλανθρώ-
 πως, συνέπεμψε παρ' ἑαυτῆ τῶν παρῶν φίλων, τὸ Μιλή-
 σιον Ἀεισόδημον. τῶν ὁ Φηρηέως ἀπὸ τὴν μετὰ βολῆ τῆς
 πολιτείας μάλλον τὸς πολίτας ἢ τὸς πολέμοις φοβουμέ-
 νου, σὺ ἡμέλῃσεν ὁ Δημήτριος, ἀλλὰ καὶ τὴν δόξαν αἰδε-
 σθεῖς καὶ τὴν δευτέρῳ τῶ ἀνδρὸς, εἰς Θήβας αὐτὸν, ὡς παρ'
 ἡβούλετο, μὲν ἀσφραγίας συνέξέπεμψεν. αὐτὸς ὁ τὴν
 μὲν πόλιν σὺ αἰ ἔφη, καὶ παρ' ὅτι τυχεῖν, ἰδεῖν παρῆσαν ἢ
 πύτασιν ἐλθόντων, τῆς φερούσας ἀπαλλάξας. τῆ
 ὁ Μοιουχία χερσαίμυρα καὶ τὰ φερούσας ἀπαλλάξας ἀπὸ
 μέσου, Μεγάρους ἐπέπλευσεν ὑπὸ Κασάνδρου φερούσας
 μύμοις. πύτομος ὁ τὴν Ἀλεξάνδρου τῶ Πολυπύχοντες
 ἡμοιῶν γυναικα Κεραιόπολιν, ἐν Γάργασι ἀπαρτῆσαν
 βουσαν, σὺ αἰ ἀπὸ τῶν ἡμέρων μετ' αὐτῆ, παρῆσαν οὐσαν
 ὅτι καλλιῶ, κατὰ λιπὸν τὴν δυνάμιν ἐν τῆ Μεγαρικῇ,
 παρῆσαν ἀξίονις Ἰνὰς ἔχων σὺ αὐτῆ. καὶ τούτων πᾶ-
 λιν ἀποστέλλας, ἀπεσκήνωσε χωρὶς, ὑπὸ τῶ ἀπὸ
 τὴν γυναικα συνεισελθόντων αὐτῆ. τῶ τὸ Ἰνὸς ἀσπίδοι τῶν
 ὁ φοβηθεῖς, καὶ λαβὼν χερσαίμυρον ἀπελῆς, δρόμῳ φέρον
 ἐξέφυγε, ὀλίγου δεήσας αἰχίσην ἄλωσιν δὲ ἀ-
 κραισῆς ἀπὸ τῶ. τὴν ὁ σκηναίμυ μὲν τῶν χερσαίμυρων
 ἀπὸ τῶ λαβόντες οἱ πολέμοις. τῶ ὁ Μεγάρων ἀλόντων,

A magna cupido incessit eos oppressam à Cassan-
 dro & Ptolemæo vniuersam liberandi Græciam.
 Eo bellum nullus regum splendidius gessit vel iu-
 stius. Quas enim ex barbarorum præda college-
 rant opes, eas in Græcos pro gloria & laude pro-
 fundebant. Vt primùm Athenas nauigare stetit
 sententia, quum subijceret quidam ex amicis An-
 tigonò, hanc urbem, si essent ea potiti, præsidio
 ipsis quasi pro scalis Græciæ retinendam: non est
 eum Antigonus sequutus, sed scalam ait præclaras
 esse & firmas beneuolentiam: Athenas verò, vt or-
 bis terræ speculam, mox res gestas suas laudibus
 B apud omnes mortales illustraturas. Nauigauit
 Athenas Demetrius quinq; millibus talentum ar-
 genti, & nauium ducentarum subcinctus classe.
 Urbem Demetrius Phalereus Cassandri nomine
 regebat. Munychia tenebatur præsidio. Sed secun-
 da fortuna simul & prouidentia usus, repente ad
 Piræcum die vigesimo sexto mensis Thargelionis
 ex improviso applicuit. Vt propè in conspectum
 venit classis, omnibus vt Ptolemæi naues recipe-
 re eam parantibus, tandem re intellecta duces in-
 stiterunt occurrere: fuitq; tumultus, qualem ve-
 rifimile est, quum hostium defeensionem arcere
 nec opinatam cogentur. Siquidem fauces por-
 tus nactus apertas Demetrius, inuectusque est
 C iam omnibus conspicuus, signoque ex naui dato
 audientiam & silentiū postulauit. Quo dato pro-
 nuntiauit per præconem parentem se, quod felix
 faustumq; esset, ad liberandas Athenas præsi-
 diumq; eijciendum misisse, atq; ad leges illis pristi-
 namq; remp. reddendam. His prædicatis, vulgus
 depositis ad pedes clypeis ingenti plausu & clamo-
 re, vt exiret de naui Demetrius hortati sunt, serua-
 toremq; & benefactorē appellauere. Phalerei co-
 hors omnis, quamuis recipiendū censebant po-
 tentiorem: vt nihil eorum quæ ostendebat, esset
 D præstaturus, legatos tamen cum supplicijs misere.
 Quos Demetrius benignè affatus, ex paternis a-
 micis cum eis suo nomine misit Milesium Aristo-
 demum. Phalereum verò, ciuium magis ob rei-
 publicæ mutationem quàm hostium metuētem,
 non neglexit Demetrius: sed dignitatis eius & vir-
 tutis veneratione Thebas eum, vt petebat, addi-
 to præsidio deduci iussit. Urbem ipse negauit se,
 quamuis desiderio teneretur, prius visurū quàm
 pulso præsidio libertatem ei reddidisset solidam.
 Munychiam vallo fossaque cinxit. Dum tenet
 E obsidio Megaram infestam à Cassandro, infestus
 nauigauit. Quum esset autem ad eum allatum,
 Cratesipolim, quæ Alexandro Polyperchontis
 fuerat nupta, Patris agentem, cupere se ad ipsum
 conferre, celebratæ mulierem formæ: relicto in
 finibus Megaricis exercitu, perrexit illuc cum ex-
 peditis, atque rursus ab his abscedens, nequis
 congregientem secum sentiret, reduxit seorsum
 tabernaculum. Quod quia quidam de hostibus
 odorati sunt, repente incurrerunt in eum. Ille
 F pavidus, obsoleta sumpta chlamyda, concita-
 tataque fuga, proripuit se, ac parum abfuit
 quin ob libidinem fœdissimè venerit in ho-
 stium potestatem. Hostes direpto cum pecunia
 tabernaculo eius, receperunt se. Capta Megara,

militibusque ad prædandum conuersis, Athenienses enixè deprecati sunt pro Megarensibus. Ita præsidio eiecto reddidit Demetrius illi ciuitati libertatem. Dum hæc agit, philosophi ei in mentem venit Stilponis, qui existimabatur vitam sectari tranquillam. Hunc accitum rogauit nunquid rerum ipsius quisquam cepisset: cui Stilpon, Nemo, inquit. Neminem enim vidi scientiam qui eriperet. Quum seruitia essent penè omnia surrepta, ageret autem iterum cum eo Demetrius benignè, tandemq; digrediens diceret, Liberã Stilpon ciuitatem vestram relinquo: Recte ais, inquit. nullum enim nostrũ seruum reliquisti. Postquam verò ad Munychiam reuersus castris ibi permunitis deiecit præsidium, arcemq; excidit: tum deniq; inuitantibus eum & excipientibus Atheniensibus urbem iniit, concioneq; aduocata veterem restituit ijs reipublicæ formam. Addit promissum, missurum ipsis patrem suum centum quadraginta millia medimnũ tritici, & materiã ad centum triremes faciendas. Populus Atheniensis vbi anno quintodecimo popularem reipublicam recuperauit, (nam intermedium tempus à bello Lamiaco & pugna ad Cranona commissa, verbo paucorum, reuera vnus propter Phalerei potentiam viguerat dominatus) tam splendidum beneficijs Demetrium & magnificum immodicis honoribus, quosei decreuerunt, odiosum & grauem reddidere. Nam omnium primum Demetrium & Antigonum reges appellauerunt, hoc nomen in eam diem auersatos: quod quidem ex insignibus regijs vnum adhuc Philippi & Alexandri generi illibatum alijs & intactũ supererat. Soli eos seruatores deos in acta retulerunt, abrogatoque vetere magistratu Archontè, à quo denominabatur in fastis annus, Seruatorum sacerdotem quotannis creauerunt, quem plebiscitis contractibusque præscripserunt, sciueruntque vt eorum eum dijs nomina peplo intexerentur. Locum etiam vbi primum descenderat de curru, consecrauerunt, posueruntque ibi aram, quam Demetrii Catabatæ, id est defultoris, nominauere. Insuper tribubus duas adiecere, Demetriadem & Antigonidem, curiamque quingentenariam tum primum sexcentenariam fecere: quod singule tribus quinquagenos fenatores præberent. Superauit omnia Stratoclis commentum. Iste fuit enim scitorum horum & præclarorum designator blandimentorum. qui promulgauit vt qui ex plebiscito publice ad Antigonum & Demetrium mitterentur, pro legatis dicerentur theori, sicut qui Delphos & Olympiam solennibus Græcorum victimas pro ciuitatibus agunt. Erat vel alias proiectæ Stratocles audaciæ, & lasciuam vitam agebat, procacitateque & insolentia veteris Cleonis videbatur ad populum licentiam referre. Meretrix erat ei domi Phylacium. quæ quum aliquando ad cœnam ei cerebella & colla emisset, Papæ, inquit, hæc obsonata es, quibus, tanquam pilis, nos qui gerimus rempublicam, ludimus. Quum cladem illam Athenienses naualem apud Amorgon accepissent, præuertens nuntios coronatus per Ceramicum incessit, ac victoriam nuntiauit, tulitque rogationem vt eius causa dijs immortalibus gratiæ haberentur, atque viscerationem populo tributim dedit.

A καὶ τῶν στρατιωτῶν ἐφ' ἀρπαγῇ βαποιδύων, Ἀθῆναιοὶ παρητήσαντο. πολλῇ δέησι πρὸς Μεγαροὺς· καὶ πῶν φρουρῶν ὁ Δημήτριος ἐκβαδῶν, ἠλθ' ἔρωσε πῶν πόλιν. ἐπὶ δὲ τὸ πρῶτον, τῶν φιλοσόφου Σπύλτωνος ἐμνήσθη, δόξαν ἔχοντος ἀμύδρος, ἠρημίου πῶς ἐν ἰουδαίᾳ καὶ Ἰβηρίᾳ. μετὰ περὶ τῶν ἀμύδρος οὐκ ἠρώτα μή τις εἴληφεν ἢ τῶν ἐκείνου. καὶ ὁ Σπύλτων, Οὐδεὶς· (εἶπεν) ὁσδ' ἴνα γὰρ εἶδον ὄπιστά μου ἀποφύεσθαι. τῶν δὲ στρατιωτῶν ἔχον ἀπόδωκεν ἀπαύτων ἀπακλαπέτων, ἐπεὶ πάλιν αὐτὸν ὁ Δημήτριος ἐφιλοφρονεῖτο, καὶ τέλος ἀπαλαπίδωρος εἶπεν, Ἐλθ' ἔρωσε ὑμῶν, ὦ Σπύλτων, ἀπολείπω πῶν πόλιν· Ορθῶς (εἶπεν) λέγεις. ὁσδ' ἴνα γὰρ ἠμῶν δόδρον ἀπολέσοιπας. ἐπεὶ δὲ πάλιν ἐπὶ ἠελθῶν πρὸς πῶν Μοιουχίαν, καὶ ἀστρατοπεδύσας ὄξεσθε πῶν φρουρῶν, καὶ κατεσκαίε δὲ φρουρίων, οὕτως ἦδ' ἢ τῶν Ἀθῆναιων δεχομένων καὶ καλοῦντων, παρελθὼν εἰς τὸ ἀστύ, καὶ συναγαγὼν τὸ δῆμον, ἀπέδωκε πῶν πάτριον πολιτείαν· καὶ πρὸς πύργου πρὸς τῶν πατρῶς αὐτοῖς ἀφίξεισθαι οἴτου πεντεκαίδεκα μυριάδας μεδίμων, καὶ ξύλων ναυπηγησῶν πλῆθος εἰς ἑκατὸν τετάρτης. Ἀθῆναιοὶ δὲ ἀπολαβόντες πῶν δημοκρατίας ἔπει πεντεκαίδεκατῶν τὸ μέσον χρόνον ἀπὸ τῶν Λαμιακῶν καὶ τῆς πρὸς Κεραιῶνα μάχης, λογα μὲν ὀλιγαρχικῆς, ἔργω δὲ μοναρχικῆς καὶ ἀσάστως δημοκρατίας, ἀπὸ πῶν τῶν Φοινηρῶν δυνάμειν, οὕτω λαμπερῶν ἐν πῶς ἀεργεσίαις καὶ μέγαν φανέντα τὸ Δημήτριον, ἐπαρῆ καὶ βαρῶν ἐποίησαν τῶν ἡμῶν τῶς ἀμετείας ἀσέφησσαντο. πρῶτον μὲν γὰρ ἀπόδωκεν τὸ Δημήτριον καὶ Ἀντήριον βασιλεῖς ἀνηγρόσαν, δῆλως ἀφοποιούτους τὸ νόμα, καὶ τῶν δὴ μόνον τῶν βασιλικῶν ἐπίσιν ἀπὸ Φιλίππου καὶ Ἀλδ' ἀδρου πρὸς εἶναι δόκω ἀήκτων ἐτέροις καὶ ἀκινῶντων. μόνοι δὲ Ἰωθηρῶν ἀνέγραψαν θεοῖς, καὶ τὸ ἐπώνυμον καὶ πάτριον δέχοντα καταπαύσαντες, ἱερεῖα Ἰωθηρῶν ἐχρηστοῦσαν καθ' ἑκάστον ἑαυτῶν καὶ τῶν ὅτι τῶν φηρισμάτων καὶ τῶν συμβολαίων πρὸς ἔγραφον. ἐνυφανέσθαι δὲ πρὸς πῶν μὲν τῶν θεῶν αὐτοῖς ἐψηφίσαντο· καὶ τὸ τῶν ὅπου πρῶτον ἀπέβη τῶν ἀρμάτων, καὶ πρὸς ἴσταντες, καὶ βωμῶν ὄπισθεντες, Δημήτριου καταβάτου πρὸς ἠγρόσαν. καὶ πῶς φυλαῖς δύο πρὸς ἔθεσαν, Δημητριάδα καὶ Ἀντηριῶν· καὶ πῶν βουλιῶν τῶν πενταχοσίων πρῶτον, ἑξαχοσίων ἐποίησαν, ἅτε δὴ φυλῆς ἐκάστης πεντήκοντα βουλιῶν παρεχόμενης. ὁ δὲ πρὸς φεύσαστον ἐμνήσθη, τῶν Στρατοκλέους· (ὁσδ' ἴνα γὰρ ἡ ὁ τῶν Ἰβηρῶν τούτων καὶ πρὸς ἠγῶν καὶ νουρῶς ἀρεσκόματων) ἔγραψαν ὅπως οἱ περὶ πόλιν καὶ φηρισμάτων δημοσία πρὸς Ἀντήριον ἢ Δημήτριον, αἰτὶ πρὸς ὁ τῶν πρὸς ἠγῶν λέγῃντο, καὶ ὁσδ' οἱ πύργοι καὶ ὀλυμπίαζε τῶν πατρίους θυσίας πρὸς τῶν πόλεων ἀπάγοντες ἐν πῶς Ἐλληνικῆς ἑορταῖς. ἡ δὲ καὶ Ἰβηρῶν πρὸς ἠγῶν ὁ Στρατοκλέους, καὶ βελιωκῶς ἀσελῶς, καὶ τῶν παλαῶν Κλέωνος ἀπομμεῖσθαι δοκῶν βωμολογία καὶ βδελυρία πῶν πρὸς τὸ δῆμον ἀχέρσαν. ἔχε δὲ πῶν ἑταῖραν Φυλακίον ἀνείληφως καὶ ποτε αὐτῶν πρὸς δειπνον ὄξε ἀρῶν πρὸς ἠγῶν εἶχε φάλοισ καὶ τεραχίλοις, Πάπαι (εἶπε) τῶν αὐτῶν τε γε ὡς ἴσταν καὶ οἱ σφαιρίζοντες οἱ πολιτεούμενοι. τῶν δὲ πρὸς Ἀμοργῶν ἠγῶν τῶν νεῶν συμβάσης τῶν Ἀθῆναιοῖς, φησῶντας τῶν ἀπαλήθῶντας, εἰσήλασεν ἑταῖρα μῶν ἀπὸ τῶν Κεραιῶν.

μεικρῶν καὶ πρὸς ἠγῶν ὅτι νενικήσαν, ἀναγῆναι ἡμῶν ἔγραψε, καὶ κρεωδοῦσαι ἵνα καὶ φυλιῶν ἐποίησιν.

ὀλίγων ὅσους ἔφερον τῶν τὰ ναυάγια κρημίζοντων ἀπὸ τῆς μάχης
 ὡραίου μύρων, καὶ τῶ δῆμου παρὸς ὄργην καλοῦτος αὐ-
 τὸν, Ἰαμῶς ὑποστὰς τῆ Ἰορυσον, εἶτα (ἔφη) ἴ πεποιθατε
 δφνον, εἰ δύο ἡμέρας ἠδέως γαργατεῖσθε αὐτὴ μὲν ἡ Ἰ Στρατο-
 κλέος θρασύτης. ἡ δὲ Ἰ Ἰα καὶ πρὸς ἑτέρα θερμότερα, καὶ
 τῆ Ἀεισοφώη. γράφει γάρ τις δήος, ὑπερβυθίου μύρος ἀνε-
 λθαιεῖα τῆ Στραποκλέα, διῆρατα Δημήτειον, ὁσάκις αὐ-
 τῶρα ἤμνηται, τοῖς Δῆμητρος καὶ Διονύσου ξενισμοῖς. ὡ δὲ ὑπερ-
 βυθίου μύρα λαμπερότητι καὶ πολυτελείᾳ τῆ ὑποδοχῆ, ἄρ-
 γύειον εἰς ἀνάθημα δημοσίᾳ δίδουσα. τέλος δὲ τῶν τε μη-
 ναῶν τῆ Μουνηχάνα, Δημητειάνα, καὶ τῶν ἡμερῶν τῆ εἰλω
 καὶ νέας, Δημητειάνα παρὸς ἡρόδωσαν, καὶ τῆ ἑορτῆ τῆ Διο-
 νύσια μετωνόμασαν Δημήτεια. ἐπεσήμανε δὲ τοῖς πλείστοις
 ὁ θεῶν. ὁ μὲν γὰρ πέπλος, ὡς παρῆ φησίαντο, μὲν τῆ Διὸς καὶ τῆ
 Ἀθηνᾶς παρὸς εὐφρηνα μύρων Δημήτειον καὶ Ἀντίγονον,
 πεμπόμυρος δὲ ἔ κερραμεικῶν, μέσος ἑρράγη, θυέλης ἐμ-
 πεσῆσης. παρὸς τῆς βωμοῖς τῆς ἐκείνων, δὲ ἡ δὲ ἡσπεν ἡ γῆ κῶ-
 κλω πολὺ κῶνον, δῆως μὲν δὲ τῆ ἡρώας πολλαχῶ φουλάτ.
 τῆ ἡμέρα ἡ τῆ Διονύσια ἐγένετο, τῆ πομπῆ κατέλυσαν,
 ἰαυρῶν παγῶν ἡμομύρων παρὸ ὡραν καὶ πάχης βαθείας πε-
 σῆσης, οὐ μόνον ἀμπέλοισι καὶ συκῆς ἀπάσας ἀπέκασε ὁ
 ψύχος, ἀλλὰ καὶ τῆ σίτου ὁ πλείστον κατέφθειρεν ἐν χλόη.
 δὲ καὶ Φιλιππίδης, ἐξ ἧρος ὡν τῆ Στραποκλέος, ἐν κωμω-
 δία παρὸς αὐτὸν ἐποίησε ταῦτα,

Διὸν ἀπέκασεν ἡ πάχη τῆ ἀμπέλοισι,
 Διὸν ἀσεβοῦντα ὁ πέπλος ἑρράγη μέσος,
 Τὰς τῶν θεῶν ἡμαῖς αἰθερπίνας ποιοῦντα.
 Ταῦτα κατὰ λυφ δῆμον, οὐ κωμωδία.

ἡ δὲ ὁ Φιλιππίδης, Λισιμάχου φίλος, καὶ πολλὰ διῆ αὐτὸν ὁ
 δῆμος δὲ ἔπαθεν ὑπὸ τῆ βασιλείας. ἐδόκη δὲ καὶ παρὸς παρὸς
 ξιν αὐτὰ καὶ παρὸς στρατεῖαν Διούμβολος ἀπυρτήσας ἐπὶ καὶ
 ὀφθαίς. δῆως δὲ καὶ ἀφῆ ὁ ἦτος διδοκίμει, μὲν ἐνοχλῶν,
 μὲν δὲ αὐλικῆς παρὸς ἀναπιμπλάμυρος. φιλοφρονοῦ-
 μύρου δέποτε τῆ Λισιμάχου παρὸς αὐτὸν, καὶ εἰπόντος, ὡ
 Φιλιππίδης, ἡνος ὡ τῶν ἐμῶν μεταδῶ, Μόνον (ἔφη) βασιλῶ,
 μὲν τῶν ἀπορρήτων. τῆτον μὲν οἶν ὅτι πῆδες ἐκείνῳ παρεθή-
 κα μὲν, ὡ ἀπὸ τῆ βήμας, τῆ ἀπὸ τῆς θυμέλης. ὡ δὲ μάλιστα
 τῆ ἡμῶν ὑπερφύες ἡ καὶ ἀλλόχρον, ἐγρᾶψε Δερμοκλείδης
 ὁ Σφήησιος, ὑπερ τῆ ἀαῖδων ἀαδέσσεως εἰς Δελφοῖς παρὸς
 Δημητείου λαβῆν χρῆσιμόν. αὐτῶν δὲ τῶν ἡρώας τῆ λέξιν
 ἐκ τῆ ψήφισματος, οὐταῖς ἔχουσαν, Ἀ γὰρ ἡ τύχη δεδύρω
 ὡ δῆμων, χειροτονῆσαι τῆ δῆμον, εἶνα αἰθρα ἔξ Ἀθηνῶν, ὡς τις
 ἀφικόμενος παρὸς τῆ σωτήρα καὶ καλλιερπησάμυρος, ἐπαρ-
 τῆς Δημήτειον τῆ σωτήρα πῶς δὲ σεβέσασα καὶ κάλλισα
 καὶ τῶν ἡρώας ὡ δῆμος πῶς ἀποκατάσασιν ποιήσασιν τῆ ἀα-
 ἡμῶν ὡ δὲ αἰ χρήση, ταῦτα παρὸς τῆ δῆμον. ἔτω κα-
 ταμωκόμενοι τῆ αἰθερπῶ, παρὸς δὲ φησαν αὐτὸν, ὡ δὲ
 δῆως ὑγαίνοντα πῶς ἀφῆνοιαν, ἀλλῆ ἐν γε τῆς Ἀθηνῶν
 πῶς ἡρώας ὡ ἡγάγετο χηρῶσαν Εὐρυδικίῳ, ἡ Μιλτιά-
 δου μὲν ἡ δὲ ἀπόρνος τῆ παλαμῶ, σενοικησασα ὡ Ὀφέλ-
 ἡ δὲ ἡ δὲ ἀαδία. τα παρὸς Κυρλίης δὲ ἡ δὲ, μετὰ τῶν ἐκείνου περὶ τῶ
 ἀφικέτο πάλιν εἰς τῆς Ἀθηνῶν. οἱ μὲν οἶν Ἀθηνῶν τῆ γά-
 μων τῆτον εἰς χᾶριν ἔθεντο καὶ ἡμῶν τῆς πόλεως. δῆως δὲ ὡ
 Δημήτειος δὲ χερῆς ἡ δὲ παρὸς γάμοις, καὶ πολλὰς ἀμα συ-
 νῶ γυναιξίν, ὡν ἀξίωμα μέγιστον εἶχε καὶ ἡμῶν Φίλλα,

A Mox adfuere qui naufragia pugnae retulerunt. V-
 bi hic ira incensus acciuit eum populus, tumul-
 tum subsistens impudenter, Quid tandem, in-
 quit, iniuriae accepistis si duos dies transegitis
 per latitiam? Ea extitit Stratoclis audacia. Iam fu-
 erunt etiam igne alia feruidiora, ut Aristophanis
 verbis utar. Nam rogationem alius quidam pro-
 mulgavit, impudentia superans Stratoclem: ut
 Demetrium, quotiescunque appelleret, Cereris
 & Liberi patris lautitjis exciperent. qui splendore
 & magnificentia in eo excipiendo excelluisset, ut
 pecunia huic de publico tribueretur ad donum
 B dijs ponendum. Ad postremum, mensem Muni-
 chionā Demetria, & diem mensis trigesimalium
 Demetriadem appellauerunt. Adhuc Bacchana-
 lia mutato nomine vocauerunt Demetria. At in
 plerisque demonstrarunt dii portentis offensio-
 nem suam: quando pepulum, in quo Demetrius & An-
 tigonus ex plebiscito fuerat una cum Ioue & Mi-
 nerua intexti, dum per Ceramicum transfertur,
 irruente procella medium laceratum est. Circa
 aras illorum frequens in ambitu edita cicuta, quā
 nec ea regio passim istam fundat. Quo die agi so-
 lent Bacchanalia, pompā intermiserunt, quod in-
 gens & intempestiuum gelu extitisset. & quia fre-
 quens deciderat pruina, non vineas modò & fi-
 cos omnes aduffit frigus, sed frumentum quoque
 C maxima ex parte in herba perdidit. Quapropter
 Stratoclis inimicus Philippides his versibus per-
 strinxit eum in Comœdia.

Quem propter obfuit pruina vitibus,
 Propter quem agentem non pie scissum est pepulum,
 Laudem deum qui contulit mortalibus:
 Populo hac ferunt noxam, non comœdia.

Vtebatur Philippides Lyfimacho familiariter,
 multa que eius gratia populus a rege beneficia ac-
 cepit. Huius videbatur occurus & conspectus
 D bonum omen illi ad res gerendas & expedicio-
 nes adferre. Fuit alioquin ei etiam ob mores pro-
 batus, quod non esset importunus, & aulica vaca-
 ret affectatione. Agente cum eo aliquando comi-
 ter Lyfimacho, ac dicente, Quid tibi Philippide-
 rerum mearum impertiat? Tantum (inquit) ne,
 rex, secreta. Hunc de industria cum illo contem-
 dimus, cum concionali scenicum. Quod verò
 præter cæteros honores modum excessit & fuit
 E absonum, de consecrandis apud Delphos cly-
 peis, Dromoclidēs Sphettius rogationem tulit,
 ut oraculum a Demetrio peterent. Verba ipsa
 ascribam legis, quæ sic habent: Quod felix fau-
 stumque sit, velit iubeat populus, vnum ut popu-
 lus ciuem Atheniensem designet, qui ad Serua-
 torem profectus, vbi litauerit, consulat Demetri-
 um Seruatorem, quemadmodum religiosissime,
 commodissime, & ocysissime dona dedicaturus
 sit. quamcunque dederit dictionem, eam ut po-
 pulus sequatur. Ita hominem deridentes insu-
 per dementauerunt, nec aliàs satis sanum. At ille
 Athenis tunc otio indulgens Eurydicen viduam
 matrimonio sibi iunxit. Fuit illa veteris Miltia-
 dis proneptis, & Opheltæ nuptias, Cyrenæorum
 F principis, tenuerat. Quo defuncto remigrauerat
 Athenas. Has nuptias posuerunt in beneficio
 & honore ciuitatis suæ Athenienses. Cæterum
 erat aliàs ad nuptias Demetrius procliuus, mul-
 tasque vno tempore coniuges habebat: qua-
 rum erat maxima in dignatione & honore Phila,

xx. Palmer.

tum propter patrem Antipatrum, tum quod etiam matrimonio iuncta fuisset Cratero, qui summum ex Alexandri successoribus desiderium sui reliquerat Macedonibus. Hanc scilicet Demetrio admodum iuueni suasit pater ut ætate sibi nõ respondentem, sed maiorem, duceret. Abhorrenti dicitur in aurem hoc Euripideum infufurasse,

Vbi lucrum suadet, reluctetur licet

Natura, ducas coniugem.

Vbi Ducas coniugem, pro Seruias, scite subiecit. Atqui hunc Demetrius Philæ cæterisque coniugibus honorem habuit, impudenter ut consuesceret multis scortis & multis liberis matronis, essetque supra illius æui reges ex hac libidine infamis. Ut pater eum ad bellum Ptolemæo de Cypro mouendum exciuit, habuit necessarium obtemperare ei. Cæterum moleste ferens quod bellum pro Græciæ libertate cogere, præclarior & illustrius, ommittere: Ptolemæi ducem Cleonidem, qui Sicyonem & Corinthum tuebatur, pecunia pertentauit certis interpretibus, illas ciuitates ut relinqueret liberat. Renuente illo, confestim cum copiis conscendit, petiitque Cyprum, & fratrem Ptolemæi Menelaum signis collatis protinus fudit. Mox contulit se eo Ptolemæus ipse cum ingentibus pedestribus simul & naualibus copiis, ac minæ quædam insolentes disputationesque habitæ sunt, Ptolemæo Demetrium ut recederet prius monente quàm à toto coacto exercitu suo obtineretur: Demetrio omisurum se illum ostendente, si Sicyone & Corintho præsidium se deducturum recepisset. Certamen hoc non illis ipsis modo, verum etiam omnibus dynastis grandem mouit impendentis expectationem euentus: quod non Cyprum, non Syriam, sed principatum inter omnes victoria protinus esset palmam referenti præbitura. Igitur Ptolemæus ipse centum quinquaginta nauibus infestus petiit hostem. Menelao ex Salamine imperauit ut sexaginta nauibus in ipso pugnæ ardore inueheret, & Demetrii nauium terga cæderet ordinemque turbaret. His sexaginta Demetrius decem obiecit. Tot enim arctum excludere portus exitum valebant. Ipse pedestres copias instructas per prominentia in pelagus promontoria circumfudit, ac sic centum octoginta nauibus est in altum prouectus. Illatus magna impressione & impetu Ptolemæum vi pepulit. Qui, ut profligatus est, citato cursu cum solis octo nauibus profugit. Neque enim plures ex omnibus euasere. Cæteræ partim in prælio depressæ, septuaginta cum propugnatoribus & sociis naualibus captæ. Ex turba, quæ in nauibus onerariis circa litus stationem habebant, seruitiorum, amicorum Ptolemæi, fœminarumque, adhæ armorum, stipendii, machinarum, nihil prorsus elapsum Demetrio est, sed omnia cepit, atque in castra deportauit. In his nobilis illa fuit Lamia, quæ initio propter artem fuit in pretio habita. Siquidem scienter tibia canebat. Post extitit commercio meretricio celebris. Tunc verò etiam exolescente forma multo se minorem pellexit Demetrium, adeoque lepore deuinxit & cepit eum, ut ab aliis mulieribus amaretur, vnus illius esset amator. Secundum prælium nauale etiam Menelaus manus dedit, Salaminaque Demetrio & naues & pedestres copias tradidit:

χίαν ὁ δὲ ὁ Μενέλαος ἀπέχευ, ἀλλὰ τὴν τε Σαλαμῖνα παρέδωκε τῷ Δημητρίῳ, καὶ τὰς ναῦς, καὶ τὸ πεζόν.

Α δι' Αντίπατρον τὸν πατέρα, καὶ διὰ τὸ προσωικηκέναι Κρατερῶ, τὰ πλείστην ὄνοιον αὐτῶ Μακεδόνι τῷ Ἀλεξάνδρῳ διαδόχῳ ἀπολιπόντι. ταύτῳ (ὡς εἶοικε) χυμὸν νέον ὄντα τὸ Δημήτειον ἐπέθεν ὁ πατήρ, ὅτι οὐσαν αὐτῷ καθ' ὅσον, ἀλλὰ φρεσύτεραν, λαβεῖν ἀπορρήμους διέχοντι, λέγεται πρὸς τὸ οὐκ εὐεπίδειον εἶπεῖν, ὅπου ὁ κέρδος, τῶν φύσιν γαμητέον ὁμοίωτόν τι τῷ δουλοῦτόν ἐν ὑρρημονήσας. τοιαύτη μὲν οὖν τις ἡ ἔ Δημητρίου τιμὴ πρὸς τὴν Φίλιαν καὶ τὰς ἄλλας γαμέσας, ὡς τε πολλὰς μὲν ἀνάδω ἐτάρας, πολλὰς δ' ἐλθέρας στυεῖναι γυναιξί, καὶ μάλιστ' αὖτε τὴν ἡδονὴν ταύτῳ χακῶς ἀκούσαι τῶν τότε βασιλέων. ἐπεὶ δ' ὁ πατήρ αὐτὸν ἐκάλεϊ Πτολεμαίῳ πρὸς Κύπρου πολέμησιν, πείθεσθαι μὲν αὐτῷ ἀναγκάσει ἀρῶντος ὅτι τὸν ἑσθ' τῆς Ἑλλάδος πόλεμον, ὄντα καλλίω καὶ λαμπρότερον, ἀπολείπει, πρὸς ἐπεμύει Κλεωνίδῃ τῷ Πτολεμαίῳ στρατηγῷ φερούσῳ Σικυῶνα καὶ Κόρινθον, χημάτα πρὸς τῶν, ὡς τε ἐλθέρας ἀφείναι τὰς πόλεις. οὐ πρὸς δεξιά μὲν ὁ ἐκείνου, ἀλλὰ τὰς ἀναγκάσει καὶ πρὸς λαβῶν δυνάμιν, ἐπέπλευσε Κύπρῳ καὶ Μενέλαον μὲν ἀδελφὸν Πτολεμαίου, μάχιω σινάφας, ἀθίς C ἐνίκησεν αὐτὸν δ' Πτολεμαίου μὲν δυνάμειος πεζικῆς ἄμα καὶ ναυτικῆς μεγάλης ὅτι φανέντος, ἐξήκοντο μὲν ἀπειλάι πινες χυμῶδες καὶ ἀφ' ὅσων, τὰ μὲν ἀποπλεῖν Δημήτειον κελδόντος, ὅτι τῆς δυνάμειος πάσης ἀδροειδίσσης καὶ πατηθῆναι Δημητρίου δ' ἐκείνον ἀφείναι φάσκοντος, ἀν' ὁμολογήσει Σικυῶνα καὶ Κόρινθον ἀπαλλάξαι τῆς φερούσας. ὁ δ' ἀγὰν οὐ μόνον αὐτοῖς ἐκείνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν δυνάμειος πολλῶν εἶχε πρὸς δεξιάν τῆς περικραμαμένης ἀδελότητος, ὡς οὐ Κύπρον, ὁ δ' ἐ Συρίαν, ἀλλὰ τὸ μέγιστον ἀθίς ἐστὶ πύτων, τὰ κροτωῖτι D τὴν νίκης προστεθείσης. αὐτὸς μὲν οὖν Πτολεμαίος ἐπέπλει, πενήκοντα καὶ ἑκατὸν ναῦς ἔχων. ἐκ δ' Ἑσλαμῖνος ἐκέλευσε Μενέλαον ἐξήκοντα ναυσὶν, ὅταν μάλιστ' ὄσασιν ὁ ἀγὰν ἔχη, πρὸς φερούμενον, τὰς Δημητρίου χημάειν ὅσων ἀθεν, καὶ ἀφ' ὅσων τῶν τῶν. Δημήτειος δ' τῆς μὲν ἐξήκοντα ταύταις ἀπέταξε δέκα ναῦς, (ποσαῦται γὰρ ἤρχων φερόν ὄντα τῶν λιμῶν ἐκ φερούσας τὸ ἐκπλοῦν) αὐτὸς δ' τὸ πεζὸν ἐκτάσας καὶ πῖς ἀνατείνουσιν εἰς τὴν θάλασσαν ἀκρωτηρίοις περικραμένης, οὕτως ἀνήγει ναυσὶν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα. πρὸς μίξας δὲ ῥώμῃ καὶ βία πολλῇ, καὶ κράτος E ἐτρέψατο τὸ Πτολεμαίον, αὐτὸν μὲν, ὡς ἐνίκησεν, ἀφ' ὅσων φερούσας ναυσὶν ὅσων μόναις, (ποσαῦται γὰρ ἐκ πρὸς πρὸς ἀφείναισαν. τῶν δὲ ἄλλων αὐτῶ ἐν τῇ ναυμαχίᾳ διεφθάρησαν, ἐξ ὁμολογήσει ὅτι ἤλωσαν αὐτὸ μὲν. τῶν δ' ἐκ ὀκτώσιν παρομοιωῖτος ὄχλου φερούσων καὶ Φίλων καὶ γυναικῶν, ἐπὶ δ' ὅσων καὶ χημῶν καὶ μηχανῶν ἀπλῶς οὐδὲν ἐξέφευγε τὸ Δημήτειον, ἀλλ' ἔλαβε πάντα καὶ κατήγαγε εἰς τὸ στρατόπεδον. ἐπὶ δ' τούτοις ἡ περικραμένης ἡ δ' ἀμεία, τὴν μὲν ὄσων ἀφείναι ἀφ' ὅσων τῶν τῶν, (ἐδοκεῖ γὰρ αὐτεῖν ὅτι ἀκαταφροσῆτως) ὑπερον δ' ἐκείνους ἐρωτικῆς λαμπρότης. τότε γὰρ ἡδὴ λήγουσα τῆς ὄσων, καὶ πολὺ νεώτερον ἑαυτῆς λαβούσα τὸν Δημήτειον, ἐκράτησε τὴν χημῶν καὶ κατέχευ ὡς τε ἐκείνους ἐστὶ μόνους ἐρασην, τῶν δ' ἄλλων γυναικῶν ἐρώμενον. μετὰ δ' τῶν ναυμαχίαν ὁ δὲ ὁ Μενέλαος ἀπέχευ, ἀλλὰ τὴν τε Σαλαμῖνα παρέδωκε τῷ Δημητρίῳ, καὶ τὰς ναῦς, καὶ τὸ πεζόν.

Δαμῖνα Αθηναῖοι 557.

ἵππεῖς δὲ χιλίους καὶ ἀφαισίους, καὶ μυρίους καὶ διαχι-
 λίους ὀπλίτας. οὕτω δὲ λαμπαράν καὶ καλιῦ τὴν κλυτὴν ἡρο-
 μήνῳ, ἐπιμύλλον ὀπτιχοσμών ὁ Δημήτριος διγυμοσιώνῃ
 καὶ φιλανδροσπία, τὴν νεκροῦ τῆς πολέμιον ἔθαψε μεγα-
 λοσπεπῶς, καὶ τὴν ἀιχμαλώτους ἀφῆκεν. Ἀθωαίοις δὲ χι-
 λίας καὶ ἀφαισίας ἀπὸ τῆς λαφύρων ἰδωρήσατο πλο-
 πτίας. αὐτὰ γὰρ δὲ τῆς νίκης τῶν πατρῶν Μιλήσιον Ἀ-
 ριστόδημον ἐπέμψεν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς αὐλικῶν ἀ-
 πόδων, καὶ τότε παρεσκόλασμενον (ὡς εἴοικε) τῆς χροακευ-
 μῆς ὁ μέγιστον ἐπενεγκεῖν τοῖς πρῶτοις. ὡς γὰρ ἐφάσατο
 ἀπὸ τῆς Κύπρου, πρὸς εἶχεν μὲν οὐκ εἶασε τῆν γῆν ὁ πλοῖον, ἀλ-
 κίρας δὲ ἀφείναι κελύσσας, καὶ καὶ ναῦν ἔχειν ἀτρέμα πρῶ-
 τας, αὐτὸς ἐμβὰς εἰς τὸ ἐφόλκιον, δέηλε μόνος καὶ πρὸς τὸ Ἀν-
 τίγονον ἀνέδρανε μετέωρον ὄντα τῆ πρὸςδοκία τῆς μάχης, καὶ
 ἀφαισίους ὡς εἰκός ἐστι ἀφαισίους τοῖς πρῶτοις πρῶτοις
 τῶν πηλικύτων ἀγωνισίας. τότε γὰρ μὲν ἀκούσας ἐκείνων
 ἦκεν, ἐπιμύλλον ἢ πρῶτον ἔχε παραχρῆμα, καὶ μόλις μὲν
 αὐτὸν οἴκει κατεῖχεν, ἄλλους δὲ ἐπέμψεν ἐπὶ ἄλλοις ἑσπ-
 ρέτας καὶ φίλους, πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἀριστόδημου πρῶτον
 γερονότων. ἀποκρινάμενος δὲ μηδὲν αὐτῷ μηδὲν βιάδην δὲ
 καὶ σπουδῶν τῶν πρὸς τὸν βασιλέα πολλῆς σπουδῆς πρὸς τὸν
 πρῶτον, ἐκπλαγίς χρομῆν, καὶ μηκέτι κατεῖχεν ὁ Ἀντίγονος,
 ὅτι τῆς θύρας ἀπλώθησε, πολλοὺς πρὸς τὸν βασιλέα ἦδ ἡ τὸν
 Ἀριστόδημον ὄχλου, καὶ σιωτρήχοντος ὅτι ὁ βασιλέα. ὡς
 οὖν ἔχεν ἦλθεν ἐκτείνας τὴν δόξαν, ἀνέδρανε μεγάλη τῆ
 Φωνῆ, Χαῖρε, βασιλεῦ Ἀντίγονε, νικῶν βασιλέα Γό-
 λεμῶν ναυμαχία, καὶ Κύπρον ἔχοντα, καὶ στρατῶν
 ἀιχμαλώτους μυρίους ἑξακισχιλίους ὀπτιχοσμούς. ὁ δὲ Ἀν-
 τίγονος, Καὶ σὺ, ἡ Δία, χαῖρε (εἶπεν) οὕτω δὲ ἡμᾶς βασανί-
 στας, δίκην ὑφέξῃς. βριάδιον γὰρ ἀπολήψῃ ὁ διαγῆμιον.
 ἐκ τούτου πρῶτον ἀνέφρωνσε ὁ πρῶτος Ἀντίγονον καὶ Δη-
 μήτριον βασιλέας. Ἀντίγονον μὲν οὖν οὕτως ἀνέδρανε οἱ
 φίλοι Δημητρίου ὁ πατὴρ ἐπέμψεν ἀφαισίους, καὶ γρά-
 φων ὀπτιχοσμῶν, βασιλέα πρὸς εἶπεν. οἱ δὲ ἐπὶ Αἰγύπτῳ,
 τούτων ἀπαγγελομένων, καὶ αὐτὸν βασιλέα τὸν Γόλεμῶν
 ἀνιέρχουσαν, ὡς μὴ δοκεῖν τῆ φρονήματος ὑφίεσθαι ἀφ-
 τῶν ἦται. ἐπεινείματο δὲ οὕτως ὁ πρῶτος τῶν ζήλων
 τοῦ ἀφαισίους. καὶ γὰρ Λυσίμαχος ἤρξατο φορῆν ἀφ-
 αῖμα, καὶ Σέλευχος ἐντυγχάνων πρὸς Ἑλλήσιν. ἐπεὶ τοῖς γὰρ
 βαρβάρους πρῶτον, οὕτως ὡς βασιλέας ἐρημαίσε.
 Κάσσανδρος δὲ, τῆς ἄλλων αὐτὸν βασιλέα καὶ γράφοντων
 καὶ καλοῦντων, αὐτὸς, ὡς πρῶτον πρῶτον εἶδεν, τῆς ὀπτι-
 χῶν ἔγραψε. τῆτο δὲ ὁ πρῶτος δὲ κλυτὸν ὄνομα καὶ χρομα-
 πος δὲ ἀλλοτρίῳ εἶχε μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ φρονήματα τῆς
 ἀνδρῶν ἐκίνησε, καὶ τῆς γνώμας ἐπῆρε, καὶ πρὸς τοῖς καὶ τῆς
 ὀμιλίας αὐτῆς ὄγκον ἐποίησε καὶ βαρῆτησα, κατὰ τὴν τρα-
 γικῶν ἑσπέρῃ τῆς ἅμα τῆ σκόλῃ μεταβαλλόντων καὶ βιά-
 διομα καὶ φωνῶν, καὶ κατὰ κλισίαν καὶ πρὸς τὸν ἀφαισίους. ἐκ
 τούτων ἐγίνοντο καὶ πρὸς τῆς διχασίας βιασώτεροι, πρὸς εἰς
 πολλὰ πρὸς τὸν αὐτὸν ἐλαφροτέρους καὶ μαλακω-
 τέρους τοῖς ἑσπέρῃ πρῶτον εἰρωνείαν τῆς δόξιας ἀ-
 φαισίους. πρὸς τὸν ἴσμε καὶ ἀφαισίους φωνῆ μία, καὶ πρὸς τῆς
 εἰσπλῆσε πρὸς οἰκονομῶν μετὰ βολῆς. Ἀντίγονος δὲ, τοῖς πρὸς τὸν
 φίλοις, οὕτως ἐγράψεν ὅτι Γόλεμῶν, αὐτὸς μὲν ἄγων περὶ τῆ
 δυνάμειν. Δημητρίου δὲ μετὰ τὴν σόλῃ συμ-
 πρῶτον πρῶτον. ὃν δὲ ἔσπον ἡμελλε κρῖνεσθαι τὰ πρῶτον
 Μήδιος Ἀντιγόνου φίλος ὄφιν εἶδε κατὰ τὸν ὑπνοῦ.

A equites mille ducentos, grauis armaturæ mili-
 tum duodecim millia. Hæc victoriam Demet-
 trius adeo claram & insignem multo magis faci-
 litate & humanitate decorans, hostes qui cecide-
 rant, magnifice funeravit, atque captiuos missos
 fecit. Atheniensibus tantum armorum nume-
 rum dono dedit, quibus mille ducentos milites
 valebant exornare. Victoriæ nuntium patri Mile-
 sium Aristodemum misit, inter omnes aulicos
 primum adulatorem. qui tunc elaborauit, uti de-
 clarauit, maxima adulatione cumulare hanc vi-
 ctoriam. Ut enim ex Cypro transmisit, vetuit
 nauigium terræ appellere: sed ancoras iaci, omni-
 busque conuiescere præcepit in nauis: ipse sca-
 pham conscendens, solus est egressus, atque ad
 suspensum pugnæ expectatione perrexit Anti-
 gonum, itaque affectum ut verisimile est tantis
 de rebus sollicitos. Tunc verò ubi illum accepit
 adesse, multo quàm prius magis trepidauit,
 vixque se tenuit domi, atque alios super alios mi-
 nistros amicosque ad percontandum de pugnæ
 exitu Aristodemum misit. Qui ut nihil cuiquam
 respondit, sed lento gradu vultuque contracto
 accessit admodum tacitus, mire attonitus Anti-
 gonus, neque ultra sui compos, occurrit ei ad ian-
 uam, multa iam Aristodemum prosequente tur-
 ba, atque in regiam concurrente. Ut ergo prope
 venit, protensa dextra exclamauit alta voce, Sal-
 ue rex Antigone, vicinus prælio nauali regem
 Ptolemæum, Cyprum tenemus, militum sexde-
 cim millia octingentos captiuos habemus. Tum
 Antigonus, Et tu quoque hercle, inquit, salue.
 Quia verò ita nos torisisti, lues pœnam. nam tar-
 dius præmium læti nuntii accipies. Hinc pri-
 mum Antigonum & Demetrium vulgus reges
 consalutauit, atque Antigonum confestim dia-
 demate amici euinxere: Demetrio pater diadema
 misit, scriptaque epistola regem appellauit. Ægy-
 ptii quoque his nuntiatis, ne ob cladem abiesset
 viderentur animos, regem Ptolemæum dixerunt.
 Ea res pariter æmulatione omnes successores A-
 lexandri peruasit. Etenim cœpit diadema Lysima-
 chus gestare, & Græcos Seleucus alloquês: quan-
 do barbaris eo ornato ante quoque ut rex respon-
 sa dederat. At Cassander, aliis regem eum scriben-
 tibus & vocantibus, ipse pristino more suo scripsit
 epistolas. Id non additamentum nominis & ha-
 bitus tantum habuit variationem, verum etiam
 illorum inflauit spiritus & animos sustulit, mori-
 busque & congressibus eorum factum addidit &
 supercilium, tragicorum histrionum more vna
 cum persona incessum, vocem, accubitum, salu-
 tationemque versantium. Hinc euaserunt in
 puniendo quoque violentiores: ubi illam, quæ
 ipsos multo faciliores & leniores ante populari-
 bus reddebat, detraxerunt potestati dissimulan-
 tiam. Tantū vox vna valuit adulatoris, tantaq;
 orbē terræ impleuit conuersione. Porro Antigonus,
 rebus gestis Demetrii intumescens, confestim
 mouit in Ptolemæum. Copias terrestres ipse duxit.
 Demetrius magna classe eum litus legens comi-
 tabatur. Res autem quemadmodum decreturæ e-
 rant, Medius vidit in somnis, Antigoni amicus.

Vifus enim ei ipse est Antigonus cum toto exercitu cerrate diavlo, valide & acriter primum, deinde vires eius flaccescere paulatim: deniq; vt flexit cursum, languidus & anhelofus ægre spiritum recipere. Igitur Antigonus, quum in magnas perplexitates terra incurrifset, Demetrius vero tēpestate & ingentibus fluctibus iactatus prope in loca importuosa & aspera esset eiectus, multasq; amisisset naues, re infecta rediit. Erat ille tunc annos natus paulo minus octoginta, mole vero & pōdere corporis magis quā senio ad expeditiones inhabilis, filio vtebatur, ob felicitatē & vsum maxima quæq; iam præclare procurante. Nec delicias vel luxum eius vel potationes moleste ferebat. Pace enim proiectus erat in hæc vitia, atq; per otium profundeabat affatim se in voluptates: bello, vt natura tēperantes, sobrius erat. Fama est, quum Lamia propalam iam omnia apud Demetrium posset, Antigonom, cui reuertens peregre tulit ille osculū, aridentem dixisse, Videris Lamiam, fili, osculari. Alio tempore, quum plures dies perpotasset, & prætexeret fluore se confictatum, Audiui, dixisse Antigonom: sed Thasius an Chius fuit fluor? Rursus quum eū accepisset male habere, perrexit ad eum visendum, ac formoso puero ad fores occurrit. Ingressus, quum apud eum assedisset, tetigit manum eius. Qui quum dixisset febrem modo recessisse, Sane, inquit, fili: & mihi ad ianuam modo digrediens obuiam venit. Hæc ob alia Demetrii præstantia facta tam ferebat leniter. Nempe Scythæ inter pocula & temulentiam arcuum neruos interim pulfant, quasi voluptatibus remissum reuocantes animum. Ille verò partim se luxuriæ totum dedens, partim rebus seriis, tractansque seorsum alteras ab alteris, æque erat in belli apparatu acris. Cæterum dux in exercitu instruendo quàm tractando videbatur melior, quòd omnia ad vsum suppetere vellet affluenter, essetque in classe machinamentisque splendide parandis, atque in iis cum voluptate commentandis, nimium curiosus. Nam solers quum esset atque intelligens, non ad ludicra neque ad studia futilia applicuit ingenii sui præstantiam, aliorum regum more, & tibiis canentium, pingentium, & tornantium. Quippe Aeropos Macedo subtiles mensulas & lucernulas, vbi vacabat, fabricando tempus traducebat. Attalus Philometor herbas venenosas colebat, non tantum hyoscyamum & helleborum, sed & cicutam, aconitum, dorycnion, ipse in hortis regis feminans & plantans: liquoresque & semina & fructus horū elaborabat cognoscere, ac suo quæque tempore colligere. Parthorum reges telorū cuspidibus ipsi formandis & exacuendis sese venditabant. At Demetrii erāt etiam vulgaria opificia regalia, granditatemque ratio fabricæ habebat, vna cum artificio & solertia celsitudinem quandam mentis & magnanimitatem autoris repræsentantibus operibus: vt non ingenio tantum & opulentia, verumetiam manu regia viderentur digna. Quippe mole vel amicos percellebant, venustate retinebant & hostes. Atque hoc quoque verius est quàm lepidius relatum. senumdenum & quinudenum ordinum navigia eius stabant stupentes hostes, quum littora sua præterueherentur.

A ἐδδκει γὰρ αὐτὸν Ἀντίγονον ἀγωνίζεσθαι μὲν τῆς στρατίας ἀπάσης διαυλον, δὴρώτως καὶ παρὰ τὸ πρῶτον, εἶτα καὶ μικρὸν εἰς διδόναι πλὴν δυνάμιν αὐτῷ· καὶ τέλος, ὡς ἐκκαμψεν, ἀσθενῆ ἡμιόμορον καὶ μετὸν ἀσθενῆ, οὐ ραδίως ἀναφείραν. αὐτὸς τε δὴν εἰς τυχὸν καὶ γὰρ πολλὰς ἀπολείας, καὶ Δημητείου χιμῶνι καὶ κλύδωνι μεγάλῳ κινδυνώσαντος, εἰς τοποῖς ἀλιμύμοις καὶ χαλεποῖς ἐκκεφίωαι. πολλὰς δὲ τῶν νεῶν ἀπολείσαντες, ἐπὶ κλύδωνι ἀπερακτοῖς. ἰὼ δὲ τότε μικρὸν ἀπολείποντα γερονῶς ἐπὶ ἐγδοκίῳ, μεγέθει ὅ καὶ βαρῦτητι σώματος μάλλον ἢ ἀφ' ὅ γῆρας ὅτι τὰς στρατείας γερονῶς δυσπρόσχετος, ἐχρηστο τὰ παιδί, καὶ δι' εὐτυχίαν καὶ δι' ἐμπειρίαν, ἥδη τὰ μέγιστα καλῶς διοικεῖν π' τρυφᾶς ὅ καὶ πολυτελείας καὶ πότις αὐτὸ μὴ βαριωμόμος. εἰρήνης γὰρ οὐσης ἀφύβειζεν εἰς ταῦτα, καὶ χολάζων ἐχρηστο πρὸς τὰς ἡδονὰς ἀνέμῳ αὐτῷ καὶ καταχόρως· ἐπὶ δὲ τοῖς πολέμοις, ὡς οἱ φύσει σώφρονες εἴηθε. λέγεται δὲ, τῆς Λαμείας ἀναφανδὸν ἥδη κερατύσης, τ' Ἀντίγονον ὑπὸ τῷ Δημητεῖοις καὶ φιλομόμοις ἡκοντος ἀπὸ ξείνης, εἰπεῖν ἅμα γελαῖνα, Δοκεῖς Λάμειαί, ὦ παῖ, καταφιλέν· πάλιν δὲ ποτε πλείονας ἡμέρας ἐν πότις ἡμιόμοις, καὶ πρῶτα σιν λέγοντος ὡς ῥῥῦμά τι διοχλήσειεν αὐτὸν (Ἐπιθόμιω φαίει τ' Ἀντίγονον) ἀλλὰ ποτερον Θάσιον ἢ Χίον ἰὼ δ' ῥῥῦμα; πύθμους ὅ αὐτὸς ἀσθενῶς ἔχειν αὐτὸν, ἐβλάδιζεν ὀφύμοις καὶ τῶν καλῶν πινῶν καὶ ἡμέρας ἀπύπνησεν· εἰσελθὼν δὲ καὶ κελύσσας παρ' αὐτῷ, ἠΐσατο τῆς χειρὸς. ἐκείνου ὅ εἰπόντος, ὅτι νῦν ὁ πυρετός ἀποκεχάρηκεν, Ἀ μέλι παιδίον (ἔφη) καὶ ἐμοὶ καὶ ἡμέρας ἀπύπνησεν καὶ ἀπύπνησεν. ταῦτα δὲ οὕτω πρῶτως ἔφερε, ἀφ' ἧν πλὴν ἄλλῳ πρῶτον τῷ Δημητεῖοι. οἱ μὲν γὰρ Σκύθαί πίνοντες καὶ μεθυσόμενοι πρῶτα φαίλοισι τὰς νύκτας τῶν πόζων, οἱ δὲ ἐκλυόμοι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς αἰακαλούμοι τὸν θυμόν· ἐκείνος δὲ τὰ μὲν, ἡδονῆ διδούς ἀπλῶς ἑαυτὸν, τὰ δὲ, ἀσπυδῆ, καὶ ἴατερα τῶν ἐπέρων ἀκράτῃ μετὰ χειρὸς ἰσχυρόνος, οὐχ ἠπὸν ἰὼ δεινὸς ἐν ταῖς τῷ πολέμου πρῶτα σκλάβαις. ἀλλὰ καὶ πρῶτα σκλάβασαται δυνάμιν ἢ χηρῶσασαται βελήτων ἐδδκει στρατηγὸς εἶ), πύματα μὲν ἐκ πρῶτοις ὑπὸ ἀρχῆν βουλομόμος ὅτι τὰς χηρίας, τ' δὲ καὶ τὰς ναῦς καὶ τὰ μηχανικὰ μεγαλουργίας, καὶ κατ' ἡδονῆν ἵνα τῷ θεωρεῖν ἀπλήτως ἔχων. ἀσπυδῆ γὰρ ὡν καὶ θεωρητικὸς, οἷον εἰς παιδίας, ὅσπερ εἰς ἀγωγὰς ἀχρηστὸς ἔτρεφε τὸ φιλότεχον, ὡσπερ βασιλεῖς ἄλλοι, αὐλοῦντες καὶ ζωγραφεῖντες καὶ ὀρθῶντες. Ἀέροπος δὲ ὁ Μακεδὼν τεραπέζια μικρὰ καὶ λυχνίδια τεκταινόμομος, ὁ ποτε χολάζει, διήθη. Ἀπάλος ὅ ὁ φιλομήτωρ ἐκῆπε δὲ τὰς φαρμακῶδεις βοτάνιας, οὐ μόνον ὑοσκύαμον καὶ ἐλλέβορον, ἀλλὰ καὶ κἀνειον καὶ ἀκρίνον καὶ δορυκίον αὐτὸς ἐν τοῖς βασιλικαῖς ἀσπείρων καὶ φυτῶν, ὅποις τε καὶ καρπὸν αὐτῶν, ἔργον πεποιτημῶς εἰδέναι καὶ χημίζεσθαι κατ' ὄρασι. οἱ δὲ Γάρθων βασιλεῖς ἐσημνῶντο τὰς ἀκίδας τῶν βελῶν χηρῶσθησες αὐτοὶ καὶ πρῶτα ἰόντες. ἀλλὰ μὲν Δημητεῖοι καὶ τὸ βαίανσον ἰὼ βασιλικόν, καὶ μέγιστος ἡ μέθοδος εἶχε, ἅμα τὰ πρῶτα καὶ φιλοτέχνη τῶν ἔργων ὑψος τὴν ἀφροσύνης καὶ φρονήματος στυκεφρονῶντων. ὡστε μὴ μόνον γνάμης καὶ πρῶτοις σίας, ἀλλὰ καὶ χηρὸς ἀξία φαίνεσθαι βασιλικῆς. μεγέθει

μὲν γὰρ ἐξέπληθε καὶ τοῖς φίλοις, καὶ ἄλλῳ ὅ καὶ τοῖς πολέμοις ἔτερπε, τῶτο ὅ ἐπὶ μάλλον ἀληθῶς ἢ χημῶς εἰρηταὶ καὶ τὰς μὲν ἐκκαδεκῆρεις αὐτῷ καὶ πεντεκαδεκῆρεις ἐξάμιαζον ἐστῶτες οἱ πολέμοι πρῶτα τῶν γὰρ αὐτῶν πλείεστας

αὶ δὲ ἐλεπόλεις ὡς θέαμα τοῖς πολιορκουμένοις ἦσαν, ὡς αὐτὰ τὰ παρὰ τὴν πόλιν μαρτυρεῖ. Λισίμαχος μὲν γὰρ, ἐχθρὸς ὢν Δημήτριοι τῶν βασιλέων, καὶ πολιορκουῦντι Σόλοις τοῖς Κιλικίοις ἀντιπεταγμένος, ἐπεμψε τῶν μηχανῶν ὅτι δειξάμενος τὰς μηχανὰς αὐτῶν, καὶ τὰς καὶ πλεούσας. ὅτι δειξάμενος δὲ, θαυμάσας ἀπήλθε. Ρόδιοι δὲ πολὺν χρόνον ὑπὸ αὐτῶν πολιορκηθέντες, ἐπεὶ κατελύσατο τὸν πόλεμον, ἠτήσαντο τῶν μηχανῶν εἰσίας, ὅπως ὑπόμνημα τῆς ἐκείνου διωάμεως ἄμα, καὶ τῆς αὐτῶν ἀνδραγαθίας ἔχωσιν. ἐπολέμησε δὲ Ρόδιοις, Πτολεμαίου συμμάχοις οὖσι, καὶ τὴν μετὰ τὴν ἐλεπόλιν τοῖς τείχεσι παρὰ τὴν πόλιν ἦν ἕδρα μὲν ἡ τετραγώνος. ἐκαστὴν ἔχουσα τὴν κατὰ πλάσις πλάθειν ὀκτὼ καὶ τεσσαρὰ κῆντρα πηχῶν, ἐξ ἧς καὶ ἐξήκοντα πηχῶν ὑψὸς εἶχε, εἰς κερυφίῳ στυλοῦσαν ταῖς αἰῶ πλάθους, στενωτέραν τῆς βάσεως. ἐνδοθεν μὲν οὖν ἐγγύς διεπέφερα κτὸ καὶ χώρας πολλῆς. τὸ δὲ παρὰ τὰς πολέμους αὐτῆς μέτρον ἀνέωκε, καὶ καθ' ἐκάστην ἐγγύθους, καὶ ἀπὸ τούτων ἐξέπιπέβελον πορτοδάπα. (μετὰ γὰρ ἡ ἀνδρῶν μαχομένων πᾶσαι εἶδαν μάχης) καὶ ὁ μὴ κραδαίνοντο αὐτῆς μηδὲ κινῶντο ἐν ταῖς κινήσειν, ἀλλ' ὄρθον ἐν ἕδρα καὶ ἀσάλατον ἰσορρόπως ἄμα ροῖζω καὶ τὸν πολλὴν παρὰ τὴν ἑαυτοῦ, δάμβος ἄμα τῆ ψυχῆ καὶ χεῖρ ὁμοῦ ἵνα τῆ ὄψει τῶν θεωμένων παρείχε. παρὰ τὸν πόλεμον αὐτῶν καὶ θύρακες ἐκομίσθησαν ἐκ Κύπρου δύο σπηροῖ, μιν ὀλμῆς ἐκάτερος τεσσαρὰ κῆντρα. δυοπάλαι δὲ αὐτῶν καὶ ῥώμην ὅτι δεικνύμενος ὁ τεχνίτης Ζωίλος, ἐκέλευσεν ἐξ αὐτῶν εἰκοσιβημῶν ἀφαιναί καὶ ἀπελτικὸν βέλος. οὗ παρὰ τὸν πόλεμον, ἀρραγῆς διέμεινε ὁ σπηροῦ, ἀμυχήν δὲ μόλις ἔχεν ἀμβλῆσαι, οἷον ἀπὸ γραφείου. τῶν αὐτῶν ἐφόρει. τὸν δὲ ἕτερον Ἀλκιμος ὁ Ἡπειρώτης, ἀνὴρ πολεμικώτατος τῶν σιῶν αὐτῶν καὶ ῥωμαλέωτατος, ὅς μόνος ἐχρῆτο διταλαῖτα πηλοπλία, τῶν ἄλλων χρωμάτων θαλαπαια. καὶ μαχοῦντο ἐν Ρόδῳ, παρὰ τὴν πόλιν ἐπέσειν. ἄρρωστος δὲ καὶ τῶν Ροδίων ἀμυνομένων, ὅθεν ἀξίον λόγου παρὰ τῶν ὀ Δημήτριος, ὅμους ἐθυμομάχευ παρὰ αὐτοῖς, ὅπ Φίλλας τῆς γυναικὸς αὐτῶν γράμματα καὶ ἐρώματα καὶ ἰμάτια πεμψάσης, λαβόντες δὲ πλοῖον, ὡς ἂν εἶχε παρὰ τὸν Πτολεμαῖον ἀπέστειλαν καὶ τὴν Ἀθηνῶν οὐκ ἐμμήσαντο Φίλαρθεον, οἱ, Φιλίππου πολεμοῦτος αὐτοῖς, γράμματα πόρους ἐλόντες, καὶ μὲν ἄλλας ἀέγνωσαν ὅτις οὐκ ἔστιν, μόνον δὲ τὴν Ὀλυμπιάδος οὐκ ἔλυσαν, ἀλλ' ὡς ἂν ἡ καὶ ἀσημασμένη, παρὰ τὸν πόλεμον ἀπέστειλαν. οὐ μὲν δὲ καὶ παρὰ τὸν πόλεμον σφόδρα δηρῶς ὁ Δημήτριος, ἀθῆς παρὰ τὴν πόλιν οὐχ ὑπέμεινε ἀπυλοπῆσαι τὰς Ροδίους. ἔτυχε γὰρ αὐτοῖς ὁ Καῖνιος Πρωτογῆνης γράφων τὴν πόλιν τὸν Γάλυσον ἀφῆκεν, καὶ τὸν πίνακα μικρὸν ἀπολείποντα τὸ τέλος ἔχειν, ἐν ἧν τῶν παρὰ τῶν ἀφῆκεν ὁ Δημήτριος. πεμψάντων δὲ κήρυκα τῶν Ροδίων, καὶ δεομένων φείσασθαι καὶ μὴ ἀφῆκεν τὸ ἔργον, ἀπεκρίνατο, καὶ τὸ παρὰ τὸ εἶχον ἐμπαρῆσαι μάλλον, ἢ τεχνῆς πόνον τοσοῦτον. ἐπὶ γὰρ ἐτεσι σιωτελέσαι λέγεται τὴν γραφίαν ὁ Πρωτογῆνης. καὶ φησὶν ὁ Ἀπελλῆς οὕτως ἐκπλαγῆσαι θαυμάσιος ὁ ἔργον, ὡς τε καὶ φωνῆ ὅτι λιπτεῖν αὐτόν. ὅφ' ἐῖπεῖν, Μέγας ὁ πόρος, καὶ θαυμαστὸν ὁ ἔργον. οὐ μὲν ἔχειν γε χάριτας, δι' αὐτὸ οὐρανοῦ φαίνειν τὰ ὑπὸ αὐτῶν γραφομένα. τῶν μὲν οὖν αὐτῶν τὴν γραφίαν εἰς αὐτὸ ταῖς ἄλλαις σιωθεῖσαι ἐν Ρώμῃ τὸ πῦρ ἐπενεύματο. τῶν δὲ Ροδίων καὶ τῶν ἀνδρῶν τὸν πόλεμον,

A Iam helepoles velut spectaculum erant obsessis, ut res ipsae astipulantur. Siquidem ex omnibus regibus Lyfimachus Demetrio infestissimus, qui ad repellendum eum ab obsidione Solorum in Cilicia venerat, misit ad eum oratum ut machinas suas & classem ostenderet sibi in cursu. Vbi ille ostendit eas, discessit cum admiratione. Rhodii diu ab eo obsessi, bello composito machinas aliquot ab eo petiere: quo & illius potentiae pariter & virtutis suae haberent monumentum. Rhodiis intulit bellum quod Ptolemaei socii forent, maximamque helepolim admouit muro. Huius fuit quadrata basis, habuitque singulae imae quadraturae latera octonum & quadragenum cubitorum. Assurrexit sexaginta cubitos in fastigium subuexa, superioribus lateribus basi contractioribus. Intus contignationibus frequentibusque cameris intersepta fuit. Frons eius hostium ex aduerso aperta, & per quamque contignationem fenestrata. Hinc omnis generis missilia mittebantur. nam referta militibus erat omni genere armorum praerantibus. Quod verò non vibraret neque nutaret, quum moueretur, verum recta in basi ac nihil fluctuans in aequilibro cum stridore & vi magna promoueretur: id pauorem simul animo & oculis oblectationem exhibebat spectantium. Hoc ad bellum duo ei ex Cypro allati thoraces ferrei fuerunt, pondo uterque quadragenum. quorum firmitatem & robur opifex ostentans Zoilus, intorqueri catapultae ex spatio passuum xxvi. telum iussit. Quo adacto integrum ferrum permansit, ac vix leuiter fuit sicut à stilo perstrictum. Hunc thoracem ipse gestavit, alterum Alcimus Epirota, vir omnium qui in praesidiis eius erant bellicosissimus valentissimusque. qui solus centum viginti pondo armis utebatur, quum caeteri LX. pondo uterentur. Iis pugnans Rhodi secundum theatrum occubuit. Quum defenderent se fortiter Rhodii, quamuis nullum operae pretium Demetrius faceret, oppugnauit eos tamen bile, quod quum vxor sibi Phila literas, vestem stragulam, & pallia curasset, captum nauigium misissent cum omnibus rebus ad Ptolemaeum, nec humanitatem imitati Atheniensium. qui Philippi captis tabellariis, hostis sui, caeteras literas legerunt, solam epistolam Olympiadis non soluerunt, sed bona fide obsegnatam ei remisere. Haud tamen, licet non mediocriter stimulatus, quum mox oblata occasio esset sibi, vicem sustinuit illis Demetrius reddere iniuriae. Nam forte pingebat eis Caunius Protogenes Ialyfi figuram, tabulamque ceperat Demetrius in vno ex suburbiis pene absolutam. Mitten tibus caduceatorem & deprecantibus eum Rhodiis picturae ut parceret, neque eam violaret, patris respondit se prius simulacra concrematurum quam tantos artis sudores. septem enim annis expleuisse Protogenes picturam hanc memoratur. Quo Apelles aspecto opere usque adeo refert obstupuisse se, uti vox eum defecerit: ac tandem dixisse, ingentem laborem & inclytum opus esse, defici tamen gratiis, ob quas picturae suae caelum attingerent. Hac tabula vna cum aliis Romanam congesta, atque ibi incendio est absumpta. Porro bellum Rhodiis fortiter sustinentibus,

ὁμοῦ δὲ τὴν πόλιν ἐλεπόλιν τοῖς τείχεσι παρὰ τὴν πόλιν ἦν ἕδρα μὲν ἡ τετραγώνος.

& quarente velamentum Demetrio, Athenien-
 ses fecerunt inter eos foedus hac lege, vt focii An-
 tioni & Demetrii Rhodii praterquam contra
 Ptolemæum essent. Accersuerunt Athenienses
 Demetrium, quod vrbē eorum obfideret Cassan-
 der. Ille nauibus aduectus triginta supra trecentas
 cum magna peditum manu, non Attica terra mo-
 do Cassandrum summouit, sed fugientem tergoti
 inharēs vsq; ad Thermopylas fudit, Heracleamq;
 vltro se deditē recepit, ac Macedonum sex mil-
 lia ad eū transferunt. In reditu Græcos citra Ther-
 mopylas in libertatem asseruit, Bœotios in socie-
 tatem asciuit, Cencreis potitus est, Phylenque &
 Panacton, præsidia Atticæ à Cassandro infessa, in
 potestatem redegit, restituitque Atheniensibus.
 Qui quanuis effusi ante in illum fuerant; & omnis
 generis exhauserant honores, excogitauerunt ra-
 tionem tamen vt tunc quoque recentes & noui
 assentionibus apparerent. Siquidem Partheno-
 nis partem posteriorem attribuerunt ei pro diuer-
 forio, ibique agebat, & Minerua dicebatur eum
 hospitio excipere, non nimium castum hospitem,
 neque vt apud virginem diuertentem honeste.
 Atqui fratrem eius Philippum pater, quum ani-
 maduerteret aliquando hospitium habere eum in
 ædibus in quibus tres iuuenulæ erant, nullum
 verbum huic fecit, sed accito illo qui super hospiti-
 a attribuenda positus erat, eo præsentē, Quin tu,
 inquit, filium meum educis ex istis angustiis? At
 Demetrius, quum Mineruam debuisset, si nulla
 alia de causa, certe vt maiorem natu sororem (id e-
 nim dici volebat) erubescere, tanta in pueros inge-
 nuos & vrbanas matronas conspurcauit arcem la-
 sciua, tunc vt maxime locus ille videretur mun-
 dus vbi cū Chryside, Lamia, Demo, Anticyra, scortis
 illis in omni lasciuia volutaretur. Ac cetera qui-
 dem nō decet vrbis nomine aperte in lucem pro-
 ferre: Democlis verò virtutem & pudicitiam o-
 peræpretium est non præterire. Puerille impubes
 adhuc erat, habebatque formæ cognomen dela-
 torem: Democles Formosus vocabatur. Qui
 quum multis propositis muneribus, sollicitationi-
 bus, terroribus, superatus esset à nemine, palæstras
 denique gymnasiumque declinans contulisset se
 lauatum ad priuatum balneum, captata Deme-
 trius opportunitate ad solum est ingressus. Vbi
 in solitudine deprehensum se, & necessitatem
 cognouit, detracto aheni operculo in aquam in-
 filit feruentem, ac semetipse peremit. Ita ille
 indigno quidem modo periit, sed spiritibus præ-
 ditus fuit patria & specie dignis sua, secus at-
 que Cleænetus Cleomedontis. qui quum patri
 suo quinquaginta talentum, quanti ei lis æstima-
 ta fuerat, remissionem confecisset, & literas attu-
 lisset ad populum à demetrio, non se modo fœ-
 dauit, verum etiam concussit ciuitatem. nam
 Cleomedonti quidem remisit mulctam, sed ple-
 bificito cauit nequis ciuium à demetrio afferret
 literas. Quam rem vbi ille delatam non modice
 tulit, sed indignatus est, rursus trepidantes non
 tantum refixerunt plebiscitum illud, sed & eos
 qui tulerant & suaferant id, partim necauerunt,
 partim exterminauerunt. Sciuerūt insuper, videri
 populo Atheniensi, quicquid iussisset rex Deme-
 trius, id & apud deos fas, & ius apud homines esse.

A δρόμῳ πρὸς τὴν Ἀθῆναις τὸν Δημήτριον Ἀθηναῖοι πρὸς
 ἄλλοις διήλασαν, ὅτι τὰ συμμαχεῖν Ροδίοις Ἀντι-
 γόνῳ καὶ Δημητρίῳ, πλὴν ὅτι Πτολεμαῖον. ἐκάλουν ὃ
 τὸν Δημήτριον οἱ Ἀθηναῖοι, Κασσάνδρου δ' ἄς ὑπολιόρ-
 κηῦτος. ὃ ἵνα σὶν ἐπιπλοῦσας τειχεσίας τεύχῃσιν, καὶ
 πολλοῖς ὀπλίταις, οὐ μόνον ἐξήλασε τῆς Ἀτικῆς τὸν Κά-
 σάνδρον, ἀλλὰ φέρῃσιν μέχρι Θερμοπυλῶν διαώξας καὶ
 τὴν Ἡράκλειαν ἐλάσας, ἐκαστοῖς αὐτῶν πρὸς ἑ-
 μέρην, καὶ τῶν Μακεδόνων ἐξακισχιλίους μετ' ἑαυτοῦ
 πρὸς αὐτὸν. ἐπὶ μὲν δὲ, τοῖς ἐν τῶν πυλῶν Ἑλλήνας ἠ-
 λώθησεν, καὶ Βοιωτοῖς ἐποίησεν συμμάχους, καὶ Κεν-
 χρεῖσιν εἶλε· καὶ Φυλιῶν, καὶ Πανακτῶν, ἐπιτιμῆσαι
 τῆς Ἀτικῆς ὑπὸ Κασσάνδρου φερούμενα καὶ ἀσπρε-
 ψάμενα, ἀπέδωκε τοῖς Ἀθηναίοις. οἱ δὲ καὶ τῶν ἐκκεχυ-
 μένων πρὸς αὐτὸν καὶ κατακεχρημένων πᾶσαν
 φιλοπλίαν, ἐξέδωκεν ὅμως καὶ τότε πρὸς φάτι καὶ κερῶν
 τῆς χερακείας φαίνομαι. τὸ ὅτι οὐδὲ μὲν τὸ παρθενά-
 νος ἀπέδειξαν αὐτῶν κατὰ λίσσιν καὶ κείνῳ εἶχε, τῆς Ἀ-
 θηναῖς λεγομένης ὑποδέχεσθαι καὶ ξενίζαν αὐτὸν, ὅπου ὁ
 κέρσιον ξένον, ὃ δὲ ὡς παρθενῶν πρὸς ὅτις αὐτὸν ἔλασεν, καὶ τοῖς
 C ἀδελφῶν αὐτῶν Φίλιππον, ἀδελφὸς ποτε ὁ πατὴρ καὶ ἑ-
 λούσας ἐνοικία τῆς ἐχρῶσιν νέας γυναικας, πρὸς ἐκείνον
 μὲν ὅσῳ ἐφθέρξατο· παρόντος δὲ ἐκείνου, τὸν σαθροῦ
 τῶν μετὰ περὶ φάμερος, Οὗτος (εἶπεν) ὅσα ἐξάξισμῳ
 τὸ ἴσον ἐκ τῆς φειοχρείας; Δημήτριος δὲ τὴν Ἀθηναῖς
 αὐτῶν πρὸς ἤκον εἰ δὲ ἄλλο μὲν, ὡς γὰρ πρὸς οὐτέρας ἀ-
 δελφῶν ἀγνώμεσθαι, (τῆτο γὰρ ἐβούλετο λέγεσθαι) ὅ-
 σαύτῳ ὕβριν εἰς τὰς εἰδῶσιν καὶ γυναικας κα-
 τὰσας κατεπέδασε τῆς ἀκροπόλεως, ὡς τε δοκεῖν τότε
 D μελίστα κατὰ τὴν τὸν, ὅτε Χρισίδι καὶ Λαμείᾳ καὶ
 Δημοῖ καὶ Ἀνικύρᾳ τῆς πόρνας ἐκείνας σωμασθασαί-
 νοι. τὰ μὲν οὖν ἄλλα σαφῶς ἀπαγγέλλῃ οὐ φέρει, ἀλλὰ τὴν
 πόλιν τὴν Δημοκλέους ὄρετην καὶ σωφροσύνην ἀξίον ὅτι μὴ
 παρελθεῖν. ἐκείνος γὰρ ὡς ἐπὶ τῆς ἀήθους, ὅσα ἔλασεν τὸν
 Δημήτριον, ἔχον τὸν ἀμορφίας τῶν ἐπὶ τῶν μίαν κατῆρσεν,
 (ἐκάλεισεν γὰρ Δημοκλῆς ὁ κελός) ὡς ὃ πολλοὶ ἐβδόντων, καὶ
 πειρώντων, καὶ φοβούτων, ὑπὸ ὁσδένος ἠλίσκετο. τέλος
 ὃ, φέρων τὰς παλαίστρας καὶ τὸ γυμνάσιον, εἰς πβαλα-
 σθῶν ἰδιωπῆν ἐφίκα λουσοῦμενος· ἐπιτηρήσας τὸν κερῶν ὃ
 Δημήτριος ἐπεισῆλθεν αὐτῶν μόνῳ. ὃ ὃ τῆς, ὡς σωμασθῆναι
 E πρὸς αὐτὸν ἐρημίδῳ, καὶ τῶν ἀνάγκῳ, ἀφελῶν τὸ πᾶμα
 τῶν χαλκῶμασος, εἰς ξέον ὕδωρ ἐνήλασεν, καὶ διέφθειρεν αὐ-
 τὸν, ἀνάξιον μὲν παθῶν, ἀξία ὃ τῆς πατείδος καὶ τῶν κέρ-
 λους φροσύνας· οὐχ ὡς Κλεαίνετος ὁ Κλεομέδοντος, ὃς ὡ-
 φληκῆσι τῶν πατεῖ πενήκῃσιν ἑλάντων δίκῳ ἀφελῆ-
 ναὶ ἀφασθῆσθαι, καὶ γράμμασιν ὅσα Δημητρίου
 κερῆσας πρὸς τὸν δῆμον, οὐ μόνον ἑαυτὸν κατῆρσεν, ἀλλ-
 λά καὶ τῶν πόλιν σωμασθῆσθαι. τὸ μὲν γὰρ Κλεομέδοντα τὸ
 δίκῳ ἀφῆκεν, ἐγράφη ὃ φήσιμα, μὲν δὲ τὰ πολιτῶν ἐπι-
 σολῶν ὅσα Δημητρίου κερῆσθαι. ἐπὶ ὃ ἀκούσας ἐκεί-
 F νος ὅσα ἰούσιν κε μετῆως, ἀλλ' ἠδράκτισε, δέισαντες αὐτίς,
 ἔ μόνον τὸ φήσιμα καθεῖλον, ἀλλὰ καὶ τῶν εἰσηγησάμε-
 νων καὶ σωμασθῶντων τοῖς μὲν ἀπέκτειναν, τῶν δὲ ἐφυγάδῶ-
 σασ. ἐπὶ δὲ πρὸς ἐπὶ φήσιμα δέδοσθαι τῶν δῆμον τῶν Ἀθη-
 τῆτο καὶ πρὸς θεοῖς ὅσιον, καὶ πρὸς ἀνθρώποις εἶ δίκῳ.

νάων, πρὸς ὃ, πὸ βασιλῆς Δημήτριος κελύσθαι,

είπόντες δέ τινος τῆς καλῶς ἀγαθῶν ἀνδρῶν, μένεισθαι τὸν
 Στρατοκλέα τῆς αἰδοῦσας γράφοντα, Δημοχάρης ὁ Λακων
 ἄλλος εἶπε, Μαίνοιτο μὲν τ' αὖ, εἰ μὴ μένοιτο. πολλὰ γὰρ ὁ
 Στρατοκλῆς ὠφελεῖτο ἀπὸ τῆς καλῶς ἀγαθῶν ὁ δὲ Δημοχά-
 ρης ἐπὶ τούτῳ ἀβουλήθη ἐφυλαδύθῃ. τῆς αἰδοῦσας ἔπειτα
 τὸν Ἀθῆναιῶν φερούσας ἀπὸ πλάσσειν, καὶ τὴν ἐλευθερίαν
 εἶναι δοκοῦντες. Δημήτριος δὲ παρελθὼν εἰς Πελοπόννησον,
 ὡς ἑσθῆνός ὑφίστατο τῆς ἐλευθερίας, ἀλλὰ φερόμενον, καὶ
 περὶ τῶν τῶν πόλεως, περὶ τῆς ἀγαθῆς τῆς καλουμένης Ἀκ-
 τῆς καὶ Ἀρκαδίας, πλὴν Μαιναίας καὶ Ἀργείας καὶ Σικυονίας
 καὶ Κόρινθον ἐλύσατο, τὰ λοιπὰ δὲ εἰς ἑκάστην τοῖς φερούσῃσι.
 ἐν Ἀργεῖ μὲν οὖν τῆς Ἡραίων ἑορτῆς καὶ Σπυρῆος ἀγα-
 νοθετῆς καὶ συμπόρου γυμνασίου Ἑλλήσιν, ἐγγυμῆτι Ἀιακί-
 δου θυγατέρος τῆς Μολοσιῶν βασιλέως, ἀδελφῆς δὲ Πύρρῃς,
 Διδάμειας. Σικυωνίους δὲ φήσας τῆς αἰδοῦσας τὴν πόλιν οἰκεῖν,
 τὴν πόλιν ἔπεισεν οὐκ εἰς οἰκιστοὺς μετακίσεισθαι. τῶν δὲ
 τότε καὶ τῶν ὄντων τὴν πόλιν συμμεταβαλεῖσθαι, ἀπὸ
 Σικυωνίου, Δημητριάδα περὶ τῆς ἀγαθῆς. ἐν δὲ Ἰσθμῷ
 κρηνοῦ στυμφαίου γυμνασίου, καὶ πολλῶν ἀνδρῶν στυμφα-
 λόντων, ἠγεμῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, ὡς περὶ τῆς
 οἱ περὶ Φίλιππον καὶ Ἀλέξανδρον, ὧν ἑκάστος ἐπὶ τῆς μι-
 κροῦ ἐτόμζεν ἑαυτὸν εἰς βελτίονα, τῆς τύχης παρῶν καὶ
 τῆς δυνάμει τῆς ἀγαθῆς ἐπαρῶντος. Ἀλέξανδρος
 γὰρ οὖν ἑσθῆνός τῆς ἄλλων βασιλέων ἀπεφύλαξε τῆς ἐπιση-
 μίας, ὅσπερ αὐτὸν ἀπὸ βασιλέων βασιλέα, καὶ τοῖς πολλοῖς
 ὁ καλεῖσθαι καὶ εἰς βασιλέα αὐτὸς δεδωκώς. ἑκάστος δὲ
 χλευάζων καὶ ἡρώων τοῖς ἄλλοις τῶν, πλὴν τῆς παρῶν καὶ
 αὐτῆς, βασιλέα περὶ τῆς ἀγαθῆς, ἡ δὲ ἡκούε τῆς ἀγαθῆς
 πότον ἐπιτύχει λαμβανόντων, Δημητρίου βασιλέως, Σε-
 λῦκου δὲ, ἐλεφαντάρχου, Γπολεμάρχου δὲ, ναυάρχου, Λυ-
 σιστάρχου δὲ, γαστρονόμου, Ἀγαθοκλέους δὲ τῆς Σικελιώ-
 του, ὑποστάρχου. τούτων δὲ περὶ τῆς βασιλέως ἐκφερομένων,
 οἱ μὲν ἄλλοι βασιλέως κατεγγύων, Λισιμαχος δὲ ἠγεμῶ-
 κτει μόνος, εἰσπαρόντα νομίζῃ Δημήτριος αὐτόν. ὅπως καὶ
 γὰρ εἰώθεισαν θινούχους εἶναι γαστρονόμους. ἡ δὲ καὶ πρῶ-
 των ἀπεφύλαξε τὸς ὀλισημαχος αὐτῶν, καὶ λαιδρῶν εἰς τὸν ἑ-
 ρῶτα τῆς Λαμίας, ἔλεγε, νῦν περὶ τῶν ἐρωχέμεν πό-
 νων περὶ τῆς ἀγαθῆς ἐκ τῆς ἀγαθῆς σκηνῆς. ὁ δὲ Δη-
 μήτριος ἔφη σφραγίσσειν εἰς τὴν αὐτῆς πόρτῃ τῆς ἐκεί-
 νου Πρωτομάχου. τότε δὲ οὖν ἀναστῆναι εἰς τῆς Ἀθῆνας,
 ἔγραψεν ὅτι βούλεται περὶ τῆς ἀγαθῆς ὄντος μνηστῆρα, καὶ
 τὴν τελετὴν ἀπασαὶ ἀπὸ τῆς μικρῶν ἀρχῆς τῆς ἐποπτικῶν
 ἀγαθῆς. τῆς δὲ οὐκ ἐμὸν ἡν, ὅσπερ γερῶν περὶ τῆς
 ἄλλὰ τὰ μικρὰ τῆς Ἀθηναίων ἐτελοῦντο, τὰ δὲ
 μεγάλα τῆς Βοηδρομιῶνος ἐπιπέθοντο δὲ τῶν ἀγαθῶν ἀπὸ
 τῆς μεγάλων εἰσαυτὸν ἀγαθῶν. ἀναγνωσθέντων δὲ
 τῆς γραμμάτων, μόνος ἐτόλμησεν ἀντιπεῖν Πυρόδωρος
 ὁ δαδύχρος ἐπὶ τῆς ἀγαθῆς, ἀλλὰ Στρατοκλέους γῶ-
 μῶν εἰπόντος, Ἀθηναίων τὸν Μοιουχιῶνα ψηφισα-
 μῶν καλεῖν καὶ νομίζῃ, ἐτέλλου τῶν Δημητρίου τὰ
 περὶ τῆς ἀγαθῆς. καὶ μὲν ταῦτα πάλιν δὲ Ἀθηναίων ὁ
 Μοιουχιῶν γῶμῶν Βοηδρομιῶν, ἐδέξατο τὴν λοιπὴν
 τελετὴν ἅμα καὶ τὴν ἐποπτικῶν, τῆς Δημητρίου περὶ
 ἐπιλαβόντος. δι' ὅκα Φίλιππίδης τὸν Στρατοκλέα λαιδρῶν ἐποίησεν,
 μῶν ἑνα. καὶ περὶ τῆς ἀγαθῆς ἀρτηνῶν κατασκευάσεως.

A Ibi quum quidam ex optimatibus insanire dixisset Stratoclem eam qui promulgaret legem, Demochares Laconensis ait, Atqui insaniat, nisi insaniat. Habebat enim admodum quatuordecim Stratocles adulationem. Demochares ob id dictum delatus quum esset, in exilium datus est. Hæc agebant Athenienses quum liberati præsidio, & agere viderentur in libertate. At Demetrius progressus in Peloponnesum, quod nemo subsisteret hostis, fugerentque omnes & oppida desererent: adiunxit sibi Acten, quam vocant, Arcadiamque; dempta Mantinea, Argos, Sicyonem, Corinthum redemit centum talentis, quæ præfidiariis numeravit. In-stante apud Argiuos lunonis solenni, ludos faciens & festos dies cū Græcis agitans, Æacidis Molossorum regis filiam, sororem Pyrrhi, Deidamiā duxit. Sicyonios induxit, quum dixisset eos iuxta urbem habitare, ut demigrarent eo vbi nunc sedes habent. Hac ratione mutato etiam urbis nomine pro Sicyone Demetriadem appellavit. Quū in Isthmo conuentus publicus celebraretur, multique mortales eo conuenissent, renuntiatus est dux Græciæ, ut ante Philippus & Alexander. quibus ille non paulo se censebat præstare, præsentī fortuna & potentia inflatus. Alexander quidem certe aliorum neminem nomine regio fraudavit, neque regem regum pronunciauit se, quauis eius munere multi essent & dicerentur reges. At hic illudens & irridens siquis alium extra patrem suum & se appellaret regem, libenter audiebat quum inter pocula quis postulato vino propinaret Demetrio regi, Seleuco elephantorum magistro, Ptolemæo classis præfecto, Lyfimacho à thesauris, Agathocli insulæ Siciliae rectori. His apud reges enuntiatis reliqui deriserunt eum, solus stomachatus est Lyfimachus, quod haberet se pro spadone Demetrius. Eunuchos enim ferè præponere solent thesauris. Erat autem omnium ei Lyfimachus infestissimus. qui insectans eum ob Lamiae amores, dictitabat nunc primum scortum se ex tragica prodeuntem scena vidisse. Contra Demetrius castius iactauit illius Penelope suum esse scortum. Porro repetens tunc Athenas, velle scripsit se, vbi eo venisset, ilico initiari, mysteriaque à paruis vsque ad vltima & recondita sacra, quæ epoptica appellant, cuncta percipere. Id nefas erat, neque visum ante fuerat vnquam: verum peragebantur parua mense Anthesterione, magna Boedromione, recondita inspiciebant interiecto à magnis ut minimum anno. Lectis literis eius, vnus sustinuit intercedere tædifer Pythodorus, incassum tamen. Cæterum lata ex Stratoclis sententia lege, ut mensem Munychiona Anthesteriona nuncuparent & haberent, Demetrium initiauerunt cæremoniis quæ publicè fiebant. Mox iterum ab Anthesterione Munychion conuersus in Boedromiona reliquas cæremonias recepit, simulque ad inspectionem quoque admissus Demetrius est sacrorum. Vnde in Stratoclis opprobrium Philippides hos versus fecit,

In mensis arctum traxit anni circulum.
 Iam de diuersorio eius in templo Mineræ,
 Arcem taberna deputauit hic loco,
 ὅ τὸν εἰσαυτὸν στυμφαίων εἰ
 ὅ τὴν ἀκρόπολιν προδουκείον ἀπολαβὼν,
 Καὶ τῆς

Et scorta duxit ad sacra virginis.

Multis admittis id tēporis in vrbe illa delictis & flagitiis, illud momordit, vt fertur, Atheniēses potissimū, quod quū ducenta quinquaginta talēta ipse pperere imperata ab Demetrio fuissent, præcipitata que exactio & acerbe exercita: vbi coactū argentū vidit, Lamia iussit id, cæterisq; meretricib. que circa eam erant, ad smegma præberi. Pupugit enim ciues pudor magis quam iactura, & verba, quibus est vsus, quam exactio. Sunt qui Thessalis hoc, nō Atheniensibus referant accidisse. Præter hæc ipsa seorsum Lamia cœnā regi parans, à multis pecuniā cōciliauit, atq; ob immensos sumptus vsque adeo fuit illa celebrata cœna, vt eam Lynceus Sāmīus mandauerit literis. Quamobrē Lamiam comicus quidā apposite veram Helepolim vocauit. Demochares Solius Demetriū Fabulā appellauit, quod ei Lamia quoq; esset. Huius nō vxorib. modo, sed amicis quoq; Demetrii, gratia apud eū eiufque in hanc amor æmulationē & inuidiam mouit. Venerunt ad Lysimachū aliqui ab Demetrio legati, quibus ille per otium altas in cruribus & brachiis suis leoninorū vnguium cicatrices ostendit, exposuitq; suam cum leone pugnam, quam ab Alexandro rege cum illo conclusus conferuerat. Illi in risum effusi suum quoq; regē prædicauerunt immanis feræ in collo ferre morsus Lamia. Mirum fuit eum qui Philæ deflorescente ætate offensus fuerat initio, succubuisse Lamia, & tandiu iam vergentem annis dilexisse. Ac Demo quidē, cognomento Mania, tibia super cœnam canente Lamia, quum rogaret eam Demetrius, Quid tibi videtur? Anus, inquit, rex. Iterum appositis secundis mensis quum diceret ei ille, Videsne quam multa mihi mittat Lamia? Plura, inquit, à matre mea mittentur tibi, si cum ea quoq; volueris cubare. Memoratur Lamia quoq; celebrati Bocchoris iudicii impugnatio. nam quum quidam meretricem Ægyptiam Thonidem amaret, poposcit illa ingentem pecuniæ summam. Adolescens inde, quum in somnis sibi vitus esset cum illa concumbere, liberatus est libidine. Ob id mercedem ab illo instituit Thonis iudicio exigere. Cognita causa iussit Bocchoris illi, quantum postulauerat Thonis argenti, in vase numeratum huc atque illuc manu iactare, ac meretricē vmbra frui: quod veritatis opinio vmbra sit. Hanc sententiam censuit Lamia iniquam esse. Neque enim, inquit illa, ademit meretrici vmbra pecuniæ cupiditatem, somnium vero amore adolescentem expediuit. Hactenus de Lamia. Porro historiam fortunæ & res gestæ viri, quem describimus, ex comica scena iterum traducunt in tragicam. nam quū cæteri reges in Antigonum omnes conspirarent, viresque conferrent in vnum, soluit Demetrius ex Græcia. Qui postquam se parenti supra ætatem in bellum incumbenti & exultanti coniunxit, multo magis erectus ipse est. Et quidem videtur Antigonus, si paululum de iure suo decessisset atque ex infana ambitione remisisset, retenturus sibi perpetuo & illi fuisse relicturus primatum. verum ingenio ferox & contemptor aliorum, verbisque non secus ac factis insolēs, multos & iuuenes & potentes efferauit exacerbauitque vitos.

λασε, μέγχι πλωτός αὐτῷ Δραφουλάζαι, κάκεινο καταλιπὴν τὸ παρῶν εἶ). φύσει ὅ βαρὺς ὦν ἐπὶ παρῶν, καὶ τοῖς λόγῳ οὐχ ἦτον ἢ τοῖς παρῶν αἰσθητοῖς, πολλοὺς καὶ νέους καὶ δυνατοὺς ἀδρας δὲ ηγεῖσθαι καὶ παρῶν.

A Καὶ τὰς ἐταίρας εἰσάγων τῇ παρθένῳ. πολλὰν δὲ γένομεν ὅτι τῇ πόλει τότε πλημμελημάτων καὶ ἀνομιμάτων, ἐκείνο μάλιστα λέγει) λυπήσας τὰς Ἀθηναίους, ὅτι Δραφούσα καὶ πενήκοντα τάλαντα πορεύσασα, καὶ δοῦναι προσταχθέν αὐτοῖς, καὶ τῆς εἰς παρῶν σιωτῶμου καὶ ἀπαραιτήτου γμομῆς, ἰδὼν ἠθεροσμένον ὁ δρῦσιον, ἐκέλευε Λαμία καὶ τῆς παρῶν ἐταίρας εἰς σπηῆμα δοῦναι. ἢ γὰρ αἰσχυρῆ, τῆς ζημίας, καὶ τὸ ῥῆμα τὸ παρῶν μαλλον ἰώχλησε τοὺς ἀθροῦς. ἐνίοι δὲ τοῦτο Θεσσαλοῖς ὅκ Ἀθηναίους ἔσθ' αὐτῶ συμβεῖναι

B λέγεισιν, χωρὶς δὲ τούτων, αὐτὴ καθ' ἑαυτῆν ἡ Λαμία τὰ βασιλεῖ παρῶν ἀξουσα δειπνον, ἠργυρολόγησε πολλοὺς. καὶ ὁ δειπνον οὕτως ἰώθησε τῇ δόξῃ Δραφῶ τὴν πολυτέλειαν, ὥστε ἔσθ' Ἀλυκέως τὸ Σαμίου συγγεγραφεῖται. δι' ὅ καὶ τῶν κωμικῶν πρὸς οὐ φαύλως τὴν Λαμίαν Ἐλέπολιν ἀληθῶς προσεῖπε. Δημάρχης δὲ ὁ Σόλιος τὸν Δημήτριον ἐκέλευε Μύθον. εἶ) γὰρ αὐτῶ καὶ Λαμίαν. οὐ μόνον δὲ τῆς γαμεταῖς, ἀλλὰ καὶ τοῖς φίλοις τῶ Δημητρίου ζῆλον καὶ φθόνον διημεροῦσα καὶ φερῶν παρῶν. ἀφίχοντο γὰρ ἴνες παρ' αὐτῶ κατὰ παρῶν παρῶν Λυσίμαχον, οἷς ἐκείνος ἀγωνιστῶν ἐπέδειξε ἐν τε τοῖς μεροῖς καὶ τοῖς βραχίονσιν ὡτῶν βαθείας ὀνύχων λεοντείων. καὶ διηγεῖτο τὴν γμομῆν αὐτῶ μάχῃ παρῶν τὸ θῆριον, ἔσθ' Ἀλεξάνδρου συγκαθηρῶν τῶ βασιλέως. οἱ δὲ, γελῶντες ἐφασαν, καὶ τὸν αὐτῶν βασιλέα δεινὸν θῆριον ἡγήματα φέρειν ἐπὶ τῶν παρῶν, Λαμίας. ἰώ δὲ θαυμαστὸν ὅτι τῆς Φίλλας ἐπὶ δρῶν τὸ μὴ καθ' ἡλικίας δυσχεραίνων, ἠήτητο τῆς Λαμίας, καὶ τοσοῦτον ἦρα χρεῖνον ἢ ἡ παρῶν μαχίας. Δημῶ γ' οὖν ἢ ἐπιθελομένη Μαρία, παρῶν δειπνον ἀλυσίσης τῆς Λαμίας, καὶ τῶ Δημητρίου πυθομένου, Τί σοι δο-

D καὶ Γραφῶ, (εἶπεν) ὁ βασιλεὺς. πάλιν δὲ παρῶν παρῶν καὶ κείνου παρῶν αὐτῶ εἰπόντος, Οὐρα, ὅσα μοι Λαμία πέμπει; Γραφῶ (εἶπεν) πεμψήσεται σοι παρῶν τῆς ἐμῆς μητρὸς, εἰς τῆς καὶ μετ' αὐτῆς κατεῦθεν ἔσθ' μνημονύεται ὅ τῆς Λαμίας καὶ παρῶν τῶ λεηρομῶν Βοκχῶρεως κείσιν αἰτήρησις. ἐπεὶ γὰρ πρὸς ἐρῶν ἐπὶ Αἰγύπτῳ τῆς ἐταίρας Θωνίδος, ἠπειτο συχνὸν χρεῖστον εἶτα καὶ τοῖς ὑπνοῖς δόξας αὐτῶ συγγεῖσθαι, τῶ ἐπιθυμίας ἐπαύσατο δίκην ἔλαχεν ἡ Θωνίς αὐτῶ τῶ μισθῶματος. ἀχούσας δὲ τὸν λόγον ὁ Βοκχῶρεως, ἐκέλευσε τὸν ἀθροῦν ὅσον ἠήτη χρεῖστον ἠεθμῆ μῆρον ἐπὶ ἀφείω δρῶ φέρειν δεῦρο καὶ κείσιν τῶ χρεῖ, τὴν δὲ ἐταίρα ἐχεῖσθαι τῆς σκιάς ὡς τὴν δόξαν τῆς ἀληθείας σκιά οὖσα. ὅκ ἔσθ' αὐτῶ τῶ τὴν κείσιν ἡ Λαμία δικάσας, ἢ γὰρ ἀπέλυσεν ἡ σκιά τῆς ἐπιθυμίας τῶ δρῶ τῆς ἐταίρας, τὸ δὲ ὄν δρῶ παρῶν ἐρῶντα τὸν νεανίσκον. ταῦτα μὲν οὖν περὶ Λαμίας, τὴν δὲ διήγησιν, ὡς παρῶν ὅκ κωμικῆς σκίωης, πάλιν εἰς παρῶν μετῶν αἰ τύχα καὶ αἰ παρῶν τῶ ἀθροῦ ὄν διηγεῖσθαι. τῶ γὰρ δρῶ βασιλέων ἀπὸ τῶν σκίω σαμῶν ὅτι τὸν Ἀντί, ὄν, καὶ συμφερόντων εἰς ταῦτο τῶ δυνάμεις, ἀπῆρην ὁ Δημήτριος ὅκ τῶ Ἐλλάδος, καὶ τῶ παρῶν συμμίσσας, φιλοπομουμένη παρῶν ἡλικίας παρῶν τὸν πόλεμον, ἐπὶ μᾶλλον αὐτὸς ἐπερῶσθαι. καίτοι δοκεῖ γὰρ Ἀντίγονος, εἰ μικρῶν πινῶν ὑφείτο, καὶ τῆς ἀγῶν φιλαρχίας ἐχά-

quia timebat ipse ne id facerent milites, raptim movit signa. Cursum in Græciâ direxit, inter spes reliquas maximâ reponēs in Atheniēsis. Quippe classem illic pecuniamq; & coniugē Deidamiā reliquerat, nec portum arbitratus est reb. suis fideliorē Atheniensium benevolentia. Vnde vbi properanti Atheniensium legati ad Cycladas insulas occurrerunt, vt vrbe abstineret orantes, quod sciuisset populus nequis ex regib. vrbe acciperetur, Deidamiāq; Megaram honorifice & magno cū comitatu miserūt, inflammatus ira exiuit ē potestate. quanuis moderatissime asperitatē fortunæ tulit, neque in ea rerum inclinatione se gessit vel abiecte vel ignauiter. Verum quod spem suam fefellissent Athenienses, & speciem illam benevolentia vsu vanam deprehenderet & fucata, id fuit ei acerbum. Siquidem inconstantissimum profecto benevolentia multitudinis regibus & dynastis sunt indicium effusi honores. quorum quum positum sit in habentium studio ornamentum, fidem metus derogat. Eadem enim, & quum timent, decernunt, & quum amant. Quamobrem non statuas fani neque tabulas pictas vel diuinos honores, sed sua ipsorum potius respicientes opera & facta, aut fidunt vt honoribus, aut vt necessitate expressis diffidunt. nam frequenter populi in ipsis maxime habendis honoribus oderunt eos qui immodicos & immoderatos accipiunt vel à volentibus. Ac Demetrius quidem id tēporis insigni iniuria se putans affectum, quum vlcisci non valeret, leniter cum Atheniensibus per legatos exposulauit, petiitque vt classem sibi, in qua naui vna erat tredecim ordinum, remitterent. Qua accepta præternavigauit in Isthmum, rebusq; suis afflictis, (præsidia enim eius eiuebantur vndique, cunctaque desciscabant ad hostes) reliquit in Græcia Pyrrum, ac cursum in Chersonnesum intendit, vastansque simul Lysimachi ditionem præda ditabat & retinebat copias suas, que recipere vires, nec mediocria incrementa accipere denuo occipiebant. Lysimachus autem nihil erat aliis regibus curæ, quod nihilo haberetur moderatior illo, ob maiores vero vires formidabilior. Breui post petiit per legatos Seleucus dari sibi coniugem Demetrii & Philæ filiam Stratonicen. Erat quidem ei iam ex Apama Perfide Antiochus filius, sed res suas sufficere vel pluribus successoribus, & illius ducebat necessitudinem postulare. quandoquidem Lysimachum quoque videbat ex Ptolemæi filiabus vnam sibi, filio alteram in matrimonium assumere. Demetrio oblata insperato fuit Seleuci affinitas, assumptaque puella nauigauit cum tota classe in Syriam. Necessè habuit eum ad aliam terram appellere, tum attingere etiam Ciliciam. quam tenebat Plistarchus, extra ordinem sibi à regibus, postquam confictum fuit cum Antigono, donatam. Cassandri fuit Plistarchus frater. Qui violatos putans ex Demetrii descensione fines suos, profectus est ad exposulandum eum Seleuco, quod cum communi hoste sine aliis regibus in gratiam redisset. De eo factus Demetrius certior, à mari ad Quinda contendit. Vbi quum reliqua adhuc ex thesauris mille ducenta talenta reperisset, his asportatis maturauit conscendere, ac raptim soluit.

A φοβηθῆς τὰς στρατιώτας μὴ τὸ πρῶτον ἀπέστη, ἀλλ' ἐπὶ ταχέως, καὶ τὸν πλοῦν ὅτι τῆς Ἑλλάδος ἐποιεῖτο, τῶν λοιπῶν ἐλπιδῶν ἐν Ἀθῆναις ἔχον τὰς μεγάλας. καὶ γὰρ καὶ ναὺς ἑκατὸ καὶ χεῖματ' αὐτῶν γινώσκοντες Διδάμειαν ἐτύχανε καταλαλοῦσιν καὶ βέλτοτερον οὐκ ἐνόμιζε καταφυγὴν εἶναι τοῖς πρῶτοις τῆς Ἀθῆναιῶν βίβου. ὅθεν ἐπεὶ ἐπειρομένη πρὸς τὰς Κυκλάδας αὐτῶν πρὸς τοὺς Ἀθῆναιῶν ἀπήνησαν, ἀπέχεσθαι τῆς πόλεως πρὸς ἀναγκῆν, ὡς ἐψηφισμένη τῷ δήμῳ μηδὲν ἀδεύουσαν τῇ πόλει τῶν βασιλέων τὴν δὲ Διδάμειαν, εἰς Μέγαρον ἐξέπεμψαν μετὰ πμῆς καὶ πομπῆς **B** παρεπούσης, τὴν κατεστηκότος ἐξέστη δὲ ὄργην αὐτῶν, καὶ ἄρ' ἐνίωχρος ῥᾶστα τὴν ἀλλοῦ ἀτυχίαν, καὶ γεροντὸς ἐν τοιαύτῃ μεταβολῇ πρῶτον οὐκ ἀπαύτως οὐδὲ ἀγρηῖς. ἀλλὰ τὸ παρ' ἐλπίδα διεφθεράσαι τῶν Ἀθῆναιῶν, καὶ τὴν δουλοσύνην ἑλπίαν ἐξελθὲν γὰρ τοῖς πρῶτοις πρὸς ἀναγκῆν καὶ πεπλάσμενον οὐσαν, ὁδωσὲν ἑαυτῶν. ὅ γὰρ φανερὸν ἐστὶν ἐν τῇ ἑσπερίᾳ τῶν ἀποδιδόντων ἐχούσης τὸ καλὸν, ἀφ' αἷμα τὴν πίστιν ὀφείβου. τὰ γὰρ αὐτὰ καὶ δεδιότες ψήφισαν καὶ φιλοῦντες. διότι οἱ νοῦν ἔχοντες, **C** οὐκ εἰς ἀδριανῆας, ὅσδε γραφῆς, ὅσδε ἀποθεώσεως, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὰ ἔργα καὶ τὰς πράξεις τὰς ἑαυτῶν ἀποβλέποντες, ἢ περὶ τοῦ ὡς ἡμῶν, ἢ ἀπιστοῦσιν ὡς ἀνάγκης. ὡς οἷον δήμοι πολλάκις ἐν αὐταῖς μέγιστα τῶν τιμῶν μισοῦσι τοῖς ἀμέτρος καὶ ὑπερόγκως καὶ παρ' ἀκρίτων λαμβάνουσας, ὁ γὰρ Δημήτριος τότε δεινὰ μὲν ἠγύμνητος πάσχειν, ἀδύνατος δὲ ὡν ἀμύνασθαι, πρὸς ἐπεμψῆς τῶν Ἀθῆναιῶν ἐγγυλῶν μετ' αὐτοῦ, ἀξίαν ὅτι ναὺς ἀπολαβεῖν, ἐν αἷς ἑαυτῶν καὶ ἢ τρεῖς καὶ δεκάτης. κρημιστῆρος δὲ παρέπλωσεν εἰς Γαδύρον, καὶ τῶν πρῶτον αὐτῶν κακῶς ἐχόντων (ἐξέπιπτον γὰρ ἐκαστὸν αἰ φερούσαι, καὶ πρῶτα μέγιστον πρὸς τοῖς πολεμίοις) ἀπολιπὼν ὅτι τῆς Ἑλλάδος Πύρρον, αὐτὸς ἄρας ὅτι τὴν Χερρόνησον ἐπλώσεν, καὶ κακῶς αὐτῶν ποίων Λυσίμαχον, ὡφελῆς καὶ σιωπῆς τὴν πρὸς αὐτὸν διώμασιν, ἀρχοῦν αἰαλαμβαίνειν, καὶ γίνεσθαι πάλιν οὐκ ἀκαταφρόνητον. ὁ δὲ Λυσίμαχος ὑπὸ τῶν ἄλλων βασιλέων ἡμελείτο, μηδὲν ὅτι πεικέτερος οὐκ εἶναι δοκῶν εἶναι, τὰ μᾶλλον ἰσχυρὸν, καὶ φοβερώτερον. ἔ πολλῶν ὅτι ὕστερον Σελδύκος ἐμῶντο πέμπτων τῷ Δημητρίῳ καὶ Φίλλας θυγατέρα Στρατονίκῳ, ἔχων μὲν δὲ Ἀπάμας τῆς Περσίδος ἡδὲ Ἀνίχον οἰόμενος δὲ τὰ **E** πρῶτα καὶ ἀφ' ὁδοῦ ἀρκεῖν πλείοσι, καὶ δεῖσθαι τῆς πρὸς οὐκ εἰναι οἰκιοτήτος. ἐπεὶ καὶ Λυσίμαχον εἶωσεν τῷ Πτολεμαίου θυγατέρων τὴν μὲν ἑαυτῶν, τὴν δὲ Ἀγαθοκλεῖ τῶν ἡδὲ λαμβάνοντα Δημητρίῳ δὲ ἑαυτῶν ἀνελπίτος ὁτυχία, κηδεύουσα Σελδύκος, καὶ τὴν κέρειν ἀναλαβεῖν ὅτι τῆς αὐτοῦ πάσης εἰς Συρίαν, τῇ τε ἄλλῃ γῆ πρὸς ἔχον ἀναγκῆς, καὶ τῆς Κιλικίας ἀπὸ μῆρος, ἑαυτῶν Πλείσαρχος ἤρχε μετὰ τῶν πρὸς Ἀνίχον μὲν ἔχων, ἐξάρητον αὐτῶν δόξασθαι ὑπὸ τῶν βασιλέων. ἑαυτῶν δὲ Κασάνδρου Πλείσαρχος ἀδελφός· ἀδικεῖσθαι δὲ τὴν γῆν αὐτῶν νομίζων ὑπὸ Δημητρίου κατὰ **F** τὰς ἀποβάσεις, καὶ μέμψασθαι βουλόμηνος πρὸς Σελδύκον, ὅτι ὡς κρινῶ ἀγαλλιάσθαι πολεμῶν, δὴ καὶ τῶν ἄλλων βασιλέων, ἀνέστη πρὸς αὐτὸν. ἀδύνατος δὲ τὸ Δημήτριος, ὡρμήσεν ἀπολαβεῖν ὅτι Κύνδων, καὶ τῶν χειμῶν

ὄρων ἐν λοιπὰ χίλια ἀφ' ἑσπέρια τάλανα, τῶν οὐκ ἀσάμηνος, καὶ φθῶσας ἐμβαλέσθαι, ἀφ' ἑσπέρων ἀπὸ χθῆ.

καὶ παρ' αὐτοῦ ἦδη Φίλλας τῆς γυναικὸς αὐτῆς Ὀροσσόν ἀπῆντισε Σέλδου καὶ τὴν ἐντεῦξιν ὄβρις ἄδδλον καὶ αὐτὸν πῶν καὶ βασιλικῶν ἐποιούτω ἑσπότερον μὲν Σέλδου ἐστίασας ἐπὶ σκίωλῶ ἐν τῇ στρατοπέδῳ Δημήτριον, αὐτὸς δὲ Δημήτριος ἐκείνῳ ἐν τῇ τριεκαδέκῃρῳ δεξάμενος. ἦσαν δὲ καὶ σχολαὶ καὶ κρινολογίαι καὶ σιωδιημερῶσις ἀφ' ἑσπύρων καὶ αὐτοπλῶν ἄχρῃ οὐ Σέλδου τὴν Στρατονίκεν ἀναλαβὼν λαμωρῶς εἰς Ἀντιόχεια ἀνέβη. Δημήτριος ὁ Κιλικίαν κατέσχε, καὶ Φίλλαν τὴν γυναικᾶ κατὰ Κασσαδρον ἐπέμψεν τὸν ἀδελφόν, ἀπολυσομένην τῆς Πλεισάρχου κατηρησίας. ἐν τῇ τούτῳ Δημήδαια πλῆθυσασα κατὰ αὐτὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, καὶ συγγενομένην χρόνον οὐ πολὺν, ἐξ ἄρρ' ὡστὶ σπινὸς ἐτελεύτησε. ἡμομένη δὲ φιλίας κατὰς Πτολεμαῖον αὐτῆς ἀφ' ἑσπύρων, ὡμολογήθη Πτολεμαῖδα τὴν Πτολεμαῖου θυγατέρα λαβεῖν αὐτὸν γυναικᾶ. καὶ ταῦτα μὲν ἀρεῖα τῆς Σελδου. Κιλικίαν ὁ ἀξίων χρόματῳ λαβόντα παρ' αὐτοῦ ναὶ Δημήτριον, ὡς οὐκ ἐπέτε, Σιδῶνα καὶ Τύρον ἀπαίτησεν κατὰς ὀργῶν, ἐδὲκει βίαιος εἶναι καὶ δεινὰ ποιεῖν, εἰ τὴν ἀπὸ τῶν δῶν ἄχρῃ τῆς Συρίας θαλάσσης ἀπασαν ὑφ' αὐτῶ πεποιημένης, οὕτως ἐδέξῃ ἐστὶν ἐν χερσὶ καὶ πτωχὸς, ὡς ὑπὸ τῶν δύο πόλεων αἰδρα κηδεσθῆναι καὶ μετὰ βολῆ τῆς χερσὶν ἐλαύνειν λαμωρᾶν τῆς Πλάτωνι μαρτυρίας διδούς, ἀνακελευσόμενος μὴ τὴν οἰσίαν πλείω, τὴν δὲ ἀπλησίαν ποιεῖν ἐλάσσω, τὸν γε βουλόμενον ὡς ἀληθῶς εἶναι πλούσιον, ὡς ὅγε μὴ τῶν φιλοπλουτίαν, οὐδ' οὔτε πενίας οὔτε ἀπορίας ἀπῆλλακται. οὐ μὲν ὑπεπέηξε Δημήτριος, ἀλλὰ φήσας, ἐδὲ αὐτὸν μυριάκις ἠτήθη μάχας ἄλλας, ἐν δὲ τῷ γαμβρῶν ἀγαπήσειν ἐπὶ μισθῷ Σελδου, τῆς μὲν πόλεις ἐκρετιώσατο φεσυρῶς αὐτὸν δὲ πυρόμενος Λαχάρη σασιάζοισιν Ἀθηνάοις ἐπιτέμενον τυραννεῖν, ἢ λπισε ῥαδίως ἐπιφανεῖς λήψασθαι τὴν πόλιν καὶ τὸ μὲν πέλαγος ἀσφαλῶς διεσπασθῆναι μετὰ τὴν πόλιν. τῶν δὲ τῶν Ἀθηναίων κατὰ πλείων ἐχθρῶν καὶ τῶν πλείστων ἀπέδρασε τῶν νεῶν, καὶ σιωδιεφθάρη πλῆθος ἀνθρώπων οὐκ ὀλίγων. αὐτὸς δὲ σωτὴς ἦν αὐτῶ μὲν ἵνος πολέμου κατὰς τῆς Ἀθηναίων, ὡς δὲ οὐδὲν ἐπέτανε, πέμψας ναυικὸν αὐτὸς ἀθροίσασθαι, αὐτὸς εἰς Πελοπόννησον παρήλθε, καὶ Μεσσηνίαν ἐπολιόρκει. καὶ κατὰ μαχόμενος τοῖς τείχεσιν ἐκινδύωσσε, κατὰ πελπηχὸν βέλους εἰς τὸ κατὰ σπονδῶν αὐτῶ καὶ τὸ σῶμα ἀφ' ἑσπύρων ἐμπεσόντος. ἀναληφθεὶς δὲ, καὶ πόλεις ἵνας ἀφεστῶσας κατὰ μαχόμενος, πάλιν εἰς τὴν Ἀθηναίων ἐπέδρασε, καὶ κρατήσας Ἑλλάδος καὶ Ραμνῆντος, ἐφθάρη τῆς χερσὶ καὶ ναυῶν πῶν λαβῶν ἐχρυσῶν οἶτον, καὶ εἰσαγούσας τοῖς Ἀθηναίοις, ἐκρέμασε τὸν ἔμπορον καὶ τὸν κυβερνήτην ὡς τε τῶν ἄλλων ἀποτρεπομένων ἀφ' ὄβριον, σιωπνον λιμὸν ἐν ἄσφ' ἡμέσθαι κατὰς τῶν λιμῶν, καὶ τῶν ἄλλων ἀπορίας γενέσθαι. ἀλῶν γοῶν μέδιμον ὠνοῦτο τετραρέχοντα δραχμῶν, ὁ δὲ τῶν πυρῶν μόδιος ὠνιος ἑξακισίων. μικρὰ δὲ τοῖς Ἀθηνάοις ἀναπνοῶν παρέσχον ἑκατὸν πεντήκοντα ἡνῆς φάρμακον κατὰ Αἴγιναν, ἀς ἐπέμψεν ἐπιχρῶσθαι αὐτοῖς Πτολεμαῖος. εἶτα Δημήτριος πολλῶν μὲν ἐκ Πελοποννήσου, πολλῶν δὲ ἀπὸ Κύπρου νεῶν παραχρησόμενος, ὡς τε συμπάσας ἀθροισάμενος τε σκοπίας, ἐφυρῶν ἀρεντες οἱ Πτολεμαῖος, καὶ Λαχάρη ὁ τύραννος ἀπέδρα, κατὰ μαχόμενος τὴν πόλιν. οἱ δὲ Ἀθηνάοι, καὶ τῶν ἡφιστάμενοι θάνατον, εἰ μνησθῆναι τὴν εἰρήνης καὶ ἀγαλλῆς κατὰς Δημήτριον,

A Quum iam adiunxisset se ei vxor Phila, occurrit ei ad Oroffon Seleucus. Congressus fuit eorū simplex, candidus, & regalis. Prior in tabernaculum suum inuitauit in castris Seleucus Demetriū. Inde Demetrius illum in tredecim ordinum naui accepit. Feriati vna colloquutiq; sunt, & tempus traduxerunt incustoditi & inermes. Tandem Seleucus ducta secum Stratonice, magna cum pompa Antiochiam perrexit. At Demetrius Ciliciam occupauit, vxoremq; Philam misit criminum Plistarchi diluendoium gratia ad fratrem Cassandrum. Interea Deidamia ad Demetriū ex Grecia nauigauit. Quū non diu apud eū fuisset, ex morbo est extincta. Amicitia cum Ptolemao Seleuci opera conciliata, nuptias Ptolemaidis Ptolemai fororis pepigit. Atque hæc plena ciuilitatis facta Seleuci sunt. Caterum vbi postulauit à Demetrio vt pro certa pecunia traderet sibi Ciliciam: renuente vero hoc, poposcit cum stomacho Sidonem & Tyrum, habitus est violenter agere & sæue. qui, quum recidisset in potestatem suam quicquid inter Indiam & mare Syriæ interiacet, adeo adhuc esset inops & mendicus, vt duorum causa oppidorum focerum suum, & fortunæ varietate afflictum agitaret: præbuitque illustre testimonium Platoni monenti ne facultates amplificet, sed diminuat is qui vere esse velit diues, cupiditatem insatiabilem. nam auiditatem habendi qui non reprimit, hic nec à paupertate nec inopia est exolutus. Nihil trepidauit tamen Demetrius, sed, Vt sexcentis pugnis aliis, inquit, victus sim, non inducam in animum vt Seleuci affinitatem amplectar mercede. Atque vrbes illas præsidio firmavit. Vt vero accepit dissidentibus Atheniensibus moliri Lacharem tyrannidem, sperauit repentino incurfu vrbe se facile potiturum. Ac pelagus magna classe incolumis transmisit. Atticam præteruehens, tempestate iactatus est, nauesque plerasque amisit, & non exiguus hominum numerus interiit. Ipse sospes quum euasisset, bellum commisit cum Atheniensibus aliquantulum. Vbi nihil profecit, missis certis qui classem denuo cogere, transit in Peloponnesum, & Messenem obsedit. Vbi, dum oppugnat mœnia, in discrimen venit, telo ex catapultâ in faciem eius & os per maxillam adacto. Vt recollegit se, & oppida aliquot quæ defecerant, recepit, incurrit de integro in Atticâ, captaque Eleusine & Ramnūte fines fœdauit. ac naue capta frumento onusta, quod importabatur Athenas, negotiatorem & gubernatorem suspendit. Vnde deterritis aliis pressa est ingenti fame vrbs, præterque famem aliarum rerum laborabat difficultate. Salis medicinum licitabantur quadraginta drachmis, tritici modius trecentis venundabatur. Exiguam populo Atheniensi respirationem centum quinquaginta naues præbuerunt circa Æginam conspectæ, quas Ptolemæus eis subsidio misit. Mox quum multas Demetrius ex Peloponneso, multas ex Cypro accepisset naues, atque cunctæ trecentas numero complessent, consciiuit classis Ptolemai fugam, ac tyrannus Lachares deserta profugit vrbe. Athenienses vero licet sanxissent pœnam capitalem in eum qui pacis cum Demetrio & fœderis fecisset mentionē,

protinus proximam portā patefecerunt, legatosq; miserunt, nō quo quicquam ab eo expectarēt clementiæ, sed quia exprimebat inopia. in qua inter multa acerbitalis exēpla hoc refertur accidisse, patrē& filiū vno in domicilio rebus suis deploratis sedisse: quū ex tecto mus mortuus est delapsus, illos, vt viderūt, ambos exilisse atq; de eo inter se decertasse. Tunc etiā Epicurū philosophū eos qui essent ex secta sua memoriæ tradunt sustinuisse, fabasq; cū iis ad numerum partitū. Eo in ciuitatis statu Demetrius vrbe ingressus, imperauit vt omnes in theatrum conuenirēt, sepsitq; scenam armis, & pulpitum stipatoribus cinxit. Ipse tragædorū more superiorib. descendens transitibus, multo iam magis attonitis Atheniēsis, initio orationis metū eorum terminauit. Etenim vocis contentioni & verborum amarulentia parcens, molliter & beneuole castigauit eos, atq; in gratiam cum iis rediit. Donauit iis centum millia medimnum tritici, magistratusque præfecit qui maxime populo forent grati. Hic Dromocles orator populum aduertens præ lætitia varias facere acclamationes, ac præconia ex suggestu certare vt superaret concionatorum, legem promulgauit vt Demetrio regi Piræum & Munychia traderentur. Hac perlata, collocauit Demetrius per se præsidium in Museo quoque, ne si iterum desciuisset ab se populus, ab aliis occupationibus distineret se. Redactis in potestatem Athenis, mox appetiit Lacedæmonem, atq; rege Archidamo, qui apud Mantineam sibi occurrit, signis collatis fuso fugatoque, in Laconiam inuasit, atque in ipsius conspectu Spartæ conflixit iterum cum eo, captisque quingentis, ducentis cæsis, tantum non videbatur vrbe ad illam vsque memoriam nunquam captam cepisse. Enimvero in nullo fortunā rege adeo magnas apparet & volucres vicissitudines fecisse, neq; aliis in negotiis toties ex abiecta denuo celsam, & humilē ex clara, potētemq; rursus ex fracta euasisse. Vnde in sinisterioribus inclinationibus ad fortunā aiunt eū dicere hoc Æschyli solitū,

*Tu me tibi genuisse, tu me perdere
Videris.*

Etenim rebus eius tam splendide ad imperium tunc & potentiam assurgentibus, Lyfimachum nuntiatum vrbes Asianas ei abstulisse, Cyprum Ptolemæum vna excepta vrbe Salamine cepisse: Salamine autem liberos eius matremque occupatos circumfedere. Verum enim vero fortuna, sic ut illa apud Archilochum mulier,

*Vna manu dolosa aquam, ignemque altera
Ferebat,*

tam grauib. eum & tristibus nuntiis ab Lacedæmone auellens, alias de integro nouarum & splendidarum spes rerum ex huiuscemodi causa obtulit: Postquam defuncto Cassandro filius eius stirpis maximus, quum haud diu tenuisset regnum Macedonum, deceffit, reliqui duo inter se discederunt. Quorum quoniam alter matrem trucidauit Theſsalonicam, alter socios euocauit, ex Epiro Pyrrhum, ex Peloponneso Demetrium. Pyrrhus autem maturauit venire. qui magna parte ablata Macedonia, auxilii mercede, formidabilis iam Alexandro erat vicinus.

σαιοτος, ἀπεργς ἐκάλει βοηθούς, ἔκ μὲν Ἡπείρου Πύρρον, ἔκ δὲ Πελοποννήσου Δημήτριον. ἔφθασε ὁ Πύρρος ἐλθὼν, καὶ πολὺ μίερος Μακεδονίας ἀποτεμόμενος, τῆς βοηθείας μιᾶθ' ἄν, φοβερός μὲν ἔην παρὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου

A Δύως αἰεὶ ἀγνοῦσαι τὰς ἐπίς πύλας. καὶ παρῆσθεις ἔπεμπον, ὁδὸν μὲν ἀπὸ ἐκείνου χερσὶν παρῆσθαι ὡς, ἐκβίαζομένης ὅττις ἀπορίας, ὅττι δὲ χερσὶν πολλὰν συνεμπροσόντων, λέγεται πρὸ τοῦτον ἡμέρας πατέρων καὶ ἰόν ἐν οἰκίματι κατῆξας τὰ καὶ ἑαυτοῖς ἀπεγνωστότας, ἔκ ὅττις ὁρῶν μὲν νεκρὸν ἐκπεσῖν, τοῖς δὲ ὡς εἶδον, ἀἀπηδήσαντας ἀμφοτέρων ἀφῆμα χερσὶν αὐτῶν. τότε καὶ τὸν φιλόσοφον Ἐπίκουρον ἰσχυρῶς ἀφῆμα χερσὶν αὐτῶν συνήθης, κυάμους παρῆσθαι ἀειθρόν μετ' αὐτῶν ἀφῆμα χερσὶν οὕτως ἔν τῆς πόλεως ἐχρῶσης, εἰσελθὼν ὁ Δημήτριος, καὶ κελύσας εἰς τὸ γέφυρον ἀθροισθῆναι πύργους, ὅπλοισ μὲν συνέφραξε πρὸ σκηνῶν, καὶ δορυφόροις τὸ λογιῶν παρῆσθαι, αὐτὸς δὲ καταβάς, ὡς παρῆσθαι οἱ τετραγῶδοι, ἀφῆμα χερσὶν παρῆσθαι, ἐπὶ μᾶλλον ἐκπεπληγμένων τῶν Ἰωνῶν, τὴν ἀρχὴν τῆς λόγου, πέρας ἐποίησατο τῶν δέοις αὐτῶν, καὶ γὰρ τόνου φωνῆς, καὶ ῥημάτων πικρίας φεισάμενος, ἔλαφρῶς ὅτι καὶ φιλικῶς μεμψάμενος αὐτοῖς διηλλάσσετο, καὶ δέκα μυριάδας σίτου μεδίμων ἐπέδωκε, καὶ κατέστησεν ἀρχὰς αἰ μάλιστα τὰς δῆμα παρῆσθαι φιλείς ἦσαν. σκηνῶν δὲ Δρομοκλείδης ὁ ῥήτωρ ὑποχάραξ τὸν δῆμον ἔντε φωνῆς ὄντα πρὸ πρὸς αὐτῶν, καὶ τοῖς ἀπὸ τῆς βῆματος ἐπαίνοισ τῶν δημογῶν ἀμιλλώμενον ὑποβαλέσθαι, γνώμην ἔγραψε, Δημητρίῳ τὰ βασιλεῖ τὸν Πειραῖα παρῆσθαι καὶ πρὸς Μουουχίαν. ὅτι φιλοφρονῶντων δὲ τούτων, ὁ Δημήτριος αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ παρῆσθαι ἐβαλε φρουρῶν εἰς τὸ Μουπιῶν, ὡς μὴ πάλιν ἀναχατίσασθαι τὸν δῆμον, ἀσχολίας αὐτῶν παρῆσθαι ἑτέρων παρῆσθαι. ἐχρῶν δὲ τῶν Ἀθηνῶν, Δύως ἐπεβούλευε τῆς Λακεδαιμόνι. καὶ παρῆσθαι Μαντίνειαν Ἀρχάμου τοῦ βασιλέως ἀπορῆσθαι αὐτῶν, νικήσας μάχῃ καὶ τρεψάμενος, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἐπέβαλε. καὶ παρῆσθαι αὐτῆς τῆς Σπάρτης πάλιν

B σθῆναι πύργους, ὅπλοισ μὲν συνέφραξε πρὸ σκηνῶν, καὶ δορυφόροις τὸ λογιῶν παρῆσθαι, αὐτὸς δὲ καταβάς, ὡς παρῆσθαι οἱ τετραγῶδοι, ἀφῆμα χερσὶν παρῆσθαι, ἐπὶ μᾶλλον ἐκπεπληγμένων τῶν Ἰωνῶν, τὴν ἀρχὴν τῆς λόγου, πέρας ἐποίησατο τῶν δέοις αὐτῶν, καὶ γὰρ τόνου φωνῆς, καὶ ῥημάτων πικρίας φεισάμενος, ἔλαφρῶς ὅτι καὶ φιλικῶς μεμψάμενος αὐτοῖς διηλλάσσετο, καὶ δέκα μυριάδας σίτου μεδίμων ἐπέδωκε, καὶ κατέστησεν ἀρχὰς αἰ μάλιστα τὰς δῆμα παρῆσθαι φιλείς ἦσαν. σκηνῶν δὲ Δρομοκλείδης ὁ ῥήτωρ ὑποχάραξ τὸν δῆμον ἔντε φωνῆς ὄντα πρὸ πρὸς αὐτῶν, καὶ τοῖς ἀπὸ τῆς βῆματος ἐπαίνοισ τῶν δημογῶν ἀμιλλώμενον ὑποβαλέσθαι, γνώμην ἔγραψε, Δημητρίῳ τὰ βασιλεῖ τὸν Πειραῖα παρῆσθαι καὶ πρὸς Μουουχίαν. ὅτι φιλοφρονῶντων δὲ τούτων, ὁ Δημήτριος αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ παρῆσθαι ἐβαλε φρουρῶν εἰς τὸ Μουπιῶν, ὡς μὴ πάλιν ἀναχατίσασθαι τὸν δῆμον, ἀσχολίας αὐτῶν παρῆσθαι ἑτέρων παρῆσθαι. ἐχρῶν δὲ τῶν Ἀθηνῶν, Δύως ἐπεβούλευε τῆς Λακεδαιμόνι. καὶ παρῆσθαι Μαντίνειαν Ἀρχάμου τοῦ βασιλέως ἀπορῆσθαι αὐτῶν, νικήσας μάχῃ καὶ τρεψάμενος, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἐπέβαλε. καὶ παρῆσθαι αὐτῆς τῆς Σπάρτης πάλιν

C ἐκ παρῆσθαι ἐλὼν παρῆσθαι, καὶ ἀφῆμα χερσὶν ἀφῆμα χερσὶν, ὅσον ἔπρω τὴν πόλιν ἔχειν ἐδοκεῖ, μετὰ τῶν χερσὶν ἐκείνων ἀλάωπιν οὔσαν. ἀλλ' ἡ τύχη παρῆσθαι ὁδὸν τῶν βασιλέων ἔοικεν οὕτω ἔσπασθαι λαβεῖν μεγάλας καὶ παρῆσθαι, οὐδ' ἐν ἑτέροις παρῆσθαι ἔσπασθαι μικρὰ καὶ πάλιν μεγάλη, καὶ ἀπειρή μὲν ἐκ λαμπαρῶν, ἰσχυρῶς ὅτι αὐτῶν ἐκ φαύλης ἡμέρας. δὲ καὶ φασὶν αὐτὸν ἐν ταῖς χερσὶν μετὰ παρῆσθαι, παρῆσθαι τὴν ἀφῆμα χερσὶν τῶν ἀφῆμα χερσὶν, Σὺ τοί μ' ἔφυσας, σὺ με κατατίθει μοι δοκεῖς. καὶ γὰρ τότε τῶν παρῆσθαι οὕτως ἀπὸ τῶν αὐτῶν παρῆσθαι ἀφῆμα χερσὶν καὶ

D ἐκ παρῆσθαι ἐλὼν παρῆσθαι, καὶ ἀφῆμα χερσὶν ἀφῆμα χερσὶν, ὅσον ἔπρω τὴν πόλιν ἔχειν ἐδοκεῖ, μετὰ τῶν χερσὶν ἐκείνων ἀλάωπιν οὔσαν. ἀλλ' ἡ τύχη παρῆσθαι ὁδὸν τῶν βασιλέων ἔοικεν οὕτω ἔσπασθαι λαβεῖν μεγάλας καὶ παρῆσθαι, οὐδ' ἐν ἑτέροις παρῆσθαι ἔσπασθαι μικρὰ καὶ πάλιν μεγάλη, καὶ ἀπειρή μὲν ἐκ λαμπαρῶν, ἰσχυρῶς ὅτι αὐτῶν ἐκ φαύλης ἡμέρας. δὲ καὶ φασὶν αὐτὸν ἐν ταῖς χερσὶν μετὰ παρῆσθαι, παρῆσθαι τὴν ἀφῆμα χερσὶν τῶν ἀφῆμα χερσὶν, Σὺ τοί μ' ἔφυσας, σὺ με κατατίθει μοι δοκεῖς. καὶ γὰρ τότε τῶν παρῆσθαι οὕτως ἀπὸ τῶν αὐτῶν παρῆσθαι ἀφῆμα χερσὶν καὶ

E διὴ μὲν ὅτι παρῆσθαι, ἀγγέλλεται Λισίμαχος μὲν παρῆσθαι ἀφῆμα χερσὶν αὐτῶν ἐν Ἀσία πόλεις, Κύπρον ὅτι Πτολεμαῖος ἠρηκῶς, αἰθῆ μίας πόλεως Σαλαμῖνος ἐν ὅτι Σαλαμῖνι πολὺν ῥαῖν τοῖς παρῆσθαι αὐτῶν καὶ τὴν μητέρα κατέλιμμένους. ἐ μὲν διὰ καὶ τὴν τύχη, κατὰ παρῆσθαι Ἀρχιλόχου γῶν, τῆ μὲν ὕδωρ ἐφόρῃ δολοφρονέσασα χερσὶ, τῆ δὲ ἐτέρῃ πῦρ, δῆνοῖς αὐτὸν ἔπρω καὶ φοβερός ἀγγέλλεται ἀπὸ τῆς ἑτάσασα τῆς Λακεδαιμόνι, Δύως ἑτέρας παρῆσθαι καὶ ἰὼν καὶ μεγάλων ἐπὶ ἐγκνὲν ἐλπίδας, ἐκ παρῆσθαι αἰτίας. ἐπεὶ Κασάδρου τελευτήσαντος, ὁ παρῆσθαι αὐτῶν τῶν παρῆσθαι Φίλιππος, οὐ πολλὴν χερσὶν βασιλεύσας Μακεδόνων, ἀπέθανεν, οἱ λοιποὶ δύο παρῆσθαι ἀλλήλους ἐσπασάσαν. πατέρων δὲ αὐτῶν Ἀντιπάτρου, πρὸς μητέρα Θεσσαλονίκη φονεῖσθαι

F Φίλιππος, οὐ πολλὴν χερσὶν βασιλεύσας Μακεδόνων, ἀπέθανεν, οἱ λοιποὶ δύο παρῆσθαι ἀλλήλους ἐσπασάσαν. πατέρων δὲ αὐτῶν Ἀντιπάτρου, πρὸς μητέρα Θεσσαλονίκη φονεῖσθαι

in Palmer.

Δημητρίου δὲ, ὡς ἐδίξαστο τὰ γράμματα, μετὰ τῆς δυνάμεως παροσιόντος, ἐπὶ μᾶλλον ὁ νεώτερος τούτων φοβηθεὶς Διὰ τὸ ἀξίωμα καὶ τὴν δόξαν, ἀπήντησεν αὐτῷ παρὲς Διόνιον, ἀσπαζόμενος μὲν καὶ φιλοφρονούμενος, οὐδὲν δὲ φάσκων ἐπὶ τῆς ἐκείνου δεῖσθαι τὰ πρῶτα παροσιίας. ἦσαν οὖν ἐκ τούτων ὑποψία παρὰ δὲ ἀλλήλους αὐτοῖς, καὶ βαδίζοντι Δημητρίῳ παρὰ δὲ πρὸν ὑπὸ τῷ νεώτερου πρῶτα κεκλημηδὲν μίμνυε τί ὄπισθουλίω, ὡς εἴ αὐτῷ τὰ πότῃ μελλόντων αὐτὸν ἀελεῖν. ὁ δὲ, μηδὲν Διὰ παραχθῆεις, ἀλλὰ μικρὸν ὑφείς τῆς πορείας, ἐκέλευσε τοὺς μὲν ἠγεμόνας ἐν τοῖς ὄπλοις τὴν στρατιὰν ἔχειν ἀκροατοῦς δὲ καὶ πᾶδας ὅσοι παρὲς αὐτὸν ἦσαν (ἦσαν δὲ πολὺ πλείους τῶν Ἀλεξάνδρου) συνεισελθεῖν εἰς τὸν αἰθρῶνα, καὶ πρῶτα μὲν ἀρχεὶς αὐτῶν ἔξαναστῆ. τούτῳ δεισαντες οἱ παρὲς τὸν Ἀλεξάνδρου, οἷον ἐτόλμησαν ὄπισθι χειρῶσιν. καὶ ὁ μὲν Δημήτριος οἷον ἔχειν αὐτῷ τὸ σῶμα πομπικῶς σκηψάμενος, ἀπῆλθε Διὰ ταχέων. τῇ δὲ ὑπεραία παρὲς ἀναζυγίω εἶχε, πρῶτα μὲν παρὰ πρῶτα πρὸς πρῶτα κενάμενος αὐτῷ, καὶ παρητείτο συγγνώμην ἔχῃ τὸν Ἀλεξάνδρου, εἰ τὰχον ἀπαίρει συνέσταται γὰρ αὐτῷ μᾶλλον ἄλλοτε σχολάζων. ἵσχυρὸν οὖν Ἀλεξάνδρος ὡς οὐ παρὰ ἔχθραν ἀλλ' ἐκρίσιν ἐκ τῆς χάριτος ἐπαίρητος αὐτῷ, καὶ παρὰ πεμπεν ἄρχε Θεσσαλίας. ἐπεὶ δὲ εἰς Λαοισαυῶσιν ἦσαν, αὐτῷ ἀλλήλους ἐπηγγέλλον ἐστάσεις ἀπὸ πρῶτα βουλόμενος ὁ δὲ μάλιστα τὸν Ἀλεξάνδρου ὑποχέριον ἐποίησε τὰ Δημητρίῳ. φυλάττεισθαι γὰρ ὀκνῶν, ὡς μὴ κακείνον ἀνὴρ φυλάττεισθαι διδάξῃ, παθῶν ἔφρασε, δρᾶν μίλλοτος αὐτῷ, μὴ Διὰ θυγῆν ἐκείνον ὁ ἐμνησμάτο. κληθεὶς γὰρ ὅτι δειπνῶν ἦλθε παρὰ τὸν Δημήτριον. ὡς δὲ ἐκείνος ἐξάεσθαι μετὰ δειπνῶν, φοβηθεὶς ὁ Ἀλεξάνδρος συνέξανεσθαι, καὶ πρῶτα αὐτῷ παρὰ τῆς χάριτος συνηκούθει. ἠρόμενος οὖν ὁ Δημήτριος παρὰ τῆς χάριτος καὶ πρὸς ἑαυτῷ δόρυφορος, καὶ τούτῳ μόνον εἰπὼν, Κόστω τὸν ἐπόλεμον, αὐτὸς μὲν ὑπεξῆλθεν ὁ δὲ Ἀλεξάνδρος ὑπὸ ἐκείνων κατεκόπη, καὶ τῶν φίλων οἱ παρὰ βοήθῳ ὄντες ἄν' ἑνα λέγεισθαι σφαττόμενον εἰπεῖν ὡς εἴ ἡμέρα μίᾳ φθάσειεν αὐτοῦ ὁ Δημήτριος. ἡ μὲν οὖν νύξ ὅτι εἶχῃς ἴσχυρον ἔσχεν ἄμα δὲ ἡμέρα παρὰ σοφοῦ τοῖς Μακεδόσιν, καὶ φοβούμενοι τὴν τῷ Δημητρίῳ δυνάμειν, ὡς ἐπῆε μὲν ὁσδοὶς φοβερῆς, ὁ δὲ Δημήτριος ἐπέμπε βασιλέως ἐντυχεῖν, καὶ παρὲς τῶν περὶ αὐτῶν ἀπολογισασθαι, παρῆεν παρῆσθαι, καὶ δέχεσθαι φιλανθρώπως αὐτὸν. ὡς δὲ ἦλθεν, ἔμακρῶν ἐδέξασθαι αὐτῷ λόγων, ἀλλὰ ἴσχυον ἢ μὲν Ἀντίπατρον φονέα τῆς μητρὸς οἷον, βελτίονος δὲ δόρυφον, ἐκείνον ἀνηρόβου βασιλέα Μακεδονῶν, καὶ παρὰ λαβόντες αὐτὸν κατήγον εἰς Μακεδονίαν. ἡ δὲ καὶ τοῖς οἷον Μακεδόσιν οἷον ἀκρόστος ἢ μεταβολῆ, μεμνημένοι αἰεὶ καὶ μισοῦσιν ἄ Κασανδρῶν εἰς Ἀλεξάνδρου τῶν ἐπισημῶν παρὲς ὄντων. εἰ δὲ τις ἐπὶ μνήμη τῆς Ἀντιπατρὸς τῆς παλαμῶν μετεώρητος ὑπελείπετο, καὶ τῶν τῶν Δημητρίου ἐκαρπύτο Φίλασσων καὶ τὸν ἐξ ἐκείνης ἡν ἴσχυον Διὰ δόρυφον τῆς ἀρχῆς, ἡ δὲ τότε μετὰ ἑκείνον ὄντα καὶ τῶν πατρὸς στρατευόμενον. ἔτω δὲ λαμπαρῶν κεχρημένος ἐπιτυχία πωθάνει μὲν παρὲς τῶν τέκνων καὶ τῆς μητρὸς, ὡς μετῴνται δῶρα καὶ ἡμᾶς Πτολεμαῖος παρὰ τῆς αὐτοῖς πωθάνεται δὲ παρὲς τῆς Σελβίκα γαμηθείσος θυγατρὸς, ὡς Ἀντιόχῳ τῷ Σελβίκου συνοικεῖ, καὶ βασιλεύσασα τῶν αἰῶν βαρβάρων ἀνηρόβουται. συνέστη γὰρ (ὡς εἶοικε) τὸν Ἀντιόχον ἐξ αὐτῶν τῆς Στρατονίκης νεᾶς οὔσης,

A Vbi vero Demetrius literis acceptis cum exercitu adfuit, multo hunc magis ex dignitate & autoritate formidans adolescens, processit ei ad Dion obuiam: atq; illum quidē salutauit, comiterq; accepit, sed res suas negauit iam presentia eius requirere. Hinc mutua inter eos extitere suspiciones, pergentiq; ad coenam quū esset ab adolescente inuitatus Demetrius, indicat nō nemo insidias, eodem ei inter pocula parari. Ille nihil attonitus, verum iter suum minus maturans, imperauit ducibus suis vt copias in armis tenerent, comitibusq; ac ministris, quotquot eū sequebantur, (erant hilogē quā Alexandri plures) vt in triclinium comitarentur se, ibique, dum exurgeret, remanerent. Hoc veriti Alexandri ministri, non fuerunt aui eum aggredi. Demetrius autem corpus suum simulans ad comperationem non esse comparatum, cito est digressus. Postridie iussit vasa conclamari, noua negotia sibi ferens oblata, orauitque Alexandrum vt de maturiore habitu ignosceret sibi: alias, vbi vacaret, futurum se cum eo diuinius. Gausus est Alexander non infensum, sed vltro ex ditione sua illum digredi, atque in Thessaliam vsque ad eum profequutus. Vt ventum est Larissam, iterum alter alterum molientes inuicem insidias inuitauerunt ad conuiuia. quod Alexandrum maxime fecit Demetrio opportunum. Nam quum cauere sibi nollet, ne cauere vicissim doceret illum, dum cunctatur efficere, ne ille eua dat insidiis quas machinabatur, est occupatus. Quippe ad coenam vocatus, venit ad Demetrium. Vt hic media coena surrexit, trepidus Alexander vna surrexit, & vestigiis eum ad fores sequutus est. Vt ergo peruenit Demetrius ad fores, vbi stipatores eius stabant, hoc solum loquutus, Caede sequentem, egressus est: Alexander vero ab eis est trucidatus, vnaque qui opem ferebant amici eius. quorum vnum, dum obtruncaretur, referunt dixisse, vno die Demetrium ipsos anteuertisse. Tumultum nox. qualem verisimile est, habuit. Vbi diluxit, consternatis Macedonibus, & Demetrii formidantibus copias, quum nullus oblatu est terror, & Demetrius misit ad illos, alloqui eos quærens & factum purgare, rediit iis animus, statueruntque recipere eum benigne. Vt venit, non eguit prolixa oratione, sed quod Antipatrum odissent matris patricidam, neque haberent prae manibus meliorem, regem illum Macedonum appellauerunt, receptumque deduxerunt in Macedoniam. nec abhorruerunt qui domi erant Macedones ab hac mutatione, memores sepe Casandri scelerum, quæ in Alexandum admiserat defunctum, & proinde liberis eius infesti. Quod si qua etiam veteris memoria Antipatri superesset, fruebatur hac quoque Demetrius, quod Philam in matrimonio haberet, atque ex illa filium regni successorem iam tunc adultum, qui castra patris sequebatur. In rerum cursu tam secundatum nuntium accipit libero suos & vxorē dimissos, additis insuper à Ptolemæo muneribus & honorib. Adfertur etiam filiam eius quam Seleuco collocauerat, Antiocho Seleuci filio nupsisse, ac superiorū prouinciarum renuntiatā reginā. Forte enim Antiochus amore deperiens Stratonices iuencule,

que puerum iam ex Seleuco ediderat, grauer fuit affectus, multa que ad reluctantum animi motui molitus est. Postremo perpendens dira se libidine teneri, ægritudine affligi deplorata, & consilio esse destitutum: rationem quæ fuit vitæ deponenda, corpusque institit sensim curationis negligentia atq; inedia conficere, morbum simulans. At medicus Erasistratus facile amorem eius apprehendit. verum, vt cuius amore flagraret, quod cōiectu erat arduum, exploraret: agebat assidue apud eum in cubiculo. Siquis formosus adolescens vel fœmina ingrederetur, obseruabat Antiochi vultum, & membra quæ potissimum solent affectibus animi consentire, ac corporis inspiciebat motus. Quum igitur ad cæterorum ingressum nihil moueretur: Stratonice vero & sola & cum Seleuco subinde eum inuisente, illa Sapphus in eo omnia existerent, vocis compressio, rubor vultus igneus, tectus oculorum coniectus, sudores præcipites, confusio & perturbatio pulsus, denique victo animo perplexitas, stupor, & pallor: his verisimilibus coniecturis reputans Erasistratus in nullam aliam exardescens regis filium in silentio ad mortem vsq; perseuerare, graue hoc putauit enuntiare & detegere: attamen indulgentia fretus in filium Seleuci, tentauit aliquando aperire ei amore adolescentem affligi, sed deplorato amore incurabilique. Obstupefacto & rogante rege quemadmodum incurabili: Quia hercle, inquit Erasistratus, meam amat vxorem. Et tu, inquit, neges, Seleucus, Erasistrate, qui amic⁹ noster es, hæc filio meo nuptias, idq; qui vnum hunc cernis rerum nostrarum sacram ancorã esse? Ne tu quidem, inquit ille, id facias, pater, si Stratonicen Antiochus adamaret. Vtinam vero (inquit) amice, Deus aliquis vel homo eo traducat morbū. nam equidem vel regnum, modo retineam Antiochū, cupiam dimittere. Ita commote Antiocho multis cum lacrymis fato dexteram Erasistratus iniiciens, nihil eum Erasistrato ait indigere. nam quū pater, vir, & rex esset, ipsum simul medicum domus suæ optimum fore. Hinc Seleucus totius exercitus aduocata concione, declarauit velle se & statuissē omnium superiorum regionum Antiochum regem & Stratonicen declarare reginam connubio iunctos. Arbitrari se filium, qui parere sibi vbique sit solitus & dicto audiens esse, non repugnaturum sibi in hisce nuptiis. Quod si vxor sua ab re inuisitata abhorreat, orare amicos vt doceant & inducant eam, vt omnia quæ regi videantur, & sint ex vsu publico, recta habeat & iusta. Atque Antiochi cū Stratonice ex huiusce modi perhibent occasione conciliatas fuisse nuptias. Porro Demetrius Macedonia cum Thessalia potitus, tenens etiam maiore ex parte Peloponnesum, iam intra Isthmum, Megaram & Athenas, bellum mouit Bœotiis. Ac primo conditionibus pacta pax tolerabilibus fuit. Inde vt Lacon Cleonymus Thebas cum exercitu intrauit, erecti Bœotij, simulque à Piside Thespiensi, qui princeps ciuium dignitate & opibus erat, tunc concitati, desciuere. At vbi Thebas Demetrius machinis admotis obsedit, perterritus autem subduxit se ex vrbe Cleonym⁹,

A ἤδη δὲ παιδίον ἐγένετο ἐκ τῆς Σελδύκου, ἀγακίῳ κακῶς, καὶ πολλὰ ποιεῖν τὰ πάθη ἀφαιμαχίῳ. τέλος δὲ αὐτὸν κατὰ γένεσιν, δεινὰ μὲν ἐπιθυμῶν, ἀνέχετο ὅτι νοσεῖν, κακῶς τῆσδε τῶν λογισμῶν, ἔχον ἀπαλλαγῆς τῆς βίου ζῆτων, καὶ τὸ ἀλῦειν ἀφέμα, καὶ θεραπείας ἀμελεία καὶ ἔσθης ἀποχῆ, ὅσῳ νοσεῖν πῶς νόσον σκηπτοῦ μόνον. Ἐρασίφρατον ὅτι τὸν ἰατρὸν ἀγαθεῖται μὲν οὐ χαλεπῶς ἐράντος αὐτῷ. ὁ δὲ οὐ πῶς ἐράν δευτῶσπον ὄν, ἔθανθρεῖν βουλόμῳ, αἰεὶ μὲν ἐν τῷ δωματίῳ διημερῶν· εἰ δὲ τις εἰσίοι τῷ ὄν ἄρα μισρακίῳ ἢ γυναικίῳ, ἐγκυθρῶν τε τῶν παρῶσων τῶν Ἀντιόχου, καὶ τὰ συμπάχειν μέγιστα τῆς ψυχῆς βεπομῶν πεφυκῶτα μέρη καὶ κινήσῶτα τῆς σώματος ἐπισηπεῖν. ὡς οὖν τῷ μὲν ἄλλων εἰσόντων ὁμοίως εἶχε, τῆς δὲ Στρατονίκης, καὶ κατ' ἐαυτῶν καὶ μετὰ τῆς Σελδύκου φοιτώσης πολλάκις, ἐγένετο τὰ τῆς Σαπφῶς ἐκείνα περὶ αὐτὸν πῶς, φωνῆς ἐπίσχεσις ἐρύθημα πυρῶδες, ὄψων ὑποδείξεις, ἰδρωτῆς ὄξεις, ἀπαξία καὶ ἰόρυβος ἐν τοῖς σφυμοῖς· τέλος ὅτι ψυχῆς κατὰ κράτος ἠτρωμένης, ἀποεία καὶ θάμβος, καὶ ὠχρίσσις· ἐπὶ πύτοις παρῶσλογοῦ μόνον τὸν Ἐρασίφρατον, κατὰ τὸ εἶκος, ὡς οὖν δὴ ἐπέρας ἐράν βασιλέως ἢ ὅσῳ ἐκαρτερεῖ τὰ σῶπῶν μέγρη θανάτου, χαλεπὸν μὲν ἠγείσθαι ὁ φράσαι τῶντα καὶ κατεπιπεῖν, οὐ μὲν ἀλλὰ πῶς θύοντα τῆσδε τῆς ὕον ἰννοῖα τῆς Σελδύκου, τὸ ἀκινδύλωσῶ ποτὶ καὶ εἰπεῖν, ὡς ἔρωσ μὲν εἶη τῆς νεανίσκου ὁ πάθος, ἔρωσ ὅτι ἀδύνατος καὶ ἀίατος. ἐκπλαγῆτος ὅτι ἐκείνῳ ἢ πυθολύσῳ πῶς αἰάσος. Ὅτιν ἡ Δία (φάσαι τὸν Ἐρασίφρατον) ἐρά τῆς ἐμῆς γυναικῆς. Εἶτα οὐκ ἀν (εἰπεῖν τὸν Σελδύκον) ἐπιδοῖς Ἐρασίφρατε τὰ ἐμῶν πατῆρ ὄν, τὸν γάμον; καὶ τῶντα, ὄραν ἡμᾶς ἐπὶ τῆσδε μόνῳ σαλδύκῳ; Οὐδὲ γὰρ αὐτῷ (φάσαι) τῆσδε πατῆρ ὄν ἐποίησας, εἰ Στρατονίκης Ἀντιόχου ἐπεθύμησε καὶ τὸν Σελδύκον, εἶθε γὰρ, ὡς ἐπαίρε, (εἶπε) ταχὺ μεταστρέψαι πῶς ἐπὶ τῶντα καὶ μετὰ βάλῳ θῶν ἢ ἀδελφῶν ὁ πάθος. ὡς ἐμοὶ καὶ τῶ βασιλείῳ ἀφείναι καλόν, Ἀντιόχου παρῶσ μῶν. τῶντα ἐμπαθῶσ σφοδρᾶ τῆς Σελδύκου καὶ μετὰ πολλῶν δακρύων λέγῶντος, ἐμβαλόντα τῶν δεξιάσ αὐτῶ τὸν Ἐρασίφρατον εἰπεῖν ὡς οὐδὲν Ἐρασίφρατου δεῖσῶ· καὶ γὰρ πατῆρ καὶ αἰθῶ ὄν καὶ βασιλέσ, αὐτῶσ ἄμα καὶ ἰατρῶσ εἶη τῆς οἰκίας ἀείσος. ἐκ πύτου τὸν Σελδύκον ἐκκλήσῶσ ἀδελφῶσ τῶν παρῶσ μόν, εἰπεῖν ὅτι βούλεται καὶ διέγνωκε, τῶν ἄνω πύτων τῶν Ἀντιόχου ἀποδείξῶ βασιλέα καὶ Στρατονίκην βασιλῶδα, ἀλλήλοισ σῶσικῶσ. οἶεσθαι δὲ τὸν μὲν ὄν, εἰσησμένον ἄπομτα πείθεσθαι καὶ κατήκον ὄντα, μηθῶν ἀντερεῖν αὐτῶσ τὸν γάμον. εἰ δὲ ἢ ζωῆ τῶ μῆνενομισμένῶ δεσχλάσῶν, τῶ ἀκαλεῖν τῶσ φίλοισ ὅπως διδάσκωσιν αὐτῶ καὶ πείθωσιν, καλῶ καὶ δίκῶσ τὰ δεσχῶσ βασιλεῖ μετὰ τῆσ συμφέροντος ἠγείσθαι. τὸν μὲν οὖν Ἀντιόχου καὶ Στρατονίκης γάμον ἐκ τοιαύτης ἡγείσθαι παρῶσ φάσεωσ λέγῶσι. Δημήτριος ὁ Μακεδονίῳ καὶ Θεσσαλίῳ ἰὼ παρῶσ φῶσ. ἔχων ὅτι τῆς Πελοποννήσου τὰ πλείεσθ, καὶ τῶν ἰντος Ἰσθμοῦ, Μίγασθ καὶ Ἀθλεύασ, ἐπὶ βοιωτοῖσ ἐσράπευσε. καὶ παρῶσ μὲν ἐγῶντο συμβάσῶσ μετῶσ περὶ φί-

λίῳσ παρῶσ αὐτὸν, ἐπεισῶ Κλεωνύμου τῶ Σπαρτιάτου τῶ ἀκαλόντος εἰς Θήβασ μετὰ σραπῶσ, ἐπαρῶντες οἱ βοιωτοῖ, καὶ Πίσιδος ἄμα τῶ Θεσπῶσ, ὅσ ἐπῶσ τευε δῶσ καὶ δῶσ αἰμῶ, τότε συμπασρῶσ ἄσῶσ, ἀπέσθσαν. ὡσ δὲ τῶσ Θήβασ ἐπασρῶσ τῶσ μῆσθῶσ ὁ Δημήτριος ἐπολιόρκει, καὶ φουθῶσ ὑπεξῶσθῶσ ὁ Κλεωνύμος,

καταπλαγῆτες οἱ Βοιωτοὶ παρέδωκαν ἑαυτοὺς. ὁ δὲ ταῖς πόλεσιν ἐμβαλὼν φρουρὰν, καὶ περιζήμενος πολλὰ χρηματὰ, καὶ καταλιπὼν αὐτοὺς ὀπιμηθῆναι καὶ ἀρμολύῳ Ἰερώνυμον τὸν ἰσοραχὸν, ἔδωκεν ἠπίως κεχεῖσθαι, καὶ μάλιστ' ἀφ' αὐτῶν. ἔλθων γὰρ αὐτὸν, ὁσπὲν κακὸν ἐποίησεν, ἀλλὰ καὶ περὶ ἀφροσύνας καὶ φιλοφρονητῆς, πολέμῳ ἔτι Θεσσαλίας ἀπέδειξεν. οὐ πολλῶν δὲ ὑπερὶ ἀλίσκεται Λισιμαχὸς ὑπὸ Δρομηχαίου, καὶ πρὸς τὸ κατὰ τὰχος ἔξορμησαντος ἐπὶ Θράκιον τῷ Δημητρίῳ, ὡς ἔφηρμα καταληφόμενος, πάλιν ἀπέστησαν οἱ Βοιωτοὶ, καὶ Λισιμαχὸς ἅμα διειμῆτος ἀπηγγέμετο. ταχέως οὖν καὶ πρὸς ἑργῶν ἀναγνῆσθαι ὁ Δημήτριος, ὅρῳν ἠτήλησεν ὑπὸ τῷ παιδὸς Ἀντήρου μάχῃ τοῖς Βοιωτοῖς, καὶ τῷ Θήβας αὐτὸς ἐπολιόρκει. Πύρρου δὲ Θεσσαλίας κατατρέχοντος, καὶ μέγχι Θερμοπυλῶν πρὸ Φαφαιέντος, Ἀντήρον ἐπὶ τῆς πολιορκίας καταλιπὼν, αὐτὸς ὤρμησεν ἐπ' ἑκείνων. ὁξείως δὲ φυχθῆναι, ἐν Θεσσαλίᾳ καταστῆσθαι μυσίους ὀπλίτας καὶ χιλιῶν ἰππέων, αὐτὸς ὀρεκίτο ταῖς Θήβαις, καὶ περὶ τὴν τῶν λεγόμενων ἐλέπολιν, πολυτόνως καὶ κατὰ μικρὸν ὑπὸ βέλτεσι καὶ μεγάλῳι μοχλοῦσθαι, ὡς μόλις ἐν δυοῖς μηνὶ δύο σταδίους περὶελθεῖν. τῷ δὲ Βοιωτῶν ἑρρωμένως ἀμεινομένων, καὶ τῷ Δημητρίῳ πολλάκις φιλονεικίας ἐνεκα μάλλον ἢ χρείας, μάχεσθαι καὶ κινδυνῶναι τοῖς στρατῶσιν ἀναγκάζοντος, ὁρῶν ὁ Ἀντήρος πίπλοντας ὡς ὀλίγους, καὶ περὶ παθῶν, τί ὧ πατέρ' (ἔφη) πρὸς ἀναλι-
 σκωμένους ὅσα ἀναγκῶσιν τούτοις περὶοράμενοι; ὁ δὲ παρ-
 ἔξωθεῖς, Σὺ δὲ (ἔφη) τί δὲς χεραίνεις; ἢ ἀφ' ἑμῶν ἰφείλεις ταῖς ἀποθήκασιν; οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ βουλόμενός γε μὴ δοκεῖν ἐπαύρων ἀφειδεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ συγκινδυνῶναι τοῖς μαχομένοις, διελώνεσθαι τὸν τρέχοντα ὅσῃ βέλει. καὶ δεινῶσιν μὲν ἔχειν, οὐ μὲν ὀρῆκεν, ἀλλὰ εἶλε τῷ Θήβας πάλιν. καὶ παρελθὼν, αἰάτασιν μὲν καὶ φόβον ὡς τὰ δεινότατα πεισομένοις παρίσχειν. ἀνελὼν δὲ τρεῖς χίλιους καὶ μεταστῆσθαι πῖνας, ἀφῆκε τῶσιν ἄλλοις. ταῖς μὲν οὖν Θήβαις ὕπνω δέκατον οἰκουμένους ἔτος ἀλόναι δις ἐν τῷ χρόνῳ τῶ-
 τω σιωπέσει. τῷ δὲ Πυθίων καὶ ἰκέντων, περὶ ἄρμα κα-
 νότατον ἐπέβησεν αὐτῷ ποιεῖν ὁ Δημήτριος. ἐπεὶ γὰρ Αἰτω-
 λοὶ τὰ πρὸς Δελφοὺς φεναὶ κατεῖχον, ἐν Ἀθῶναις αὐτὸς ἦγε τὸν ἀγῶνα καὶ τῶν πρῶτων, ὡς δὲ περὶ ἔχον αὐτόθι μάλιστ' ἀφ' αὐτῶν τὸν θεόν, ὅσ' δὴ καὶ παρὰ τῶσιν ἐπὶ λέγε-
 ται τῷ ἡμίονοις τρέχοντες. ἐπὶ τῶν ἐπιμελῶν εἰς Μακε-
 δονίαν, καὶ μήτε αὐτὸς ἀγειν ἠσυχίας πεφυκῶσιν, τοῖς τε ἄλ-
 λοις ὁρῶν ἐν ταῖς στρατείαις μάλλον αὐτῷ περὶ ἔχοντας, οἰ-
 κει δὲ παραχρῶσιν καὶ πολυπράγμονας ὄντας, ἐστρατῶ-
 σεν ἐπὶ Αἰτωλοῖς, καὶ τῶν χρόσιν κακῶσιν, καὶ Παιταύ-
 χον ἐν αὐτῇ, μέγχι ἔχοντα τῆς διωάμεως ὅσα ὀλίγους, ἀπο-
 λιπὼν, ἐπὶ Πύρρον αὐτὸς ἔχρει, καὶ Πύρρος ἐπὶ ἑκείνων. ἀλλήλων δὲ ἀφ' ἀμαρτῶντες, ὁ μὲν ἐπορθεῖ τῶν ἠπειρῶν, ὁ δὲ, Παιταύχῳ περὶ πρῶτων καὶ μάχῃ σιωπῶσιν, αὐτὸν μὲν ἄγει τῶν δουῶν καὶ λαβεῖν πληθύνει ἐν χερσὶ ἡρό-
 μενον, ἐβίβαστο, τῷ δὲ ἄλλων πολλοῖς μὲν ἀπεκτείνων, ἐξώ-
 ρησε καὶ πεντακισχιλίους καὶ τῶν μάλιστ' ἀφ' αὐτῶν ἐκεί-
 κωσεν. οὐ γὰρ οὕτω μισθῆσθαι ὁ Πύρρος ἀφ' ὧν ἔσπερῶσιν, ὡς
 θαυμασθεῖς ἀφ' ὧσιν ἔπλησσε τῆς χερσὶ κατεργάτασιν, μέγχι
 τε καὶ λαμπερῶσιν ἔχειν ἀπὸ τῆς μάχης ἐκείνης ὄνομα πρὸς τοῖς Μακεδόσιν καὶ πολλοῖς ἐπὶ ἡμῶσιν λέγειν τῷ Μακεδόνῳ,

A trepidi Bœotii deditiōnem fecere. Demetrius im-
 posito oppidis præsidio, magnaquæ exacta pecu-
 niæ summa, relicto etiam eis procuratore præsi-
 deq; Hieronymo historiographo, clementer cum
 iis visus est egisse Pisidis potissimum causa: Hunc
 enim captum nulla affecit iniuria, imo comiter
 appellavit, ac polemarchum Thespiis creavit. Bre-
 ui post capitur à Dromichæte Lyfimachus. Qua-
 propter properante in Thraciam Demetrio, &
 sperante vacuam se occupaturum, defecerunt i-
 terum Bœotii, simulque Lyfimachum nuntiatum
 dimissum esse. Igitur confestim ita flagrans De-
 metrius retro recepit se, Bœotiosque offendit iam
 acie à filio suo Antigono cætos, ac Thebas iterum
 obsedit. Depopulante autem Thessaliam Pyr-
 rho, & vsque ad Thermopylas excurrente, relin-
 quens ad cōtinuandam obsidionem Antigonom,
 contendit in illum. Qui quum propere fugisset,
 decem millibus peditum & mille equitibus ad
 præsidium Thessaliæ relictis, rursus pressit The-
 banos, machinamque helepolim dictam institit
 vrbi admouere. Eam ingenti labore pondæris &
 amplitudinis causa moliebantur pedetentim, vix
 vt duobus mensibus duo stadia promoueretur.
 C Quum Bœotii fortiter defenderent se, Demetrius
 vero frequenter, ex pernicacia magis quam ex v-
 tilitate, oppugnare urbem milites & periculo se
 cogeret obicere: videns Antigonus non paucos
 cadere, & magno percitus dolore, Quid, pater, in-
 quit, perire hos nequicquam nulla subigente ne-
 cessitate floccipendimus? Tum ille ira percitus,
 Quid tu, inquit, cruciaris, ane admenurus fru-
 mentum occumbentibus sis? Atqui dum ostendit
 non aliorum modo leuem se iacturam facere,
 sed & seipsum vna cum militibus capessere peri-
 culum, collum eius acuto telo traicitur. Qui
 quanquam grauiter afflictus fuit, non remisit ob-
 sidionem tamen: verum Thebis iterum potitus
 est. Urbem ingressus, minas & terrorem vt sauis-
 sime in eos consulturus præ se tulit, sed tredecim
 interfecit & nonnullis in exilium pulsis liberauit
 noxa cæteros. Ita vrbi Thebanæ accidit, vt quum
 fuisset haud dum decem annos instaurata, bis hoc
 spatio caperetur. Instantibus Pythiis, rem plane
 nouam Demetrius animum induxit facere. Quū
 enim angustias apud Delphos insedissent Ætoli,
 ludum & festum egit apud Athenienses, quasi il-
 lic potius colere deceret Deum, qui scilicet præses
 vrbis esset, & originis eorum perhiberetur autor.
 E Hinc in Macedoniam regressus, & neque ipse ad
 quietem natus, atq; Macedonas considerans mag-
 is sibi in expeditionibus audientes, domi vero
 seditiones & nouarum rerum esse cupidos, mouit
 in Ætolos. Vastatis eorum finibus, relictoq; ibi cū
 magna exercitus parte Pantauchō, in Pyrrhum
 contendit, & in hunc Pyrrhus. Cæterum quia di-
 uersis itineribus profecti non occurrerūt inter se,
 Epirum Demetrius vastauit, alter in Pantauchum
 incurrens, signis collatis hætenus secū congressū,
 vt inferret & acciperet in manu vulnus, fudit. ex a-
 liis multos peremit, & quinque millia cepit. Ea potif-
 simū res afflixit Demetriū. Neq; n. ita factis suis in-
 uisus Pyrrhus, vt suspiciendus ob insignē strenuita-
 tē, magnū q̄siuit ex illo cōflictu & illustre apud ma-
 cedonas nomē: multiq; subiit Macedonū dicere,

in vno se hoc omnium regum, imaginem con-
templari Alexandri audaciae: ceteros, & Deme-
trium imprimis, velut in scena grauitatem simu-
lare & supercilium illius. Et erat reuera ingens
circa Demetrium tragedia. qui non solum ami-
ciebat se & caput ornabat nullo exemplo dimi-
tris cauisis atque auro intertextis purpuris: ve-
rum etiam pedibus adhibuit auratas ex pura pur-
pura compacta soleas. Chlamys ei longo tempo-
re texebatur superbum opus, ad simulacrum mun-
di & siderum. quam rudem in rerum conuersio-
ne reliquit. Neque ista sustinuit quisquam vti,
quamuis successerint ei non pauci in Macedo-
niam fastuosi reges. Neque vero his tantum spe-
ctaculis in homines incurrit eorum insolentes,
sed luxum eius etiam & vitae institutum moleste
ferebant, maxime alloqui & aditus difficultatem.
Aut enim locum non dabat sui conueniendi, aut
acerbus & asper erat ipsum conuenientibus. Quip-
pe Atheniensium, quorum erat supra ceteros
Graecos studiosus, duos annos detinuit legatos.
Ab Lacedaemoniis quum legatus missus vnus ef-
fer, despici ratur se, stomachatus est. Urbane ta-
men & Laconice ille, quum hic diceret, Quid tu
ais, vnum miserunt Lacedaemonii legatum? Sane
vero, inquit, rex, ad vnum. Quum aliquando
magis populariter exire videretur, nec aditum
difficilem praebiturus: concurrerunt aliqui ad
libellos supplices ei porrigendos. Quos quum
omnes accepisset, & chlamyde collegisset, laeti af-
fectabantur eum homines. Vt venit ad Axii pon-
tem, explicata chlamyde proiecit omnes in flu-
men. Id vero maiorem in modum pupugit Macedo-
nas. qui ludibrio haberi se, non regem arbitra-
bantur habere, atque Philippum commemora-
bant, vel audiebant de commemorantibus, quam
ciuilis in his & communis fuisset. Obtundente a-
liquando eum anu in transitu & crebrius flagitan-
te audientiam, ait sibi non vacare. quae quum ex-
clamaret, & diceret, Noli ergo rex esse: grauitate
stimulatus, ac dictum animo versans, rediit do-
mum, omniaque postmittens, conuenire se vo-
lentibus exortus ab illa anu per multos dies vacauit.
Nempe nullum aequae conuenit regi ac iusti-
tiae munus. Mars enim est, vt ait Timotheus, ty-
rannus: lex vero omnium, vt apud Pindarum est,
regina. Et reges Homerus autor est, non hepole-
les ab Ioue, neque aratas naues, sed legum oracu-
la accipere in depositum & custodiam: Iouisque
non bellacissimum nec violentissimum & cru-
entissimum regem, sed iustissimum alumnum
& discipulum vocauit. Enimuero gaudebat De-
metrius dissimillimum superiorum regis inscribi
sibi cognomen. Hic enim, *πολιεύς & πολιάρχος*: id est
urbium tutor & praeses: ille, *πολιορκητής*, id est expu-
gnator, cognomine dictus est. Ita in honesti lo-
cum turpitudine per imperitam potentiam succe-
dens adscripsit gloriae iniustitiam. Porro Deme-
trius quum Pellae in ancipitem morbum incidisset,
amisit tunc pene totam Macedoniam, incur-
rente subito Pyrrho, qui vsq; ad Edeffam est pro-
gressus. Verum simulatq; paululum alleuatus est,
sane quam facile expulit eum, fecitque cum eo
certum foedus. nolebat enim cum hoste assidue
conflictando finitimo, leuibusque praeliis & ex-
cursionibus digladiando, distrahi ab institutis
consiliis. Instituerat autem rem non exiguam.

A *ὡς ἐν μόνῳ τῷ τῷ βασιλέων εἰδῶσιν ἐνεώρων τῷ Ἀλεξάν-
δρῳ τὸ λῆμνός τῷ ἄλλοι (καὶ μάλιστα Δημήτριος) ὡς ἐπὶ σκη-
νῆς τῷ βασιλέως ὑποκρίνοιντο καὶ τὸν ὄγκον τῷ ἀνδρὸς. ἰὼ δὲ ὡς ἀ-
ληθῶς βαρῶν ἀφ' ἐξέμεγαλῆ πρὸς τὸν Δημήτριον, οὐ μόνον ἀμ-
πεχόμενον καὶ ἀφ' ἀδούμῳ πρὸς τῷ καυσίῳ διμύθῳ, καὶ
χρυσόπαρυφοῖς ἀλεργῶσιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοῖς ποσὶν ἐκ πορφύ-
ρας ἀκράτῃ συμπεπιλημῆς χρυσοβαφεῖς πεποτημῆνον
ἐμβάδας. ἰὼ δὲ πῖς ὑφανομένη χλαμύς αὐτῷ πολὺν χρόνον
ἔργον ὑπὸ φάρον, εἰκασμα τῷ χρομῶ καὶ τῷ κατ' ἐρεθὸν φαι-
νομένην. ὁ κατελείφθη μὲν ἡμιτελὲς ἐν τῇ μεταβολῇ τῷ
B *πρὸς ἀγμάτων, ὅσους ἔτόλμησεν αὐτῇ χρῆσασθαι, καὶ πρὸ
ὅσων ὀλίγων ὑπερῶν ἐν Μακεδονίᾳ σβαρῶν γυμνομένων βασι-
λέων. ἔμῳνον ἔτόποις τοῖς λαμασιν ἐλύπει τῶς ἀνδρῶσι
ἀήθῃς ὄντας, ἀλλὰ καὶ ὑποφῶ καὶ διατηρῶ ἐβαρῶνοντο, καὶ μά-
λισα δὴ τῷ δυσόμιλον αὐτῶ καὶ διεσπέρσον. ἢ γὰρ ἐπαρεῖχε
καρὸν ἐντυχεῖν, ἢ χαλεπὸς καὶ τραχὺς ἰὼ τοῖς ἐντυγχόμε-
σιν. Ἀθῶναιων μὲν γὰρ, πρὸς οἷς ἐσπουδάκει μάλιστα τῷ Ἐλ-
λίῶν, ἔτη δύο παρεσθείαι κατέχεν. ἐκ Λακεδαίμονος ἔ-
εῖος παρεσθευτῶ πρὸς ἀγρομῶν, κατὰ φρονῆσιν δόκων, ἡγῶν-
κτησεν. ἀφείως μὲν τοῖς καὶ Λακωνικῶς ἐκείνος, εἰπόντος αὐτῷ,
C *τί σὺ λέγεις; ἔνα Λακεδαμόνιοι παρεσθευτῶ ἐπεμψαν;
Ναί (εἶπεν) ὁ βασιλεὺς, πρὸς ἔνα. δόξαντος ἔ αὐτῶ ποτὲ
δημοτικώτερον ἐξελαύνειν, καὶ πρὸς ἐν τῷ ἐξῆν ἐξῆν ἐκ ἀπ-
δῶς, στωδράμον πινες ἐγχεσφοῖς ἀξιώσις αἰαδιδόντες. δε-
ξάμενος ἔ πάσας καὶ τῷ χλαμύδι συλλαβόντος, ἡδησεν οἱ ἀ-
δρῶποι καὶ παρηκροῦσθαι. ὡς ἔ ἦλθεν ὅτι τῷ Ἀξίῳ γέφυ-
ραν, ἀναπύξας τῷ χλαμύδα, πάσας εἰς τὸν ποταμὸν
ἐξέρριψε. καὶ τῷ δὴ δεινῶς ἰώσασε τοῖς Μακεδόνας,
ὕβριζα δὲ δόκων, ἐ βασιλεύσασθαι καὶ Φιλίππου μνημο-
νύοντας, ἢ τῷ μνημονύοντων ἀκρόντας, ὡς μίτριος ἰὼ πε-
D *εἰ ταῦτα καὶ κρινός. καὶ ποτὲ παρεσθευτῶ γυναικῶν κέσποισ
αὐτῶν ἐν παρῶ πνί, καὶ δεομένη πολλὰ κίς ἀκροατῶναι, φή-
σας μὴ χρολαΐζειν, ἐγχεσφόντος ἐκείνου, καὶ Μη βασιλεύσε,
εἰπόντος, δηρῶσις σφόδρα, καὶ πρὸς τῷ γυμνομῶν, ἀνέρε-
ψεν εἰς τῷ οἰκίαν καὶ πῶντα ποιησάμενος ὑπερα, τοῖς ἐντυ-
χεῖν βουλομένοις, ἔρξάμενος δὲ τῷ παρεσθευτῶς ἐκείνης,
ὅτι πολλὰς ἡμέρας ἐχόλασεν. ὅθεν γὰρ οὕτως τῷ βασιλεῖ
πρὸς ἔχον ὡς τῷ τῷ δίκης ἔργον. Ἄρης μὲν γὰρ τυραννος,
ὡς φησι Τιμόθεος νόμος, ἔ πῶντων βασιλεὺς καὶ Πινδαρον
ἔσιν. καὶ τοῖς βασιλεῖς Ὀμηρῶς φησιν, οὐχ ἐλεπόλεις, ὅθεν
E *ναὺς χαλκήρεις, ἀλλὰ ἡμίτας πρὸς τῷ Διὸς λαμβάνοντας,
ρύεσθαι καὶ φυλάσσειν. καὶ τῷ Διὸς οὐ τὸν πολεμικώτατον,
ὅθεν τὸν ἀδικώτατον καὶ φονικώτατον τῷ βασιλέων, ἀλλὰ
τὸν δικαιοτάτον, ὁ ἀριστὴν καὶ μαθητῶν πρὸς ἔχον. ἀλλὰ
Δημήτριος ἔχαρε. τῷ βασιλεῖ τῷ ἰεῶν ἀνομοιοτάτῳ ἔπι-
γραφομένης πρὸς ὠνομίας. ὁ μὲν γὰρ, Πολιθῶς καὶ Πολιοδ-
ρῶς: ὁ δὲ, Πολιορκητῆς ἔπικλησιν ἔχεν. οὕτως ὅτι τῷ τῷ
καλῶ χροσθῶν τῷ ἀίχρον ὑπὸ δυνάμεως ἀμαθῶς ἐπελθόν,
στωφείωσε τῷ δόξῃ τῷ ἀδικίας. ὁ δὲ οἷν Δημήτριος ἔπι-
F *σφαλέσασθαι νοσήσας ἐν Πέλλῃ, μικρὸν τότε Μακεδονίᾳ ἀ-
πέβαλε, κατὰ δρῶντος ὅξῳ Πύρρου, καὶ μέγιστος Ἐδέσσης
πρὸς ἔχοντος: ἄμα δὲ τῷ χροσφότερος γυμνοσθαι, πῶν
ράδῳ δὲ ἐξέλασας αὐτῶν, ἐποίησασθαι τῷ ὁμολογίας: οὐ βου-
λόμενος ἐμποδῶν ὅτι στωεχῶς πρὸς ὠνομίας καὶ τοπομα-
χῶν, ἢ τῶν εἶναι πρὸς οἷς διανοεῖτο. διανοεῖτο, ἔ ἔχον ὀλίγον,******

ἀλλὰ πᾶσαν αἰα λαμβάειν τὴν ὑπὸ τῶν πατρῶν ἡγομένην
 ἀρχὴν. καὶ τῆς ἐλπίδος ταύτης καὶ τῆς ἐπιβολῆς οὐκ ἀπέ-
 λείπετο τὰ τῆς ἀσπίδος, ἀλλὰ στρατῶν μὴ ἢ δὴ σκευετέ-
 τακτο πεζῆς μυριάδας δέκα, διαλίτων ἀνδρῶν ἀποδεύου-
 σαι, καὶ χεῖρας, ἰσχυρῶς ὀλίγων διαλίτων καὶ μυρίων ἐλάτ-
 ταις. φόρον δὲ νεῶν ἅμα πεντακισίων καβαλλομήδους, τὰς
 μὲν ἐν Πειραιεὶ ἔσπευε ἔχειν, τὰς δὲ ἐν Κορίνθῳ, τὰς δὲ ἐν
 Χαλκίδι, πᾶς δὲ ἐπὶ Πέλλα· αὐτὸς ἐπιὼν ἐκαστὰ ἔχειν, καὶ
 διδάσκων ἀρχὴν, καὶ σκευαζόμενος ἐκ πλοητομένων ἀ-
 πύργων οὐ τὰ πλήρη μόνον ἀλλὰ καὶ τὰ μετέρη τῶν ἔργων.
 ὁ δὲ οὐδὲν ἀνδρῶν οὐτε πεντακισίων οὐτε πεντακισίων οὐτε πε-
 τερον, ἕτε ἐκκατακισίων ἀλλ' ἕτερον τετρακισίων Ππλε-
 μάχος ὁ Φιλοπάτωρ ἐναυπηγήσατο, μήκρος Διακισίων ὀ-
 γδοήκοντα πηχῶν, ὕψος δὲ ἕως ἀκροστολίου, πεντήκοντα, δυοῖν
 δεόντων ναύταις καὶ χεῖρας ἐρετῶν ἑξηκτυμῶν τετρακισίοις,
 ἐρετῶν δὲ τετρακισίοις· χεῖρας δὲ τῶν ὀπλιτῶν δεκαμέ-
 νων ἐπὶ τῶν παρῶν καὶ τῶν καβαλλομήδους, ὀλίγων τε-
 τρῶν ἀποδεύουσαι. ἀλλὰ ἴσως μόνον ἐκείνη παρέχε. καὶ
 μικρὸν ὅσον Διαφέρουσα τῶν μόνιμων οἰκδομημάτων Φα-
 νῶναι πρὸς ἐπίδειξιν οὐ χεῖρας, ἐπιτοφάλας καὶ δυεῖρας
 ἐκλήθη. τῶν δὲ Δημητρίου νεῶν οὐκ ἴσως καλὸν αἰα γῶ-
 νισον, ὁ δὲ τῶν πατρῶν τῆς καβαλλομήδους ἀπεπερῶτο τὴν
 χεῖρας, ἀλλὰ ὁ πάχος καὶ ὁ ἔργον ἀξιοθατότερον τῶν με-
 γέλοις παρέχον. ἀρεμῶν οὐκ οὐσαύτης δυνάμεως ἐπὶ τῶν
 Ἀσίων ὅσην μετ' Ἀλέξανδρον ὁ δὲ οὐκ ἔχε πρῶτον, αἱ βρεῖς
 σκευήσαν ἐπὶ Δημητρίον. Σέλευχος, Πτολεμαῖος, Λισί-
 μαχος· ἐπεὶ καὶ κινήσας πύργον ἀποστράξαντες, ἐκέλευον
 δεῦρθε Μακεδονίας, καὶ μνημονίζον σπονδῶν, αἱ Δημη-
 τριος οὐκ ἐκείνῳ τῶν πολέμων δέδωκεν, ἀλλ' εἰληφεν
 ἑαυτῶν, τῶν πολέμων οἷς βούλεται πρῶτον. δεῦρθε οὐδὲν
 Πύργου πόλις ἐπὶ πόλεμος ἐπὶ μέλλοντα Δημητρίον. ἀ-
 μα γὰρ τὴν μὴ Ἑλλάδα πλοῦσας φόρων μεγάλῳ Πτο-
 λεμαῖος ἀφίστη, Μακεδονίας δὲ Λισίμαχος ἐκ Θράκης, ἐκ
 τῶν ὁμοῦ, Πύργος, ἐμβαλόντες ἐλεηλατοῦν. ὁ δὲ τὸν μὴ ἔχον
 ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος κατέλιπον, αὐτὸς δὲ βοηθῶν Μακεδονία,
 πρῶτον ὤρμησεν ἐπὶ Λισίμαχον. ἀγγέλλεται δὲ αὐτῶν Πύ-
 ρος ἠρηκῶς πόλιν Βέρροια. καὶ τῶν λόγων ταχέως εἰς τοὺς
 Μακεδόνους ἐμπεσόντος, ὁ δὲ ἐπὶ τῶν Δημητρίου καὶ χέσμον
 εἶχεν, ἀλλὰ καὶ ὀδυρῶν καὶ δακρύων καὶ πρὸς ἐκείνον ὀρ-
 γῆς καὶ βλασφημιῶν μετὸν ἰσχυρῶς ἐπὶ τῶν ἀντιπάλων καὶ συμμένειν
 οὐκ ἠθέλον, ἀλλ' ἀπιέναι, ὅ μὴ λόγῳ πρὸς τὰ εἰρη, τῆ δὲ ἀ-
 ληθεία, πρὸς τὸν Λισίμαχον. ἔδδξεν οὖν ἐπὶ Δημητρίῳ, Λισί-
 μάχῳ μὴ ἀποστῆναι πρῶτον, πρὸς δὲ Πύργον βασιλεύειν.
 τὸν μὴ γὰρ, ὁμοφυλὸν εἶναι καὶ πολλοῖς σκευήθῃ δι' Ἀλέξαν-
 δρον ἐπηλυ καὶ ζένον ἀνδρα, τὸν Πύργον, οὐκ ἀνδρῶν πρῶ-
 τῆσιν Μακεδόνους. τῶν μὴ μὲν πολὺ διεφύεθῃ τὸ λογι-
 σμῶν. ὡς γὰρ ἐγγύς ἐλθὼν ἐπὶ Πύργῳ παρεστρατοπέδουσαν, αἰ-
 μὲν αὐτῶν τὸν οὐκ ὀπλοῖς λαμπερῶντα θαυμάζοντες, ἐκ-
 τε τῶν παλαιῶν βασιλικῶν τῶν εἰρησμένοι νομίζον τὸν ἐπὶ
 τοῖς ὀπλοῖς κερπίσον, τότε δὲ καὶ πρῶτος κερπίσον τοῖς ἀλι-
 σκευῶν πτωχάνομοι, πύργος δὲ καὶ πρῶτος ἐπὶ πρῶτος καὶ πρῶτος
 ἔτοι ἀπαλλαγῆναι τὸν Δημητρίῳ ζῆσιωπτες, ἀπὸ τῶν λαβῶν
 καὶ κατ' ὀλίγους τὸν πρῶτον, εἴτα φαιρῶς ἀπὸ τῶν εἶχε κινή-
 σιν καὶ παραχρῆν ὁ στρατόπεδον. τέλος δὲ τῶν Δημητρίῳ πολμη-
 σαιτες πίνες πρῶτον, ἐκέλευον ἀπιέναι καὶ σάξιν αὐτῶν.

A sed totum imperium, quod obtinuerat pater suus,
 repetere. Huic spei & molimini respondebat ap-
 paratus. Siquidem exercitum habebat iam con-
 scriptum peditum centum millium duobus milli-
 bus minus, adhæc equitum paulo minus duode-
 cim millia. Classem nauium ad quingentarum nu-
 merum moliens; alias ædificabat in portu Piræi,
 alias Corinthi, alias Chalcide, alias circa Pellam. I-
 pse assidue accurrebat, docebatq; quæ essent ex v-
 su, & consilio fabros adiuuabat. Obstupescabant
 omnes non numerum modo, verum molem quo-
 que operum. Nemo enim conspexerat ante mor-
 talium nec quindecim ordinum nec sexdecim
 nauem. Verum post quadraginta ordinum nauem
 Ptolemæus Philopator fabricatus est, ducentorū
 octoginta cubitorum longitudine, altitudine au-
 tem vsq; ad summitatem puppis duodequinga-
 ginta: nautis extra remiges quadringentis instru-
 ctam, remigum quatuor millibus. adhæc milites
 armatos capiebat in foris & tabulato paulo minus
 tria millia. Verum spectaculum tantum exhibuit
 illa, atque perparum ab immobilibus edificiis spe-
 cie differens, ad ostentationem, non ad vsum, ma-
 gno periculo & labore mota fuit. Demetrii ve-
 ro nauium haud erat decor ignauus, neque ob
 eximium opificium deficiebantur vsu, sed agili-
 tatem & actum mole conspectius edebant. Tan-
 tis viribus Asiæ imminentibus, quantas secun-
 dum Alexandrum habuit nemo quisquam, tres
 in Demetrium conspirauere, Seleucus, Ptole-
 mæus, Lyfimachus. Inde communi nomine
 missis ad Pyrrhum legatis, hortati eum sunt Ma-
 cedoniam vt asserreret, neque duceret indu-
 cias, quas Demetrius non ipsi, ne bello laceffe-
 retur, dederat, sed sibi sumpserat, quo bellum pri-
 quibus vellet, posset mouere. Id vbi probauit
 Pyrrhus, multiplex Demetrium morantem adhuc
 bellum circumstetit. Eodem enim tempore Græ-
 ciam Ptolemæus ingenti aduectus classe sollicita-
 uit; Macedoniam Lyfimachus ex Thracia, ex vi-
 cino Pyrrhus incursionibus populati sunt. Ille fi-
 lium in Græcia reliquit, ipse ad tuendam Mac-
 edoniam primum petiit Lyfimachum. Ibi nuntium
 accepit Pyrrhum vrbe Berrhæa potitum. Quo
 rumore cito ad Macedonas delato, nihil Deme-
 trio iam ordine gerebatur: sed lamentationibus,
 lacrymis, & indignatione in illum atque male-
 dictis personabat exercitus: neque cohærere
 vltra, sed volebant discedere, verbo domum
 ad consulendum rebus suis, re ipsa ad Lyfima-
 chum. Itaque visum Demetrio est quam longif-
 sime ab Lyfimacho deflectere, & vertere in Pyr-
 rhum. Illum enim popularem esse perpexit, &
 compluribus ex Alexandri militia familiarem: ad-
 uenam vero & hospitem non prælaturos Mac-
 edonas sibi Pyrrhum. Cæterum hæc eum multum
 fefellere rationes. Nam vt ex p̄p̄nquo castra Pyr-
 rho contulit, quum semper eius fuissent in armis
 mirati strenuitatē, & plane iam inde antiquitus re-
 gno dignissimū essent soliti habere eum, armis qui
 foret præstantissimus, & vero tunc eius in capti-
 uos lenitatem accepissent: omnes autem & ad ali-
 um, præcipue ad hunc, ab Demetrio quærent
 deficere: clam & exiguis agminibus primū descie-
 nere, deinde aperte totus in motu & seditione ex-
 ercitus. Postremo non dubitauerunt nonnulli
 adire Demetriū, & monere abiret sibiq; cōsuleret.

καθωμολογημένω ἐκείνῳ πρὸς τὸν δὲ Σελύκου. Τῷ
 τῷ γαμῆ Δημήτριος, Εὐρυδικῆς ἐκδιδύσης. καὶ μετὰ
 τὸν γάμον δὴ τότε τὰς πόλεις βέβηται, πολλῶν μὲν ἐξου-
 σίας πρὸς τὴν μετὰ, πολλὰς δὲ καὶ βία ζῶντος. ἔλαβεν ὁ
 Σαρδεῖς καὶ τινες τῶν Λισιμάχου στρατιωτῶν ἀπεχώρησαν
 πρὸς αὐτὸν, χεῖμαθα καὶ στρατῶν κερμαίζοντες. ἐπὶ χερμαθίου
 ὁ Ἀγαθοκλῆος τῷ Λισιμάχου, μετὰ διωάμεως, ἀνέβαινεν
 εἰς Φρυγίαν, ἐγνωκῶς, ἀντὶ Ἀρμενίας ἐπιλαβῆται, Μή-
 δειαν κινεῖν, καὶ τῶν ἀνω παραγμάτων ἔχειν, πολλὰς ἔξω-
 θουμένῳ πειφυγὰς καὶ ἀναχωρήσεις ἐχόντων. ἐπορεύθη ὁ
 Ἀγαθοκλῆος, ἐν ταῖς συμπλοκαῖς πρὸς αὐτὸν. ἐπισημοῦ δὲ
 καὶ πρὸς τὸν οἰρηθῆτος, ἠπορεῖτο, καὶ τοῖς στρατιώταις δι' ὑ-
 ποψίας ἡὼς ἐπὶ Ἀρμενίαν καὶ Μήδειαν ἐκποπίζων. ἄμα
 ὁ μᾶλλον ὁ λιμὸς ἐπέτεινε, καὶ ἀναμύρτια πῆς θροομένη πε-
 εἰτὴν Λύκου δὲ βίασιν πλῆθος ἀνθρώπων ἀρπαδὴν ἔπα-
 τῆς ῥόβουματος ἀπώλεσιν. ὁμοῦ δὲ τῶν σκώπτειν οὐκ ἀπέχρη-
 π. πρὸς γὰρ δὲ πῆς αὐτῶν πρὸς τῆς σκίωθῆς τῶν τῶ Οἰδί-
 πῶδος ἀρχῶν, μικρὸν πρὸς ἀλλάξας, Τέκνον Τυφλοῦ γέ-
 ροντος Ἀντηγόου, πῆνας Χώρης ἀφίγημα; τέλος ὁ τῶν νό-
 σου τῶν λιμῶν σιωπεπὶ πημεθῆς, ὡς πρὸ εἰδῆν, ὅτι βρώσεις
 αἰαγκῆας βεπομένων, τῶς πρὸ τῶν οὐκ ἐλάσσονας ὀκα-
 κισχλίων ἀποβαλῶν, ἀπῆλθον ὅτισιν τοῖς λοιποῖς καὶ κατα-
 βῆς εἰς Ταρσὸν, ἐβούλετο μὲν ἀπέχεσθαι τῆς χώρας, οὐσης
 ἔπαυτο Σελύκου τότε, καὶ πρὸς τῶν ἐκείνῳ μηδεμίαν πα-
 ραχεῖν. ὡς δὲ ἡ ἀμύρτιον, ἐν ταῖς ἐχάταις ὄντων ἀπο-
 εἰαῖς τῶν στρατιωτῶν, καὶ τῶν Τάουρου τῶν ἑσπέρου τῶν Ἀ-
 γαθοκλῆος ἀπετείχεσε, γράφει πρὸς Σελύκου ἐπισημῶν,
 μακρὸν πῆνα τῆς αὐτοῦ τύχης ὄδυρμόν, εἶτα πολλὰ ἰκεσία
 καὶ δέσπον ἔχουσαν, ἀνδρὸς οἰκείου λαβεῖν οἴκτον, ἄξια καὶ πο-
 λεμίοις σιωδηθῆσαι πεπονητότος. ὅτι κλασθέντος δὲ πῶς Σε-
 λύκου, καὶ γράψαντος τοῖς ἐκείνῳ στρατηγῆς. ὅπως αὐτῶν τε
 τῶν Δημητρίῳ φρηγίαν βασιλικῶν καὶ τῆ διωάμει Ἐρ-
 φιλῶ ἀφθονον παρέχωσιν, ἐπελθῶν Πατρύκλῆς, αἰὲρ σιω-
 τὸς εἶδον καὶ Σελύκου φίλος πῆτος, οὐδὲ τῆς δαπῆνης
 ἔφη πλείστον εἶναι τῶν Δημητρίου στρατιωτῶν βεφομένων,
 ἀλλ' ἐν ἀφαιτέοντα τῆ χώρα Δημητρίων, οὐ καλῶς πε-
 ειροῦν αὐτὸν, ὅς αἰ βιασῶτατος ὦν καὶ μεγαλοπαραγμονέσα-
 τος βασιλέων, νῦν ἐν τύχῃς γέρονεν, αἰ καὶ τοῖς φύσει μετείοις
 ἔξῆρσι πολμῶν καὶ ἀδικεῖν. ἐκ τούτου παρεξωθῆς ὁ Σέ-
 λύκος ἔξωρμησιν εἰς Κιλικίαν μὲν πολλῆς διωάμεως. ὁ
 δὲ Δημήτριος, ἐκπλαγῆς τῆ δι' ὀλίγου μεταβολῆ τῶ Σε-
 λύκου, καὶ φοβηθῆς, ἔπαυσε τῶ οὐχεστάτοις τῶ Τάουρα,
 καὶ ἀφαιπέπομόνος, ἠξίου μάλιστα μὲν αὐτὸν πρὸς εἰδῆν τῶ
 αὐτονομοῦ πῆνα βαρβάρων κτησαμένων ἀρχῆν, ἐν ἧ κατα-
 βῶσεται, πλάτης καὶ φυγῆς παυσάμενος. εἰ ὁ μὲν, τῶ χημῶ-
 να ἀφαιβῆσαι τῶ διωάμειν αὐτόν, καὶ μὴ πρὸ τῶν ἐν δεῖα καὶ
 γυμνῶν ἔξελαύνειν, καὶ πρὸς ἀλλεῖν τοῖς πολεμίοις. ἐπεὶ ὁ Σέ-
 λύκος τῶτα πρὸ τῶ ἑσπέρου, ἐκέλευσεν αὐτὸν, εἰ βέβη-
 ται, δύο μιλῶν ἐν τῆ Καταονία χεῖμασιν, δόντα τοῖς πρὸ-
 πῆς τῶ φίλων ὀμηροῖς, ἄμα ὁ τῶ εἰς Συρίαν ἀπετείχεσεν
 ἐσβολῆς ἐγκλεισόμενος ὡς πρὸ θηριον ὁ Δημήτριος κύκλω
 καὶ πρὸς ἐκλεισόμενος, ἔπαυτο ἀνάγκης βέβηται πρὸς ἀλκῆν,
 καὶ πῶ τε χῶρεσιν κατέβηκε, καὶ τῶ Σελύκου πρὸς ἀλλ-
 λον πῆ συμπλεχόμενος, αἰ πλεον εἶχε. καὶ ποτε τῶ δρε-
 πδηφόρων εἰς αὐτὸν ἀφαιθέντων, ὡς πρὸς ἔσπῆν ἐποίησατο,

Antea ei interprete pactam Seleuco. Hanc Deme-
 trius collocante Eurydice ducit, ac protinus à nu-
 ptiis in vrbes se conuertit. Earum multæ vltro ve-
 nerunt in potestatem eius, multas vi subegit. Ce-
 pit etiam Sardeis, defeceruntque ad eum nonnul-
 li Lyfimachi milites: qui ei pecuniam & copias se-
 cum adduxerunt. At superueniente cum exerci-
 citu Lyfimachi filio Agathocle, Phrygiam petiit,
 statuitque si occupasset Armeniam, Mediam mo-
 uere, & superiores tentare prouincias: quæ, si
 repelleretur, multa præberent effugia & receptus.
 Premente eum Agathocle, fuit in procurfationis
 bus leuibufq; præliis superior, sed frumentatione
 & pabulatione prohibitus conflictabatur, militi-
 busq; in suspicionem venit Armeniam & Mediam
 petere. Simul fames magis intendebatur, atq; ex
 errore quodam in transitu Lyci multi milites vn-
 dis rapti interierunt, nec à dicteriis abstinuit ta-
 men. Præscripsit tabernaculo eius quidam Oedi-
 pi exordium paululum immutatum,

*Quo gentium ceci Antigoni filii senis
 Deuenimus?*

C Morbus quoque demum vbi eum super pestilen-
 tiam, vt solet quum quibusuis cibariis vescuntur
 necessario, infestaret: amissis non minus in sum-
 ma octo millibus militum, reliquos retro reduxit.
 Vt Tharsum descendit, cupiuit quidem abstinere
 à prædando, quia ea regio tunc in ditione erat Se-
 leuci, neque antam illi præbere vllam: verū quod
 fieri id non posset in vltima militum inopia, &
 Tauri iuga Agathocles muro clausisset, dedit ad
 Seleucum literas, quibus prolixè sortem lamenta-
 batur suam, inde supplex obsecrabat miseraretur
 hominis necessarii, ita afflictū vt commouere pos-
 set vel hostes. Quum esset nonnihil factus Se-
 leucus, atque illius regionis præsidibus scripsisset
 vt ipsi Demetrio sumptum regalem, copiisque
 eius abunde præberent commeatum: interue-
 niens Patrocles, vir prudentia celebris ac fidus
 Seleuci amicus, negauit sumptum in militum De-
 metrii necessaria tantū faciendum: sed consulere
 eum parum recte, quod Demetrium, qui regum
 semper fuisset violentissimus, atque ad res magni-
 ficas gerendas acerrimus, nunc vero fluctibus ia-
 ctatus esset fortunæ, quæ etiam sua sponte mode-
 ratos ad audendum atque ad iniuriam impellat,
 permitteret in finibus suis morari. His verbis sti-
 mulatus Seleucus magno exercitu contendit in
 Ciliciam. Attonitus Demetrius mutatione tam
 celeri Seleuci, pavidusque, ad loca Tauri muni-
 tissima recepit se, missisque ad eum legatis orauit
 maxime vt concederet sibi liberorum barbaro-
 rum aliquod regnum quærere, vbi explicatus er-
 roribus & fuga reliquum vitæ traduceret: sin mi-
 nus, copias suas vt ibi aleret per hyemem, neque
 omnium rerum egenum nudumque summouer-
 ret, & obiiceret hostibus. Vbi Seleucus, qui hæc
 omnia habebat suspecta, præscripsit ei vt duos
 menses, si videretur ei, in Cataonia hibernaret, da-
 tis sibi amicis primariis obsidibus, simulque fau-
 ces, qua patet iter in Syriam obstruxit: inclusus
 vndique instar feræ Demetrius & circumuentus,
 vertit se necessario ad vim, finesque Seleuci depo-
 pulatus est, ac cum ad orientem confligens Seleuco
 semper fuit superior. Currus falcatos aliquando in
 se emissos superauit, atque hostes fudit fugauitq;.

Adhæc

Adhuc claustra Syriæ deiectis munitiorib. in suam redegit potestatem. Iamque plane animo erectus, cernensque milites suos alacres, institit cum Seleuco de summa dimicare. Erathic iam perplexus, quippe rececerat Lyfimachi auxilia, quæ ei diffideret & metueret. Dubitabat vero solus cum Demetrio signa conferre, desperatione eius formidans, perpetuamque vicissitudinem eius fortunæ: quæ ex nouissimis difficultatibus summam afferebat felicitates. At grauis morbus interea Demetrium occupans, cum corpus eius debilitauit vehementer, tum rationes eius semel conuulsi, quando alii milites eius ad hostes transire, pars dilapsi sunt. Tandem diebus quadraginta est recreatus, trahensque secum reliquias exercitus, specie præbuit, & mouit hostibus suspicionem, petere se Ciliciam: mox nocte sine tuba in alteram partem motis signis, superatoque Amano, incurrit in subiectam regionem usque ad Cynrhesticam. Quum superuenisset Seleucus, essetque metatus in propinquo, excitauit Demetrius exercitum suum, mouitque in eum noctu, diu nihil sentientem & sopitum. Verum à per fugis quibusdam, qui ad ipsam concesserunt, de periculo edoctus, cohorrui, exiliensque ex lecto signa iussit canere: ac dum crepidas induit, clamauit ad amicos commissum se cum immani fera. At Demetrius ex hostium trepidatione consilium suum animaduertens detectum, recepit se propere. Orta luce quum instaret Seleucus, certum de suis in alterum cornu misit, ipse hostem partim in cornu sibi opposito in fugam egit. Mox tamen ipse Seleucus dimisso equo, galeaque detracta, & parma sumpta, processit in primam aciem, monstrans se mercenariis: hortatusque eos ad se ut transirent, tandemque intelligerent hoc tandiu egisse se ut illis parceret, non Demetrio. Ibi omnes salutantes eum & regem appellantes transitionem fecere. Demetrius, qui multarum conuersionum extremam illam premere intelligebat se, deflectens de via ad portas Amanidas refugit: assequutusque cum amicis quibusdam & ministris admodum paucis densam syluam, expectauit ibi noctem, certus, si qua fieri posset, viam Caunum versus arripere, atque ad propinquum illic mare, ubi classem sperabat se inuenturum, euadere. Ut vero comperit ne in illum quidem diem habere eos viaticum, applicuit ad alia consilia animam. Postquam tamen aduenit amicus eius Sosigenes quadringentis aureis succinctus, his toleraturos se usque ad mare sperantes, contenderunt per tenebras ad iuga montium superanda. Cæterum quia hostium frequentes ignes apud ea lucebant, illo deplorato itinere retro se, unde digressi erant, receperunt, neque omnes tamen, (aliqui enim profugerunt) neque perinde, qui remanserunt, alacres. Quum dicere quidam sustinisset, Seleuco ut se traderet, admouit manum gladio ad se interficiendum. Verum circumfusi amici, consolantesque induxerunt eum ut id consilii sequeretur. Ita missis certis Seleuci fidei salutem suam permittit. Ea re nuntiata, negauit Seleucus ipsius fortuna incolumem esse Demetrium, sed sua: quæ cum reliqua felicitate humanitatis sibi & clementiæ materiam ostendendam præberet. ac vocatis procuratoribus tabernaculum statui regale præcepit

A καὶ τῶν εἰς Συρίαν ὑποβόλων τοὺς ἀποτειχίζοντας ἐξέλασας ἐκράτησε, καὶ ὅλως ἐπέηρτο τῇ γνώμῃ, καὶ τοῖς στρατιώταις ἀνατεταρρήκτως ὄρων, παρεσιδύαζτο ἀφ' ἑωσπασαυα πρὸς τὸν Σελύκου ὅτι τοῖς μεγίστοις ἀθλοῖς, ἠπορημένων ἤδη καὶ αὐτὸν ἀπέσπεφε μὴ γὰρ τὴν πρὸς Λισιμάχου βοήθειαν, ἀπὸ τῶν καὶ φοβούμενος· αὐτὸς δὲ καθ' ἑαυτὸν ἠγείρετο Δημήτριον σιωπῶν, δέδωκε τὴν ἀπόνοιαν αὐτῷ, καὶ τὴν αἰεὶ μεταβολὴν, ἐκ τῶν ἐσχάτων ἀποπειρῶν τῶν μεγίστων διτυχίας ἐπιφέρει οὖσαν. νόσος μὲν τοὶ βαρεῖα τὸν Δημήτριον ἐν τούτῳ καταλαβούσα, τό τε σῶμα δεινῶς ἐκάνωσεν, καὶ τὰ πρὸς γὰρ ἀπὸ τῶν πασι διεφθάρην. οἱ μὲν γὰρ ἀπεχώρησαν πρὸς τοὺς πολεμίους, οἱ δὲ διεφθάρην αὐτῷ τῶν στρατιωτῶν. μόλις δὲ ἐν ἡμέραις τεσσαρῶντα ῥαίσας, καὶ τοὺς ὑπολοίπους ἀναλαβὼν, καὶ ὄρμησας ὅσον ἰδεῖν καὶ δόξασαι τοὺς πολεμίους, ὅτι Κιλικίας, εἴτα νυκτὸς ἀπὸ σάλπιγγος ἄρχας ὅτι γάτερον, καὶ τὸν Ἀμανὸν ὑποβόλων, ἐπόρθει τὴν κάτω χεῖρα ἀχρὶ τῆς Κυρρητικῆς. ἐπιφανέντος δὲ τῷ Σελύκου, καὶ ποιουμένης τῆς κατὰ λύσεις ἐγγύς, ἀναστῆσας ὁ Δημήτριος ὁ στρατεύμα, νυκτὸς ἐβάδιζεν ἐπ' αὐτὸν, ἀγνοοῦντα μέχρι πολλοῦ καὶ χριμώμενον αὐτομόλων δέλων παρὰ γρομῶν καὶ φροσάτων τὸν κίνδυνον, ἐκπλαγίς καὶ ἀναπηδήσας, ἐκέλευσε σημαίνειν, ἅμα τὰς κρηπίδας ὑποδύμενος, καὶ βοῶν πρὸς τοὺς ἐταίρους ὡς θραῖα δεινῶ συμπλέκεται. Δημήτριος δὲ τῷ θορυβῶ τῶν πολεμίων ἀδοξόμενος ὅτι μεμίνυται, καὶ πάρος ἀπήχη. ἅμα δὲ ἡμέρας πρὸς χειμῶν τῷ Σελύκου, πέμψας πινὰ τῶν πρὸ αὐτὸν ὅτι γάτερον κέρας, ἐποίησε ἵνα ἔσπῃ τῶν ἐσπαιῶν. εἴτα μὲν τοὶ Σελύκος αὐτὸς, ἀφείκε τὸν ἵππον, καὶ ὁ κρείνος ἀποθνήσκων, καὶ λαβὼν πέλιτῶν, ἀπῆντα τοῖς μαροφόροις, ὅτι δεικνύμενος αὐτὸν, καὶ μεταβάλλεσθαι παρακαλῶν, ἠδὴ ποτὲ συμφρονησάσας ὅτι φειδόμενος ἐκείνων, οὐ Δημήτριου, χεῖρον πολὺν ἀφ' ἑαυτοῦ τετέλεκεν. ἐκ τούτου πρῶτες ἀσπασόμενοι, καὶ βασιλέα πρὸς ἀσπασθόντες, μετῆσαντο. Δημήτριος δὲ, πολλῶν μεταβολῶν ἀδοξόμενος, ἐσχάτῳ ἐκείνῳ ἠκούσαν ἐπ' αὐτὸν ἐκκλίνας, ὅτι τῶν Ἀμυρῶν ἐφύλαγε πύλας, καὶ κατὰ λαβὼν ὕλῃ ἵνα σιωπῆσῃ, μετὰ φίλων πινῶν καὶ ἀκούσθων ὀλίγων ἀπὸ τῶν ὄντων, πρὸς ἑμεινε τὴν νύκτα, βουλόμενος (εἰ δυνάμην) τῆς ὅτι Κανόν ὁδὸν λαβέσθαι, καὶ διεκπεσεῖν ὅτι τὴν ἐκεί γάλασαν, οὐ τὸν ναύσταθμον διήρσειν ἠλπίζεν. ὡς δὲ ἔγνω μηδὲ ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐφ' ὅδιον ἔσπῃσας αὐτοῖς, ἐπ' ἄλλων ἐγένετο λογιζομένων· εἴτα μὲν τοὶ Σωσιγῆνης ἐπῆλθεν ἐταίρος αὐτῷ χρυσοῖς τετρακισίοις ὑπεζώσμενος, καὶ ἀπὸ τούτων ἐλπίζοντες ἀχρὶ θαλάσσης ἀφ' ἑωσπασαυα πρὸς τῶν ὑποβόλων ἐχέσθω σκεπταί. πύραν δὲ χρομῶν πρὸς αὐτῶν πολεμίων, ἀπογνόντες ἐκείνῳ τὴν ὁδὸν, αὐτῶν ἀπεχώρησαν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, οὔτε πρῶτες (ἐνοιοὶ γὰρ ἀπέδρασαι) ἔτε ὁμοίως οἱ παρεμύοντες πρὸς ἡμῶν. τελημισάντος δὲ πινος εἰπεῖν πιν, ὡς Σελύκου καὶ ὁ σῶμα πρὸς ἀδουῖαι, Δημήτριος ὄρμησεν μὴ τὸ ξίφος ἀσπασόμενος ἀνελεῖν ἑαυτὸν· οἱ δὲ φίλοι πρὸς πάντες καὶ πρὸς ἀμυρῶν, συνέπεισαν οὕτω πειῖσαι. καὶ πέμπει πρὸς Σελύκου, ὅτι τρέπων ἐκείνῳ τὰ καθ' ἑαυτὸν. ἀκούσας δὲ Σελύκος, ὅτι

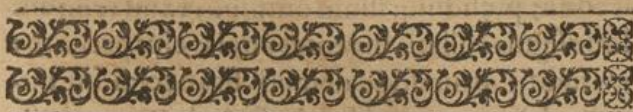
ἔφη τῇ Δημητρίου τύχῃ σάζεσθαι Δημήτριον, ἀλλὰ τῇ αὐτῷ, μετὰ τῶν ἄλλων καλῶν αὐτῷ, φιλαδελφίας καὶ χρηστότητος ὅτι δειξὶν διδούσης. καλέσας δὲ τοὺς ἐπιμελητῶν, σκίωκῶ τε πηγυῖαι βασιλικῶν ἐκέλευσεν,

καὶ πόλιν ἄλλα ποιεῖν καὶ παρὰ σκλάβάζειν εἰς ὑποδοχὴν
καὶ προεπίαια μεγαλοπρεπῶς. ἡ δὲ τις Ἀπολλωνίδης πα-
ρα τῶν Σελδίκων τῷ Δημητρίῳ γερνῶς σιωπῆτος· τὸν
δὲ οὗτος ἐξέπεμψε πρὸς αὐτὸν, ὅπως ἠδίων γένηται, καὶ παρῶν
ὡς πρὸς οἰκεῖον ἀνδρα καὶ κηδεσθῆναι ἀπολύτῃ. φθασεὶς ὁ τῆς
γνάμης αὐτῆς ἡμοδύτης, ὀλίγοι δὲ πρὸς τοῖς, εἴτα οἱ πλείστοι τῶν
φίλων ἐξέπεμψαν πρὸς τὸν Δημήτριον, ἀμιλλώμενοι καὶ
φθάνοντες ἀλλήλοις. ἠλπίζετο γὰρ διῆθις πρὸς τῶν Σελδίκων
μέγιστος εἶσοδα. τὸν δὲ οὐκ εἶπε μὴ εἰς φθόνον μετέδωκε τὸν
ἔλεον, τοῖς δὲ κακῶς καὶ βασικῶν παρῶσθεν ἄποτρέψαι
καὶ ἐξελθεῖν τὴν φιλαδέλφειαν τῶ βασιλέως, οὐ φο-
βήσασιν αὐτὸν, ὡς οὐκ εἰς διάβουλας, ἀλλ' ἄμα πρὸς πρὸς
εὐθύναι τὸν ἀνδρα, μεγάλων ἐσομένων ἐν τῷ στρατοπέδῳ
ἰσοπερισμῶν. ἀρτι δὲ τῶ Ἀπολλωνίδου πρὸς τὸν Δημήτριον
ἀφιγμένου πρὸς χαρούς, καὶ τῶ ἄλλων ἐφῆρξάντων καὶ λόγους
θυμασσοῦ ἀπαγγελλόντων πρὸς τῶν Σελδίκων, καὶ τῶ Δημη-
τρίῳ μὲν τιλικαύτῳ δυστυχίαν καὶ κακῶς πρὸς αὐτὸν (εἰ καὶ
πρὸς τὸν δόκει τὴν πρὸς αὐτὸν τῶ σώματος ἀσχετῶν πε-
ποιτῶν) τότε μετεγνώκετος ἀφῆκε τὸ παρῶν καὶ πεισθεῖν ταῖς
ἐλπίσιν, ἠλθε Παυσανίας ἔχειν στρατιῶν ὁμοῦ πεζοῖς καὶ
ἰππέσιν πρὸς χιλίοις. καὶ τοῖς πρὸς τὸν Δημήτριον ἀ-
φίκα, οὗτοι δὲ ἄλλους ἄποσισας, Σελδίκων μὴ αὐτὸν εἰς ὄψιν
εἰ κατέστησεν, εἰς τὸν Χερρόνησον τὴν Συριακὴν ἀπήγαγε, ὅ-
που ὁ λοιπὸν ἰσχυρῶς φυλακῆς ὄπισθε τῆς πρὸς αὐτὸν μὴ
ἦκεν ἰκανὴ πρὸς Σελδίκων, καὶ χεῖρα καὶ δίαμα παρῶ-
σκλάβάζετο καὶ ἡμέρας οὐ μεμπτή, δρόμοι δὲ καὶ πρὸς πατοι
βασιλικῶν, καὶ πρὸς δεισοῖς θήρας ἔχοντες ἀπεδείχθησαν. ἡ δὲ
καὶ τῶν φίλων τῶν συμφορῶν τῶν βουλομένων σιωπεῖναι
καὶ παρ' αὐτὸν τινὲς ὁμοῦ ὄπισθε τῶν τῶ Σελδίκων,
ἦκεν κομίζοντες ὄπισθε τῶν λόγους, καὶ παρῶν πρὸς καλοῦ-
τες, ὡς οὐκ αὐτὸν Ἀντίοχος ἀφίκαται σὺν Στρατονικῇ,
ἐξελθὼν ὁ δὲ Δημήτριος ἐν ταύτῃ τύχῃ γερνῶς ἐπέ-
σθε πρὸς τὸν ἦον καὶ πρὸς πρὸς Ἀθίνας καὶ Κόρινθον ἡγε-
μόνας καὶ φίλους, μήτε γράμμασιν αὐτῶ μήτε σφραγίδι
πεισθεῖν, ἀλλ' ὡς πρὸς τεθηκῶτος, Ἀντιγόνη τῶ πόλεις καὶ τὰ
λοιπὰ πρὸς αὐτὸν ἐξελθὼν. Ἀντιγόνη δὲ τὴν τῶ πα-
ρῶς σύλληψιν πυρόμενος, καὶ βαρέως ἐδεκῶν, καὶ πειθίμην
αἰαλαβῶν ἐδῆτα, πρὸς τε τοῖς ἄλλοις βασιλεῖς ἐξελθε
καὶ πρὸς αὐτὸν Σελδίκων, δεόμενος, καὶ πρὸς ὅ, πρὸς πρὸς αὐ-
τοῖς πρὸς διδοῖς, καὶ πρὸς πρὸς ὁμηρῶν ἐποιμος ὡν αὐτὸς
ὑπὸ τῶ παρῶς, καὶ σιωπεδόντο τῶν πόλεις τε πολλὰ, καὶ
δινασται, πρὸς Διοσίμαχος. Διοσίμαχος ὁ καὶ χεῖρα καὶ
πολλὰ πέμπων πρὸς αὐτὸν Σελδίκων κτείναντι Δημή-
τριον. ὁ δὲ οὐκ εἶπον μὴ καὶ ἄλλως πρὸς αὐτὸν ὁμοῦ, ἐπὶ μὲν
δὲν ὄπισθε τῶν μαρῶν ἡγεῖτο καὶ βάρβαρον. Ἀντιόχῳ δὲ τῶ
παρῶν καὶ Στρατονικῇ πρὸς φυλακῶν Δημήτριον, ὡς ἐκεί-
νον ἡ χάρις ἡμοῖτο, παρήγαγε τὸν χρόνον. ὁ δὲ Δημήτριος, ὡς
ἐν ἀρχῇ τῶ τῶ πρὸς πρὸς αὐτὸν ὑπὸ αὐτῶ, καὶ ῥῶν ἡ-
δη φέρειν εἰσῆζετο τὰ παρῶντα, πρὸς μὴ ἀμφοτέρωθεν ἐ-
κίνοι τὸ σῶμα, θήρας ἐφ' ὅσον ἡ καὶ δρόμον ἀποτόμενος, ἐ-
πειτα καὶ μικρὸν ὄκνου πρὸς αὐτὰ καὶ νωθίας ὄπισθε πρὸς
το, καὶ φέρων αὐτὸν εἰς πόλεις καὶ κύβους κατέβαλλε, καὶ
τῶ χρόνον ὁ πλείστον ἐν τούτοις διῆκε· εἴτε τῶς ἐν τῶ ἡφειν
πρὸς αὐτὸν πρὸς τῶ μῆθι τῶ ἀφίκαται· εἴτε συγγροῖς αὐτῶ τῶν
καὶ διώ-
κων, ἄλλως πρὸς αὐτοῖς καὶ κείῃς δόξης ἐπλάζετο, καὶ πολλὰ μὴ αὐτῶ,
πολλὰ δὲ ἐτέροις πρὸς αὐτὸν παρῶντα παρῶντα,

A omniaq; alia fieri & parari ad eū excipiēdum & co-
lendū splēdide. Erat in comitatu Seleuci quidā A-
pollonides, cui familiaritas intercesserat cū Demo-
trio. Hunc, quo animo esset erectiore, & citra vllū
metū tanquā ad necessarium & generum veniret,
cōfestim misit ad eū. Vulgata Seleuci sentētia, pati
ci primo, mox pleriq; amici eius, p se quisq; magno
studio pcesserūt certatim Demetrio obuiā. Spera-
batur n. statim apud Seleucū maximus fore. Cete-
rū vertit id ei ex misericordia in inuidiā, malignif-
que atq; inuidis diuertēde & deprauandē regishu-
manitatis prēbuit occasionē, terrentib. regē, sine
B mora simul atq; cōspectus ille esset multas inno-
uationes extituras in exercitu. Quū modo autem
Apollonides ad Demetrium latus venisset, sequu-
tiq; essent alii, & mirificos sermones nuntiarent à
Seleuco, ac Demetrius ex tam dira fortuna & in-
festo casu, quanuis ante corporis deditioem se
fecisse scēdam censuerat, tunc ex fiducia & spe o-
stentata fretus sententiam mutauisset: venit cum
peditibus simul & equitibus ad mille Pausanias,
atque his repente Demetrium circumfusum, a-
liis remotis, in Seleuci non adduxit cōspectum,
C sed in Chersonesum Syriæ remouit. Vbi per re-
liquum tempus valida adhibita custodia cultus
sufficiens Seleuci iussu prēbitus ei fuit, pecunia-
que, & ad victum necessaria quotidie submini-
strata prolixē. Curriculi praterea assignati & am-
bulationes regiæ, & instructa feris viuaria. Adhęc
amicis, qui fuerant fugam eius comitati, quicun-
que vellent, potestas facta cum eouiendi. Aliqui
etiam quotidie ad eum à Seleuco vētirabant cum
benignis mandatis, bono animo esset hortantes,
atque vt primum Antiochus cum Stratonice ad-
esset, conuenturum ostendentes inter ipsos de pa-
ctis. Demetrius vero, postquam in eam decidit
D fortunam, mandauit filio ducibusq; & amicis qui
Athenis & Corinthi erant, ne literis vel anulo suo
fidem adhiberent, sed vt si mortuus sit, reserua-
rent oppida & reliquias regni Antigono. At An-
tigonus allatam patris captiuitatem grauitēferēs,
sumpta veste lugubri cum ad alios reges tum ad
Seleucum supplex scribit, & quicquid reliq; umi-
E p̄sis fuerat, ante omnia pro parente offert se obli-
dem. Eadem orauerunt multæ ciuitates & dynastę
extra Lyfimachum. Hic etiam pecuniam per lega-
tos Seleuco, si necasset Demetrium, obtulit. Seleu-
cus autē vel alias eū execratus, lōge imp̄sius hinc
duxit detestabilem & barbarum. Antiocho vero &
Stratonicę reseruans Demetrium, vt illorū bene-
ficiam foret, protrahēbat tempus. At Demetrius
vt initio fortunę casum tulit, facilius iam præsē-
tem sortem assuevit tolerare. Primo corpus quo-
uis modo exercuit, venatione, quatenus licebat,
& cursibus vtens. Hinc paulatim ab iis ad pigritiā
& ignauiam delapsus, pręcipitauit se in pocula &
aleam: atque his tempus ferē traduxit: vel quo cō-
ditionis suę præsētis cogitationes, quibus ageba-
tur sobrius, deuitaret, & obtegeret crapula mentē
F suam: vel, quo perspiceret iam hanc esse vitam
quā iam pridem affectasset & captasset, temere ve-
ro ex vecordia & inani ambitione errasset, multum
que sibi ipse, multum negotii exhibuisset aliis,

dum in armis, classibus, castris, quærit summam felicitatem, quam tunc in tranquillitate & otio & quiete nec opinato reperisset. Nam qui bellorum & periculorum est miseris regibus. terminus alius male & insipienter consultis, non quod delicias solam & voluptatem venentur virtutis & honesti loco, sed & quod neque iucunde vivere neque oblectare se vere fiant? Porro Demetrius postquam tertium annum in clausis Chersoneso fuit, ex otio, sagina & vino in morbum delapsus decessit, quum annos natus esset quatuor & quinquaginta. Seleucus & infamis fuit & non mediocriter eum prenituit quod Demetrium eotempore suspectum habuisset, neque barbarum Thracem esset æmulatus Dromichætem, qui tam benigne & regaliter de Lysimacho capto consuluerat. At enim habuit & funus Demetrii tragicam theatralemque speciem. Nam filius eius Antigonus ubi reliquias patris cognovit afferri, totam classem soluit, eisque apud insulas occurrit obviam. Ut eas accepit, imposuit urnam, quæ ex solido auro erat, in naudem prætoriam. Civitates, ad quas appulerunt, hinc coronas ingesserunt urnæ, hinc viros cultu lugubri miserunt ad exequias decorandas & prosequendas. Decurrente Corinthum classe, urna ex puppi conspicua visa, regali purpura & diademate exornata, quam circumstitit in armis iuvenum statio. Celebratissimus illius ætatis tibicen Xenophantus, assidens sacratissimum carmen accinuit. cui concinente remigio, clangor cum modulatione quadam velut in planctu respondit carminum ad tibias ambitibus. Maximam commiserationem & lætum ipse Antigonus stantibus in portu & littore frequentibus movit fordidatus lacrymisque confectus. Honoribus & coronis funeri Corinthi delatis, deportavit reliquias Demetriadem, urbem illi cognominem ex parvis ad Ioleon oppidulis frequentatam. Stirpem Demetrius reliquit ex Phila Antigoni & Stratonice, duos Demetrios, alterum cognomine Gracilem, ex muliere Illyrica: alterum qui Cyrenis regnavit, ex Ptolemaide: ex Deidamia Alexandrum, qui in Ægypto vitam egit. Fama est filium quoque illi ex Eurydice fuisse Corrabum genitum. Progenies eius per successiones regnans descendit ad Persæ, in quo expiravit, eoque regnante Macedoniam subiugavit Romani. Saltata iam fabula Macedonica, tempus est transeundi ad Romanam.

A ἐν ὄπλοις καὶ ἐσόλοις καὶ στρατοπέδοις τὸ ἀγαθὸν ζητῶν, ὁ νῦν ἐν ἀποσχισμένῃ καὶ σχολῇ καὶ ἀναπαύσει μὴ πορευδὲς κήσας ἀπέβηκε. τί γὰρ δημοτῶν πολέμων καὶ τῶν κινδύνων πέραν ἔστι τοῖς βασιλεῦσι βασιλεύοντι, κακῶς καὶ ἀσώτως διαχειμένοις, ἢ ὅτι μόνον τρυφῶν καὶ ἡδονῶν αἰτὶ τὸ ζῆτος καὶ τὰ καλὰ διώκουσιν, διὰ ὅτι μὴδὲ ἡδέα μὴδὲ βουφάνως ἀληθῶς ἴσασιν, ὁ δὲ οὗτος Δημήτριος ἔπος τρέπον ἐν τῇ Χερρονήσῳ καθειρημένος, ἕως ζῆτας καὶ πλησιμαθῆς καὶ οἷα νοσησας ἀπέθανε, ἔτη τεσσαρὰ καὶ πενήκοντα βεβιωχὸς. καὶ Σέλευκος ἠκούσας τε κακῶς, καὶ μετενόησεν ἑμετέρως, ἐν ἑσπέρῃ τὸν Δημήτριον θάψας τότε καὶ μὴτε Δεσμωχάτην, ἀνδρα βάρβαρον Θράκα, μιμησάμενος, οὕτω φιλαδέλφως καὶ βασιλικῶς ἀλόντι Διομάχῳ χρησάμενος. ἔσχε μὲντοι καὶ τὰ κατὰ τὸ παρὸν αἰὲς βασιλευσάμενος καὶ θεατρικῶς ἐξέθεον. ὁ γὰρ ὁ Αὐτίχης, ἀσπασατο τὰ λείψανα κομισσόμενος, πάσαις αἰαχθεῖς ταῖς ναυσὶν, ἐπιπέσων ἀπέντησε. καὶ δεξάμενος εἰς τὴν μέγιστην τῶν ναυαρχίδων, ἔθετο τὴν ὑδρίαν χρυσοπλατῆ ἔσαν. αἱ δὲ πόλεις αἷς πορευόμενοι, τῶν μὲν, σεφαιῶν ἐπέφερον τὴν ὑδρίαν, τῶν δὲ, ἀδρας ἐν σχήματι πενήκῳ συντάφοντας καὶ συμπόρῳ ἀπέμφοις ἀπέπελλον, εἰς τὴν Κόρινθον τὸ ἐσόλου καταπλέοντος, ἢ τε καὶ ἐλπίς ἐκ τρυφῆς σεφαιῶν ἐωρεῖτο, πορφύρα βασιλικὴ καὶ ἐξεδήματα κεκοσμημένα. καὶ παρεῖχθεισαν ἐν ὄπλοις καὶ ἀσπίδι δόρυ φορεῖν ὄντες. ὁ δὲ τὸ τότε ἀύλητῶς ἐλλογμάτατος Ξενοφάντος, ἐγγὺς καθεζόμενος πορευομένην τὴν μέγιστην ἰερῶν τῶν καὶ πορὸς τῶν τῶν εἰρεσίας ἀναφερομένης, μὲν ῥυθμοδίνος ἀπὸ τῶν φόρος, αἷς τῶν ἐκκοπετῶν τῶν αὐλητῶν σεφαιῶν. τὸν δὲ πλείστον οἶκτον καὶ ὀλοφύρομον αὐτὸς ὁ Αὐτίχης τοῖς ἠθροισμένοις ἐπὶ τῇ θαλάττῃ ὀφθαλμοῖς καὶ δεδακρυμένους παρέσχεν. ἐπενεχθεισῶν δὲ πημάτων καὶ σεφαιῶν κατὰ Κόρινθον, εἰς Δημητριάδα κομισσας ἐθήκε τὰ λείψανα, πόλιν ἐπώνυμον ὀκείνης οἰκισθείσης ἐκ μικρῆν τὴν κατὰ τὴν Ἰωλκὴν πολιτείαν. ἀπέλιπε δὲ ἡμεῖς Δημήτριος Αὐτίχης μὲν ἐκ Φίλλας καὶ Στρατονίκην, δύο δὲ Δημητρίους, τὸν μὲν λεπτὸν, δὲ Ἰλλυρίδος γυναικὸς, τὸν δὲ ἄρξαστα Κυρκίως, ἐκ Πτολεμαίδος ἐκ τῆς Δηιδამείας, Ἀλέξανδρον, ὅς ἐν Αἰγύπτῳ κατεβίωσε. λέγει δὲ καὶ Κόρραβον υἱὸν ἐξ Εὐειδίης αὐτῶν ἡμεῖς, κατὰ τὴν δὲ ἀσπασατο τὸ ἦρος αὐτῶν βασιλεύον εἰς Περσῶν τελευτήσαν, ἐφ' οὗ Ρωμαῖοι Μακεδονίαν ἑσπασάντο. διηγουσμένου δὲ τῶν Μακεδονικῶν δράματος, ὡς ἂν Ρωμαῖκὸν ἐπεισαγαγῆν.

P L V T A R C H I

M. A N T O N I V S.

ANTONII avus M. Antonius orator fuit, quem partes Syllanas sequutum interfecit Marius. Pater Creticus dictus Antonius, non ille quidem vir celebratus in toga neque clarus, sed rectus benignusque, presertim ad largiendum liberalis, ut ex vno facto perspicias.

Π Λ Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Υ

A N T Ω N I Ο Σ.

AΝΤΩΝΙΟΥ πάππος μὲν αὐτῶν ῥήτωρ Ἀντώνιος, ὁ τῆς Σύλλα ἡρώμενος ἀσπασατο Μάριος ἀπέκτεινε πατῆρ δὲ ὁ Κρητικὸς ἐπικληθεὶς Ἀντώνιος, ἔχων μὲν δόδοκιμος ἐν τοῖς πολιτικῶν ἀνὴρ ἐδὲ λαμπρὸς, ἀγνώμων δὲ καὶ ζῆτος, ἀλλως τε καὶ πορὸς τὰς μετὰ δόδοκας ἐλθέμενος ὡς ἀφ' ἐνὸς ἀνδρὸς ἔργου κατὰ μοῖαν.